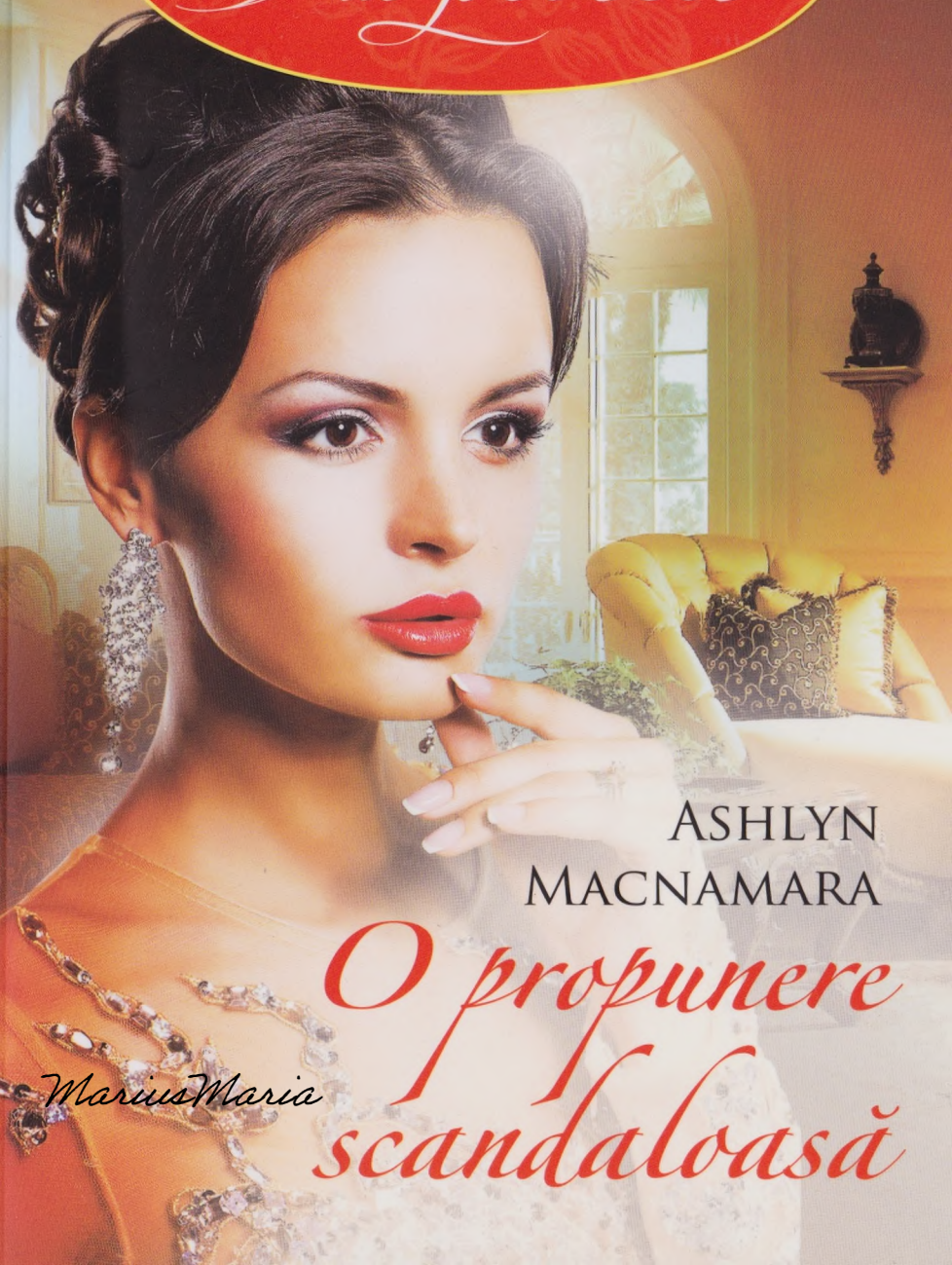

COLECȚIA

*Tubiri
de poveste*

ASHLYN
MACNAMARA

*O propunere
scandaloasă*

Marius Maria

Bârfe, scandaluri, provocări...
și două povești de dragoste surprinzătoare

După ce este martoră la suferința surorii ei, Sophia, din pricina iubirii neîmpărtășite pe care i-o poartă de cinci ani celui mai admirat crai din înalta societate, Julia St. Claire jură să nu se îndrăgostească niciodată și să amâne cât mai mult momentul căsătoriei. Din nefericire însă, ambiția mamei și datoriile tatălui îi strică planurile, și Julia se vede nevoită să se logodească acum cu proaspătul conte de Clivesden... care este tocmai bărbatul visurilor Sophiei.

Speranța Juliei de a scăpa de această uniune nedorită este cel mai bun prieten al ei din copilărie, Benedict Revelstoke. Acesta descoperă că intenția neașteptată a lui Clivesden de a se însura cu Julia nu are ca motivație dragostea, ci dorința de a câștiga un pariu. Însă Benedict mai descoperă și altceva – că sentimentele lui pentru prietena din copilărie s-au transformat într-o pasiune mistuitoare. Așa că atunci când Julia îi face o propunere scandaloasă și șocantă care să-i ruineze reputația în înalta societate și să o scape de mariajul cu Clivesden, Benedict este bucuros să o ajute... cu atât mai mult cu cât planul Juliei îi va conduce pe amândoi în lumea fascinantă a plăcerilor interzise.

Ashlyn Macnamara și-a făcut debutul literar cu *O propunere scandaloasă*, care a ajuns rapid în topul de bestselleruri din *New York Times*. Succesul cărții a determinat-o să continue seria cu încă patru volume care s-au bucurat de aceeași primire entuziastă din partea cititorilor.

Marius Maria

Află mai mult pe:

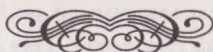
 www.litera.ro

ISBN 978-606-741-678-7

9 786067 416787

Capitolul 1

Aprilie 1816, Londra

William Ludlowe pune pariu pe cinci mii de lire că domnișoara Julia St. Claire va deveni următoarea contesă de Clivesden.

Benedict Revelstoke citi din nou rândurile notate în dezgustătorul carnețel de pariuri al lui White. Ce naiba?! Degetele i se strânseseră pe pană, aproape zdrobind-o. Da. Aproape că semnase pariul prietenului său. O idioțenie, fără îndoială, cu care nu merita să-și bată capul acum.

Ba mai mult, ultima notiță din carnețel era scrisă cu cerneală aurie, ca să vadă toată lumea. I se potrivea de minune. Ludlowe, poreclit de multe doamne din înalta societate „băiatul lor de aur“, scrisese cu cerneală aurie. Se părea că lipsa unui titlu nu le schimba părerea despre el.

Upperton îl înghionti.

– Care-i problema? Ai amuțit dintr-odată?

Mai mult decât atât, dar Benedict nu avea de gând să recunoască una ca asta. Lăsă la o parte pana și arătă cu degetul spre foaia din pergament subțire.

– Ai văzut asta?

Cel mai vechi prieten al său se aplecă peste umăr să privească, umbrind pagina.

– Clivesden? Parcă era însurat. Ludlowe e un înfumurat sărit de pe fix. Și ce-are a face domnișoara Julia cu vreunul din ei?

– N-am nici cea mai vagă idee, dar intenționez să aflu, zise el, șuierând printre dinții încleștați. E groaznic cum așa-numiți gentlemeni pariază pe tinere cu o reputație bună.

– Pe tinere, în general, sau pe domnișoara Julia, în particular?

noroc, Julia le-ar fi putut folosi pe ele și pe mamele lor ca scut împotriva oricăror alte avansuri nedorite.

O găsi pe Sophia lângă un ghiveci cu un palmier, cufundată în conversație cu distinsa contesă de Epperley. Sofia era bine camuflată între ramurile palmierului și penele de struț ale matroanei.

Când Julia se apropie de ele, matroana își duse lornieta la ochi și o privi din cap până în picioare. Felul în care se încruntă ar fi reușit să acreească și laptele proaspăt muls, ceea ce îi dădu de înțeles Juliei că trecuse cu bine inspecția.

– O, Julia, spuse sora ei.

Sophia, de obicei albă ca perla, se îmbujoră ușor.

Julia zâmbi forțat, știind că o aștepta cel puțin o oră de confesiuni, și asta doar în public. În funcție de ora la care aveau să ajungă acasă, existau toate șansele ca Sophia, în efervescenta ei, să pălăvrăgească până în zori.

Dacă nu cumva avea să sfârșească adormind plânsă, așa cum se întâmplase de prea multe ori în trecut. Sophia era atât de plină de afecțiune. Bine ar fi fost de nu și-ar fi dăruit inima unui bărbat care o observa doar ocazional. În astfel de seri dorința să o strângă tare în brațe se lupta cu cea să o muștruluiască zdravăn.

Se părea că azi era o astfel de seară.

– Milady, șopti Sophia, trebuie neapărat să-i spuneți și surorii mele ce tocmai mi-ați zis mie.

Matroana își țuguie buzele și o analiză încă o dată pe Julia, ca să se asigure că merita să afle ultimele bârfe. În apărarea ei, Julia își desfăcu evantaiul și îl ținu în dreptul pieptului, înainte ca Lady Epperley să ajungă la concluzia că rochia ei dezvăluia prea mult.

– Nu trebuie să fii atât de încântată de asta, pufni bătrâna. Fiindcă sunteți niște copile, nu înțelegeți cât de grave sunt aceste evenimente.

Julia se uită cu coada ochiului la sora ei. De obicei, o singură persoană o făcea pe Sophia să se îmbujoreze atât de tare.

– Atunci va trebui să-i spun chiar eu, zise Sophia.

– Ba nicidecum. Matroana își drese vocea, ceea ce îi făcu și fâlcile și penele să tremure. Este de-a dreptul o tragedie, ascultați-mă

pe mine. O asemenea veste trebuie anunțată cu solemnitatea cuvenită. Nu e ca și cum am face schimb de ultimele bârfe.

– Ce-i treaba asta cu ultimele bârfe? mârâi o voce familiară.

Julia îi zâmbi cu căldură tovarășului ei din copilărie. Doamne ajută! Bine că era Benedict și nu Chuddleigh cu limonada.

Sophia înclină din cap când îl văzu.

– A, Revelstoke, îl salută Julia pe Benedict, plecându-și scurt capul și stăpânindu-și un tresărit.

Se obișnuise atât de mult cu el în uniformă stacojie, încât o surprinseră ținuta lui de seară și lavaliera apretată. De drept, ar fi trebuit să arate ca oricare alt bărbat din înalta societate, dar haina lui neagră elegantă se asorta cu părul lui de culoarea abanosului și îi scotea în evidență tenul măsliniu și ochii de un albastru strălucitor.

Clic! Lornieta își făcu din nou apariția. Matroana se încruntă în timp ce îl examinează pe noul-venit. Zăbovi cu privirea pe pomeții lui ascuțiți, maxilarul pătrășos și cărlionții neîmblânziți care îi ajungeau aproape până la umeri, prea lungi după rigurile modei.

Și necuviincoși, dacă tot veni vorba.

– Pe vremea mea, unei tinere domnișoare nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap să i se adreseze unui gentleman într-un mod atât de familiar. Și soțului meu m-am adresat mereu conform titlului în toți anii în care am fost căsătoriți, chiar și în cele mai intime contexte.

Benedict atinse umărul Juliei când se aplecă spre ea să-i șoptească:

– Chiar nu voiam să știu atât de multe despre căsnicia lor.

Julia își duse evantaiul la față, pentru a ascunde atât zâmbetul, cât și îmbujorarea care îi încinse brusc obrajii. Oare de ce se îmbujora din pricina lui Benedict? Îi mai simțise și înainte respirația caldă chiar sub ureche, de mai multe ori. Ar fi trebuit să se fi obișnuit deja cu comentariile lui tăioase.

Matroana hârâi din nou, își ridică bărbia considerabilă și plecă de lângă ei, cu tot cu penele ei de struț și rochia de mătase de culoarea prunelor.

– Cred că te-a auzit, spuse Julia.

– Fără îndoială. Balaurul ăla bătrân tocmai m-a călcat pe picior.

Sophia chicoti în spatele evantaiului.

Benedict se întoarse spre Julia, iar inima ei tresări. În mod normal, când o căuta la astfel de evenimente, era din două motive: să o salveze de pețitori prea zeloși sau să scape de haitele de mame și ficele lor. De obicei, petreceau agreabil o oră sau două pe margine, făcând schimb de observații acide despre metehnele înaltei societăți, răsând împreună, în timp ce ea încerca să fie la fel de spirituală ca el.

În toți anii în care fuseseră prieteni, identificase numeroase stări sufletești pe chipul lui. Rareori o privise cu atâta seriozitate și niciodată cu o intensitate atât de ciudată. *Bum*. Un alt junghi în piept. Și oare de ce?

În loc să își apese evantaiul pe brațul lui, îl lovi ușor.

– Ce s-a întâmplat?

El vru să-i răspundă, dar Sophia îi întrerupse chiar atunci:

– Cred că va trebui să vă dau chiar eu veștile.

Julia se întoarse spre sora ei. O văzu pe Sophia entuziasmată din nou. Sigur mai era ceva la mijloc. Julia se uită prin sală. Oare sosise și William Ludlowe?

– Ce vești? spuse Benedict și se aplecă spre ea. Ce se întâmplă?

Parcă la un semnal, se auzi un suspin colectiv în sală, în special de la femeile prezente acolo. Un invitat care ajunsese mai târziu se zări printre coloanele de la intrare, silueta lui înaltă fiind vizibilă pe deasupra capetelor bărbaților mai scunzi. Părul auriu îngrijit era pieptănat spre spate, dând la iveală o față cu trăsături uniforme care puse pe jar inimile tuturor femeilor din sală. Lavaliera lui albă ca zăpada, legată cu pricepere, contrasta puternic cu ținuta lui de seară neagră, austeră.

Capete cu coafuri elegante se plecară unul spre altul și pălăvrăgelile deveniră mai intense, completate de chicoteli. Sophia zâmbi larg și dădu de două ori din evantai, îmbujorându-se tot mai tare. Benedict, care se afla în partea cealaltă a Juliei, gemu.

Nou-venitul zâmbi și își salută o cunoștință. Privi prin sală și se lumineă aproape instantaneu la față când zări colțul în care

se afla Julia. Sophia o prinse de braț și o strânse așa de tare, încât Julia era sigură că aveau să-i rămână vânătăi.

– Of, oftă Sophia. Vine încoace. Cum arăt?

Julia nici măcar nu se uită la sora ei. Cu părul ei blond, pieptănat frumos astfel încât să nu-i acopere fața încântătoare, și o rochie de un albastru glacial, care, în pofida vârstei, o avantaja, scoțându-i în evidență silueta, Sophia era un standard de frumusețe la care majoritatea celor din înalta societate puteau doar să aspire. Dacă nu ar fi fost originea modestă a mamei lor și zvonurile care planau asupra căsniciei părinților lor, probabil că ar fi fost declarată o Incomparabilă în primul ei sezon. Cu toate acestea, refuzase suficiente cereri în căsătorie încât să îl facă pe tatăl lor să își smulgă din cap și puținul păr care îi mai rămăsese.

– Arăți perfect, ca întotdeauna.

Sophia dădea atât de repede din evantai, încât Julia simți și ea briza. Benedict o trase de celălalt braț.

– Am putea vorbi? Între patru ochi?

Sophia își întoarse privirea spre ea.

– Nu acum. Nu mă poți lăsa pur și simplu aici. Dacă leșin?

Să leșine? În decursul a cinci sezoane, Sophia încă nu cedase în fața acelei maladii.

– Nu fi ridic...

– Atunci Ludlowe te poate prinde, răspunse Benedict tăios. Își încolăci degetele pe încheietura mâinii Juliei și adăugă: Mă văd nevoit să insist.

– Ce-ai pățit în seara asta? îi șopti Julia lui Benedict. Te porți atât de ciudat că, dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș spune că te-ai îmbătat.

– Crede-mă, Julia, că mi-aș dori să fie asta.

Se crispă când își auzi numele mic. Se cunoșteau de atâta vreme, încât i se părea normal să i se adreseze așa în privat, dar Benedict nu era genul care să se piardă cu firea într-o sală de bal.

– O, d-domnule Ludlowe, se bălbâi Sophia încet.

Julia se întoarse spre bărbatul din fața ei. Poate că zâmbetul lui i-ar fi luat ochii bătrânei contese de Epperley și-ar fi făcut-o

să-și uite lornieta – sau s-o scoată rapid ca să vadă mai bine –, dar asupra Juliei nu prea avea nici un efect.

– Bună seara, doamnelor. Revelstoke, adăugă Ludlowe și dădu din cap în direcția lui Benedict. Draga mea domnișoară Julia, trebuie să mărturisesc că în seara aceasta arăți deosebit de încântător.

Preț de o clipă, Julia nu reacționează. Sigur nu auzise bine. Dar el se întinse după mâna ei, de parcă i s-ar fi convenit. Cu întârziere, își retrase brațul din strânsoarea de moarte a Sophiei și îi permise să îi sărute ușor dosul mânușii.

– Domnule Ludlowe, spuse ea pe un ton voit rece, deloc prietenos.

O clipă mai târziu, el îi dădu drumul la mână și se întoarse fermecător spre Sophia. Julia îi simți efectul sub forma căldurii emanate de sora ei. Un zâmbet strălucitor amenința să îi despice fața Sophiei în două.

– O plăcere să te văd, ca întotdeauna, domnișoară St. Claire.

În caz că Sophia observase că nu o complimentase pentru frumusețea ei, atunci o ascundea foarte bine. Își plecă ușor capul și făcu o reverență.

– Milord.

Julia rămase gură-cască. Milord? Seara devenea din ce în ce mai ciudată. Ludlowe chicoti zgomotos, pe un ton jos și calm. Până și palmierul din ghiveci parcă ciuli urechile.

– Hai, domnișoară St. Claire, să nu ne grăbim prea tare. Încă nu s-a stabilit nimic.

Lângă ea, Benedict rămase nemișcat, în jurul lui încordarea făcându-se simțită.

– Ce nu s-a stabilit încă? întrebă Julia fără să vrea.

Ludlowe se întoarse spre ea. Zâmbetul lui ar fi putut topi și untul.

– Să nu fi auzit despre norocul meu?

– Nu, nu am auzit.

Ridurile subțiri de pe frunte i se neteziră, în semn de solemnitate.

– De fapt, sunt un bătăran pentru faptul că i-am spus „norocul meu“. Vă rog să mă iertați. Norocul meu este de fapt tragedia altei familii.

Ce naiba? Se încruntă și își duse evantaiul la piept.

– O, Doamne!

– Conte de Clivesden a suferit un accident nefericit. De fapt, îngrozitor.

Julia presimți ceva.

Marius Maria

– Un accident?

– Bietul om. Nu ar fi trebuit să se aventureze pe drumurile acelea șerpuitoare din Devonshire. Trăsura s-a prăbușit de pe o stâncă în canal. Fiul lui mai tânăr era cu el.

Degetele i se răciră brusc, iar ea și le duse la buze.

– Ce îngrozitor! Observă în același timp lipsa de reacție a Sophiei. Probabil că aceasta fusese vestea pe care Lady Epperley i-o dăduse surorii ei, cu formalitatea cuvenită, fără îndoială.

Buza lui Benedict se curbă.

– Nu înțeleg cum ar putea o tragedie să fie în folosul cuiva.

Ludlowe avu buna-cuviință de a-și feri privirea.

– Există o lipsă îngrozitoare de bărbați în neamul lor. A fost nevoie să se întoarcă patru generații în urmă ca să găsească un moștenitor.

– Iartă-mă, spuse Benedict, pe un ton aproape nepolitic de tăios, dar ce are asta a face cu tine?

Ludlowe schiță o plecăciune.

– Străbunicul meu a fost fratele mai mic al celui de-al treilea conte de Clivesden.

Benedict se aplecă în față cu atâta forță și atât de brusc, încât Julia își puse mâna pe antebrațul lui, ca să-l potolească.

– Tu? mârâi el. Tu ești Clivesden acum?

Ludlowe continuă să zâmbească, fără să ezite câtuși de puțin.

– Nu încă, dar revendicarea mea are o motivație foarte solidă. Îndrăznesc să spun că Lordul Cancelar ar trebui să o accepte neîntârziat.

– Atâta timp cât văduva fostului conte nu este într-o stare delicată, vrei să spui, zise Benedict forțat, scrâșnind din dinți.

Julia își întoarse privirea spre el. Porțiunea de gât care i se vedea deasupra lavalierii era roșie ca para focului. Îi simți mușchii ca de oțel sub mâna ei. De ce era atât de supărat de aceste circumstanțe? Cu siguranță că era o întâmplare tragică, dar nici unul dintre ei nu îl cunoscuseră, de fapt, prea bine pe Clivesden.

Ludlowe continuă să zâmbească.

– Bineînțeles.

Se apropie de Julia, iar aceasta simți mușchii lui Benedict tresărind sub degetele ei.

– Sperasem să țin totul sub tăcere mai mult timp. Ar fi trebuit să îmi dau seama că bârfitorii îmi vor dejuca planurile. Îi făcu semn cu capul Sophiei, care zâmbea cu gura până la urechi în spatele evantaiului. În fine, *c'est la vie*, adăugă Ludlowe, ridicând din umeri. Nu venisem încoace ca să discutăm despre această chestiune. Mă întrebam dacă domnișoara Julia ar binevoi să-mi acorde următorul dans.

Dacă nu ar fi privit-o direct în ochi, Julia ar fi spus că i se păruse. Când Ludlowe își făcea apariția la un bal, se ascundea cu dârzenie în sala cu jocuri de cărți sau pe margine. Pălăvrăgea cu doamnele, flirta cu nerușinare, poate că dispărea uneori prin grădini, la plimbări lungi, dar rareori dansa.

Julia auzi acordurile vioaie de vioară în măsura de trei pătrimi. Dumnezeu mare! Ludlowe cu siguranță nu valsa niciodată.

O tăcere plină de așteptare se lăsă peste grup, în timp ce muzica îi învălui. Nu putea accepta, nu când sora ei era chiar acolo, dezumflându-se tot mai mult cu fiecare notă veselă.

– Îmi pare nespus de rău...

– Mi-a promis mie următorul dans, adăugă Benedict.

– Sunt convinsă că Sophia ar fi încântată, adăugă Julia repede. Așa, nimeni nu va fi dezamăgit.

Ludlowe ezită puțin prea mult înainte să încuviințeze.

– Servitorul dumitale. Insist însă să-mi păstrezi un dans pentru mai târziu.

Nu așteptă răspunsul ei. Îi oferi brațul Sophiei, care radia, și o conduse spre celelalte perechi care se învârteau deja pe ringul de dans.

Julia se întoarse spre Benedict, care își îndoi brațul stâng, a invitație.

– Cred că e valsul nostru.

Ea îl ignoră.

– Ai de gând să-mi spui ce-a fost toată tevatura asta?

El o privi în ochi, blocând lumina emanată de candelabrele de cristal cu umerii lui lați. Privirea îi era în continuare tulburător de intensă. Oare de ce o privea atât de intens și, ei bine, atât de protector? Își strânse buzele și se lăsă de pe un picior pe altul.

– După dansul acesta. Ne întâlnim afară. Momentan, mai bine să dansăm așa cum se cuvine. Doar ca să nu fie nimeni dezamăgit.

Ea îl luă de braț, iar el se deplasă atât de repede, încât Julia se împletici după el prin mulțime, până găsiră un loc printre ceilalți dansatori.

– De ce nu poți să-mi spui acum? insistă ea.

El se încruntă, în semn de dezaprobare, dar ea îi ignoră reacția. La urma urmei, valsul le permitea să converseze.

Își puse brațul solid pe după mijlocul ei, o apucă de mână și o răsuci în prima întoarcere.

– Nu aici. Nu într-un loc în care ne-ar putea auzi și alții. Făcu semn cu bărbia spre un turban portocaliu care se legăna la scurtă distanță de ei. Cum ar fi Lady Witless¹, de exemplu.

Când auzi porecla, Julia își înăbuși un râset și îl lovi ușor peste umăr cu evantaiul. Așa o botezase Benedict pe bătrâna bârfitoare cu doi ani în urmă, când gura spartă a lui Lady Whitby o făcuse să intre în conflict cu alte câteva matroane care o auziseră din greșeală și aranjaseră astfel încât să fie împinsă în bolul cu puncti.

– Oprește-te. Ești groaznic. Apropo, ce cauți aici în seara asta? Nici măcar nu știam că ești în oraș.

– Am ajuns cu doar două zile în urmă. Am venit să văd niște cai.

---

¹ Neghioabă

– Ah, bineînțeles. Nu-i de mirare că nu ți s-a părut potrivit să mă vizitezi. Ce poate fi mai important ca niște animale?

– Se pare că mai multe lucruri.

– Ah, da?

Dar el privea undeva dincolo de ea. Ei bine, probabil că lucrurile acelea mai importante aveau de-a face cu discuția aceea misterioasă pe care nu voia să o poarte în mijlocul ringului de dans. O îndrumă prin pași de dans cu o ușurință evident exersată, până avu impresia că plutește la câțiva centimetri deasupra podelei. Nu dansa, ci plutea. Avea un gol în stomac la fiecare întoarcere.

Era doar un vals. Nu însemna nimic. Buna dispoziție care o făcea să plutească la fiecare pas nu avea nimic de-a face cu mâna care o ținea de după mijloc, cu degetele care se încovoiau la fiecare răsucire. Degetele acelea puternice, bătătorite de la frecatul constant al frâielor, capabile să controleze cei mai năvăși cai, o ardeau prin straturile rochiei de bal și prin corset. Iar coapsele lui, puternice de la atâția ani de călărit, se atingeau de ale ei prin fuste. Ar fi trebuit să se abțină de la astfel de gânduri. Doar era Benedict cel statornic și pe care te puteai bizui, nu unul dintre pețitorii ei.

Își înăbuși un oftat și încercă din nou.

– Nu știam că dansezi așa bine. Cum de nu am mai valsat până acum?

El îi făcu cu ochiul.

– Nu m-ai mai forțat până acum să o fac.

– Eu te-am forțat? Din câte îmi amintesc eu, a fost ideea ta.

– Poate că ar trebui să-mi vină mai des idei, spuse el cu ușurință.

Preț de o clipă, Julia rămase uimită. I se părea o replică de crai.

– Pentru cine exersezi?

– Poftim?

– Exersezi flirtul pe mine.

Îl mai pocni o dată ușor cu evantaiul.

– Nu îți voi permite așa ceva dacă nu-mi mărturisești numai-decât pe cine intenționezi să curtezi.

El zâmbi larg, înnebunitor.

– Atunci, presupun că voi rămâne dureros de lipsit de exercițiu. Un gentleman nu spune niciodată. Dar dacă voi rămâne burlac pentru totdeauna, voi da vina pe tine.

Cu colțul ochiului, Julia o văzu pe Sophia dansând cu Ludlowe. Deoarece se potriveau la înfățișare, toate capetele din încăperea se întorceau spre ei. Sophia părea să înflorească de-a dreptul în brațele lui, fiind întruchiparea perfectă a unei tinere îndrăgostite lulea.

Julia jurase să nu se lase niciodată stăpânită de astfel de sentimente. O făceau să fie neliniștită și țăfnoasă. Vulnerabilă. Strânse atât de tare evantaiul în mână, că aproape îl rupse în două. Văzuse prea multe persoane prinse în mrejele a ceea ce ei numeau dragoste, așa că își dorea doar o uniune civilizată, rațională.

Se concentrează să țină pasul cu Benedict. În afară de ocaziile în care venise acasă în permisie, în ultimii ani în care făcuse parte din cavalerie, nu apucase să se bucure de compania lui la evenimentele înaltei societăți. Când te gândești că ar fi putut să danseze așa, lucru pe care nici măcar nu-l credea posibil.

Într-un sfârșit, muzica începu să se apropie de coda. El se aplecă spre ea și îi murmură la ureche:

– Ies pe terasă în cinci minute.

Cu inima încă bătându-i nebunește, ea se desprinse din strânsoarea lui, doar ca să se ciocnească de ceva moale.

– Aveți grijă, spuse lordul Chuddleigh și o apucă cu entuziasm.

Fir-ar să fie! Se uită după Benedict, dar mulțimea îl înghițișe deja. De ce nu-i spusese acum ce avea de spus, în loc să se joace cu ea? Cu siguranță că ar fi reușit să găsească un colțișor liniștit, departe de urechi prea zeloase.

Își duse mâna la tâmplă.

– Îmi cer iertare, milord. Mă tem că nu mă simt deloc bine. Vă rog să mă scuzați.

Zicând acestea, își croi drum prin mulțime, îndreptându-se spre toaleta doamnelor. Chiar înainte să iasă pe coridor, se uită peste umăr.

Sophia încă sporovăia cu Ludlowe, fluturând din evantai, îmbujorată și entuziastă. Slavă cerului! Poate că, până la urmă, avea să iasă ceva bun din seara aceasta.

Cinci minute mai târziu, Julia se gândea mai bine dacă nu cumva greșise predicția. Benedict o duse într-un colț liniștit al grădinii, departe de priviri curioase.

– Vreau să stai departe de Ludlowe, spuse el pe un ton aspru și fără vreun preambul.

Julia simți un fior pe ceafă. Benedict nu îi dăduse niciodată ordine, de parcă ar fi fost unul dintre ostașii lui. În întuneric, cu jumătate de față umbrită, părea un fel de creatură a nopții.

Se încruntă, nedumerită.

– Dar ce contează? Oricum nu prea participă la astfel de evenimente. Și-a făcut o carieră din a evita o căsnicie. „Din păcate pentru Sophia și speranțele ei“, se gândi Julia.

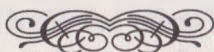
– Este pe punctul de-a moșteni titlul de conte. Prioritățile i s-au schimbat.

– Nu prea are importanță. În plus, am reușit să facem astfel încât să petreacă timp cu Sophia.

Benedict se apropie de ea și o prinse de partea de sus a brațelor. Căldura palmelor lui trecu prin mânuși și îi arse pielea golașă.

– Nu a pus ochii pe Sophia. Ci pe tine.

Capitolul 2

Încă de la primul ei sezon, Sophia visase la această noapte. William Ludlowe o invitase la dans. Nu punea la socoteală prima dată, chiar dacă fusese un vals, pentru că Julia îl împinsese efectiv în brațele ei.

Bineînțeles că o învârtită nu era chiar așa de romantică și clar nu încuraja conversația, dar nu conta. A doua oară, o invitase fără să fie forțat să o facă.

Melodia veselă se încheie, iar inima Sophiei bătea să-i sară din piept. Își încrucieșă degetele la adăpostul fustelor de mătase, rugându-se în tăcere să rămână lângă ea.

Când se îndreptă din reverență, zâmbi și își desfăcu evantaiul.

– Dumnezeu, ce dans energic.

Cu puțin noroc, Ludlowe avea să se prindă de aluzie și să-i ofere ceva de băut.

– Chiar că. Îi întinse brațul, iar ea își puse mâna pe el, simțind furnicături în degete pe sub mânușile albe, în timp ce el o conduse spre marginea sălii. Știi ce? N-am mai văzut-o de ceva vreme pe sora dumitale, continuă el.

Sophiei îi pieri zâmbetul. De ce i-ar fi păsat de sora ei?

– Nu știu cum ar putea cineva să urmărească pe altcineva într-o astfel de mulțime.

În afară de mama, care chiar în acel moment se uita cu ochi mijiți la Sophia. Evalua, ca întotdeauna, calculând șansele și potențialul venit. Poate că auzise deja veștile despre Ludlowe. De data aceasta, Sophia era de partea mamei.

– Mă așteptam să o vedem pe ringul de dans, continuă Ludlowe. Sper că nu s-a înhăitat cu cine nu trebuie, nu-i așa?

Sophia flutură din evantai să-și răcorească obrajii încinși.

– La cine te referi mai precis?

– Păi, la oricine ar atrage-o într-un colț izolat al grădinii.

– E prea deșteaptă ca să facă una ca asta. Își prețuiește prea mult reputația.

Nu avea de ales, se gândi Sophia. Nici ea, dacă tot veni vorba. Nu când, așa cum le amintea constant mama lor, familia St. Claire se luptase ani de zile să obțină statutul social curent, și chiar și așa se aflau, de fapt, la periferia înaltei societăți. Dacă ar fi avut un titlu nobiliar în familie, și-ar fi consolidat foarte tare poziția.

Zări o strălucire ciudată, aproape posesivă în ochii lui.

– Așa e, nu?

Sophia flutură în continuare din evantai, ezitând aproape imperceptibil. Slavă cerului. Se temea însă că zâmbetul îi devenise prea rigid. Obrajii o dureau de la efortul de a-și masca dezamăgirea prin veselie. Oare când avea să se învețe minte?

– Bineînțeles, dacă ești chiar atât de îngrijorat, am putea ieși pe terasă. Să vedem dacă nu dăm cumva cu ochii de ea. Se uită fix la colțul în care mama ei stătea la marginea cercului de alte matroane ale societății, sperând ca priveliștea aceea să o împiedice să se îmbujoreze. Făcuse o propunere îndrăzneță, dar după cinci sezoane în care nutrise o afecțiune zadarnică pentru Ludlowe, ajunsese la limita disperării.

Ludlowe se crispă.

– Draga mea domnișoară St. Claire.

– Da? „Te rog acceptă. Te rog.“

Se întoarse spre el, privind-l cu reticență pe deasupra dan-telei franjurate a evantaiului ei.

– Draga mea, repetă el, iar inima ei începu să bată nebunește, mai repede decât putea gândi. N-aș îndrăzni vreodată să pun o lady cu reputația dumitale într-o astfel de poziție.

Ea își plecă capul, îmbujorându-se de rușine.

– Iartă-mă. A fost o sugestie cam îndrăzneță. Nu știu la ce mi-a stat mintea.

Se uită din nou la mama ei. Era zveltă, cu pielea încă perfectă precum porțelanul, frumusețe pe care fiica ei mai mare o moștenește de la ea. Zâmbea discret. Minunat. Însemna că mama ei credea că se întâmpla ceva care în sfârșit avea să o împingă pe Sophia cea reticentă înspre o căsnicie.

Măcar de-ar fi fost așa. Și-ar fi vândut și sufletul pentru șansa de-a se mărita cu William Ludlowe. O salvase în primul sezon, când alte câteva fete o vorbiseră de rău din pricina originilor umile ale mamei ei. El trecuse cu vederea remarcile respective și o escortase la cină. Pe ea. Meritase să înfrunte durerea pricinuită de batjocurile fetelor aceluia, doar ca să le vadă privirile geloase și uluite. Cu alte câteva ocazii, îi zâmbise, îi făcuse cu ochiul sau îi spusese vreo glumă. Se părea că avea darul de-a simți când avea nevoie să fie înveselită.

În decursul a cinci ani, sentimentele pe care le nutrea pentru el nu se schimbaseră, ba chiar refuzase câteva oferte avantajoase din pricina lor.

O privi mai blând.

– Sugestia dumitale a fost foarte bună, atâta timp cât nu mă însoțești.

Când auzi, inima i se făcu grea, ca de plumb, și i se prăbuși în stomac.

– O. Bineînțeles.

Zâmbi amețitor, cu buzele lui pline, dând la iveală un rând de dinți perfecți, albi, uniformi. Zâmbetul acela făcea multe inimi feminine să bată nebunește. Inima Sophiei își reveni și începu să bată încet, plină de speranță. El o prinse de mână, iar pulsul i se acceleră.

Se aplecă spre ea și își frecă buzele de dosul mânușii ei. Ce mânușă norocoasă!

– Nu te teme. Mă voi asigura că sora dumitale se întoarce în siguranță.

Înainte să se răsucescă complet, cineva se împinse în Sophia și își croi drum spre Ludlowe.

– Dumnezeule, ce aglomerație!

Nou-sosita, o brunetă frumoasă, îi zâmbi larg lui Ludlowe. Rochia ei albă îmbrăca niște curbe generoase. Sophia simți un miros floral greu, grețos.

Ludlowe răspunse leneș la zâmbetul doamnei.

Sophia se încruntă. În alte ocazii, zâmbetul acela îi fusese adresat ei.

– Într-adevăr, spuse Ludlowe. Cum vă plac festivitățile din seara aceasta?

Nou-sosita flutură din evantai, trimițând un alt val de mireasmă în direcția Sophiei.

– Mi-ar fi plăcut să am carnetul de bal mai plin.

Dumnezeule mare! Ce aluzie nerușinată! Ba mai rău, aparent, Ludlowe nu găsea nimic nelalocul lui în comportamentul ei. Sophia se uită la bucele negre și la ochii ei mari și căprui. I se părea cunoscută. A, da. Era nepoata lui Lady Whitby, Emily – sau Eleanor? Auzise că era logodită cu moștenitorul lordului Keaton, un titlu destul de minor ca atare, dar cu foarte bune relații pe partea mamei. Nu ar fi trebuit să flirteze cu William.

Și flirta cu nerușinare. Își plecă ușor capul spre el, iar el și-l plecă la rândul lui. Tânăra se îndreptă spre ușile duble late care dădeau spre hol, iar el o urmă. Sophia nu avea de gând să tolereze așa ceva. Porni și ea împreună cu ei, tresărind când călcă pe ceva moale și elastic.

Un baronet îndesat scânci.

– Îmi cer iertare, domnule.

Bărbatul își scoase lornionul, să o vadă mai bine.

– Cred și eu. Voi, copilele din ziua de azi, sunteți mereu pe grabă. Dacă ați învăța să vă uitați pe unde mergeți, poate că nu s-ar mai întâmpla astfel de lucruri.

Sophia se îmbujoră și își lăsă capul în jos.

– Voi încerca din răputeri să vă urmez sfatul pe viitor.

– Mda. Așa să faci.

Până termină ea cu scuzele, prada ei dispăruse deja. La naiba!

Chiar dacă Sophia nu voia să o recunoască nici în ruptul capului, Eleanor avusese dreptate într-o privință: balul Posselthwaite era incredibil de aglomerat. Diverse miroaturi se luau la întrecere unul cu altul, alături de izul predominant de trupuri transpirate. Începu să simtă o pulsație în spatele ochiului drept.

Avea nevoie de puțin aer proaspăt. Simți un curent de aer rece venind de pe hol și se luă după el. După câțiva pași, regretă că o apucase într-acolo. Eleanor și William erau chiar în fața ei, parțial ascunși într-o nișă.

La ce îi stătea mintea? Nu știa că era logodită?

– Măi să fie! exclamă ea. Nu cred că ați auzit ultimele vești.

Poate că nu era cel mai original mod de a-i întrerupe, dar la nevoie, trebuia să se mulțumească și cu atât.

Eleanor se întoarse și o privi din cap până în picioare, de parcă Sophia ar fi fost un mic golan de pe Bond Street. I se părea că bruneta avea să verifice din clipă în clipă dacă mai avea săculețul de mână.

– Ni s-a făcut cumva cunoștință?

Îmbujorată, Sophia se opri brusc. Bineînțeles că li se făcuse cunoștință. Iar William stătea pur și simplu acolo, zâmbind

calm, ca și când târătura aia nu ar fi fost pe punctul de-a o ignora complet. Poate că avea totuși să intervină, să o ajute cumva.

Nu de data aceasta. De data aceasta, se mulțumea să o lase să sufere umilită. Încercă să găsească o replică, să nu se facă de rușine. Nu-i veni nimic în minte. Simți doar parfumul de-a dreptul îngrozitor al acelei stricate.

William se aplecă spre Eleanor și îi spuse la ureche ceva care o făcu să chicotească și să zâmbească prosteste în spatele evantaiului.

Sophiei i se făcu greață și i se puse un nod în stomac. Aerul din hol deveni greu de respirat și simți o dâră de sudoare rece între omoplați. Evantaiul nu-i era de nici un folos. Trebuia să ajungă la toaletă.

O apucă înapoi pe coridor, îndepărtându-se de William și de cea mai recentă distracție a lui. Aruncă o privire în urmă și văzu că cei doi încă discutau între ei. Fata își lăsă capul pe spate și râse zgomotos. *Hi-hi-hi*. Ca strigătul prelung al unui om de nimic deosebit de enervant.

Sophia se răsuci în rochia ei de mătase de un albastru glacial și o porni hotărâtă înainte – doar ca să se ciocnească de un alt obstacol, moale, spongios.

– Îmi cer iertare.

O masă de cârlionți și stofă mov trepidă în calea ei. Lady Wexford era una dintre cunoștințele mamei ei, sau, mai bine spus, o doamnă a cărei prietenie mama încercase să o cultive. Femeia se încruntă, ceea ce îi făcu numeroasele bărbii să tremure.

– Of, Doamne, șopti Sophia.

Nu reuși să spună nimic altceva. Se părea că greața din stomac îi bloca gâtul.

Părerea lui Lady Wexford ar fi putut foarte bine să determine dacă familia St. Claire avea să mai primească sau nu și alte invitații. Era îndeajuns de influentă ca să ceară chiar să li se revoce intrările la Almack.

Căldura de pe coridor deveni tot mai apăsătoare, așa că Sophia se chinui să respire, dar reuși doar să inhaleze mirosul acela îngrozitor. Încercă să clipească des, să scape de petele pe care le vedea în fața ochilor, dar acestea creșteră tot mai mult, până

nu mai văzu nimic. Nu acum! În clipa următoare, totul în jurul ei se întunecă.

– Domnișoară, domnișoară... Vă simțiți bine?

Sophia își încreți nasul și tuși când fu asaltată de aburii de amoniac de sub nările ei. Auzi un mârâit de voci masculine, aspre, tensionate și presărate cu înjurături. Sigur nu auzea bine. Nici un gentleman nu ar fi îndrăznit să folosească un asemenea limbaj în prezența unei doamne.

Clătină din cap, să-și limpezească gândurile. Măcar aerul era curat. Slavă Domnului că nu se simțea nici urmă de miros floral.

– Domnule, cred că își revine.

La auzul acelor cuvinte, vocile masculine se întrerupseră brusc, dar atmosfera rămase în continuare încărcată, iar în depărtare se vedea un nor jos de furtună. Nici una dintre voci nu se i se păru pe de-a-ntregul cunoscută.

– Unde... începu ea.

Simți cum cineva o prinse de mână și o bătea, cu entuziasm pe mână.

– Să nu ne mai părăsiți.

Accentul incult îi dădu de înțeles că era vorba de o slujitoare. Sophia deschise ochii, iar bănuielile i se confirmară. O fată de vreo optsprezece ani, cu o bonetă de dimineață pe cap, stătea aplecată deasupra ei. Cumva, fusese strecurată într-un salon. Era întinsă pe un divan mic cu speteaza tare, cu umerii și picioarele sprijinite pe perne învelite în mătase.

Se ridică în cot.

– Cum...

Camera se învârti cu ea și căzu înapoi pe pernă.

– În locul dumitale, nu m-aș ridica prea repede.

Clipi spre bărbatul care vorbise. Avea o voce profundă, puternică, alinătoare și riduri adânci în colțurile ochilor lui închiși la culoare. Părul de un castaniu-închis îi era tuns cu grijă și grizonant în dreptul tâmplelor.

– Îmi cer iertare dacă ți-am pricinuit vreun inconvenient de orice fel. Se opri, apoi adăugă: Îmi cer scuze, dar ni s-a făcut cumva cunoștință?

Bărbatul făcu o plecăciune rigidă.

– Iartă-mi îndrăzneala de a mă prezenta singur. Rufus Frederick Shelburne la dispoziția dumitale.

Sophia respiră adânc și simți aroma de lemn de santal pe lângă mirosul de amoniac ce încă plutea în jurul ei.

– Milord.

Observă o cicatrice lată care îi străbătea obrazul stâng, de la ureche până la bărbie. Toți cei din societate știau cum dobândise contele de Highgate rana aceea, așa cum toată lumea știa că, de obicei, prefera să rămână pe moșiile lui de la țară. Abia reuși să se abțină de la a pune o întrebare nechibzuită.

– Iar dumneata, bineînțeles, ești domnișoara Sophia St. Claire.

Ea își întoarse brusc privirea spre el. Bărbatul o privi solemn cu ochii lui căprui, de neclintit. Când văzu tristețea care se ascundea în adâncul lor, Sophia simți impulsul de a-i netezi ridurile de pe frunte.

Își făcu mâna pumn.

– Cum ai știut?

– Sora mea se cunoaște cu mama dumitale și mi te-a arătat.

Vocea lui profundă și plină de bunătate nu se potrivea deloc cu fața lui răvășită și cu frântura de conversație masculină pe care tocmai o auzise. Dacă chiar o auzise. Poate că doar își imaginase că mai fusese cineva acolo.

– Înțeleg.

Ba nu înțelegea. Chiar deloc, dar nu putea să întrebe ce căuta el la balul lui Lady Posselthwaite fără să pară necioplită sau prea interesată. Gentlemenii necăsătoriți participau la astfel de evenimente doar dacă își căutau o soție.

Își dădu numaidecât seama de ceva și se ridică în șezut. William era prezent la bal. DANSASE. Bineînțeles, de obicei participa la astfel de evenimente, dar în curând avea să poarte responsabilitatea unui titlu. Inima începu să-i bată atât de năvalnic, încât de-abia mai putea respira. William își căuta o soție.

Ca și când l-ar fi invocat cu puterea gândului, chipul perfect sculptat al acestuia îi apărură în fața ochilor. Ea își duse mâna la inima care i-o luase brusc la galop și se îmbujoră mai tare.

– Dumnezeule mare, zise ea și înghiți în sec. Dumnezeule mare, mi-ai sărit în ajutor când am leșinat, nu-i așa? Nu știu cum ți-aș putea mulțumi.

– Plăcerea este mereu de partea mea.

Își puse o mână pe piept și făcu o plecăciune.

Highgate se uită la el cu o căutătură grea.

– Vrei să...

Dar William continuă ca și când nu ar fi fost întrerupt:

– Mi se pare că te vei descurca și singură de-acum încolo. Le-am trimis pe doamne după mama dumitale, dar se pare că încă nu au găsit-o.

Pocni din degete la slujnică.

– Îmi cer iertare, domnule, spuse fata și făcu o reverență scurtă.

– Du-te și cheam-o numaidecât pe doamna St. Claire.

– Nu ne poate lăsa singuri! izbucni Sophia. Nu se cuvine.

William zâmbi cu jumătate de gură, dar nu-i răspunse. În schimb, se aplecă spre fată și îi șopti ceva, prea încet ca Sophia să-l poată auzi. Slujnica mai dădu o dată din cap și, îmbujorându-se, o zbughi numaidecât pe ușă.

– Stai așa! Ce crezi că faci? se răsti Highgate, cu vocea ușor tremurândă, de parcă ar fi vrut să folosească un limbaj mult mai direct. Vrei să-ți asumi tot meritul?

William rânji, dar linia maxilarului trăda o încordare, de parcă ar fi strâns din dinți.

– Cu permisiunea dumitale, poate că ar trebui să o găsec pe sora dumitale. Dacă mă grăbesc, nu va fi nici o problemă.

Făcu o plecăciune, după care ieși pe urmele slujnicei.

Uluită, Sophia se uită la Highgate. Oare putea să aibă încredere în el? Nu auzise nici un fel de insinuare, cât de mică, cum că Highgate ar fi fost un crai. Ba dimpotrivă. Și William! Cum de îi lăsase singuri?

– Ce-ai făcut? icni ea.

– Ce-am făcut eu? E numai vina țopârlanului ăluia. Privi încruntat înspre ușă. După care se uită la ea și se opri. Sigur te simți întremată? Pari palidă.

- Nu am de gând să leșin din nou, dacă asta speri, răspunse ea, incapabilă să își controleze asprimea din glas. Probabil că o considera cea mai imatură fată din Londra. Numai Dumnezeu știe ce s-ar întâmpla atunci.

Bărbatul ridică din sprânceana stângă deasă.

- La vârsta mea? Cu o tânără domnișoară ca dumneata?

Da, la vârsta lui. Nu își amintea vreo bârfă din care să reiasă vârsta lui exactă, dar probabil că era mai aproape de patruzeci de ani, decât de treizeci. Cu toate acestea, o măsura încet din priviri. Ea se îmbujoră din nou. Îl considerase un bărbat amabil? Nu avea să repete greșeala.

Îl privi fix.

- Cred că nu se cuvine să mai rămâi alături de mine, milord. Te asigur că mă simt îndeajuns de bine ca să fiu lăsată singură.

- Și să risc să te las la capriciile oricui s-ar nimeri să intre în cameră? Departe de mine gândul acesta. Atunci chiar că s-ar putea să te afli în compania unui adevărat depravat. Se încruntă din nou și adăugă: Ca Ludlowe.

Ea se chinui să se ridice în picioare.

- Domnule, ești impertinent!

Highgate își încrucișă brațele și își lăsă ușor capul pe spate. Sophiei nu îi plăcea deloc privirea lui evaluatoare. Vedeă prea multe; o demasca.

- Să înțeleg că nutrești o afecțiune pentru el, nu-i așa?

- Nu e treaba dumitale. Și-acum, dacă îmi permiți...

Vru să treacă pe lângă el, dar el întinse mâna și o prinse de încheietură.

- Nu îți irosi viața suspinând după cei de teapa lui Ludlowe. Te-ar frânge într-un an.

Își smuci brațul, dar el o ținea cu o strânsoare de fier. Voia să iasă din cameră, să se depărteze de bărbatul acesta care pricepea tulburător de multe. Străin fiind, nu era treaba lui să privească în sufletul ei și să-i ghicească dorințele și temerile intime.

Ba mai mult, nu era treaba lui să o privească cu niște ochi de nepătruns, pe care nu avea cum să nu-i observe, întrucât se aflau la același nivel cu ai ei.

Doar William avea dreptul să îi capteze atenția așa. Doar că acum William probabil că se afla pe terasă cu Eleanor, draga de Eleanor, stricata aia, renunțând în mod convenabil la orice intenție de-a o mai găsi pe Julia.

O podidiră lacrimile și clipi, rupând vraja. Bărbatul își desprinsese degetele lungi de pe încheietura mâinii ei, dar parcă îi lăsase o urmă. Își înăbuși impulsul de-a freca locul acela ca și cum i-ar fi putut șterge atingerea.

– Cu permisiunea dumitale, murmură ea.

Punctul acela din spatele ochiului ei drept începuse să îi pulseze. Îl apăsă zadarnic cu podul palmei. Voia doar să plece acasă și să uite de noaptea aceea.

El își plecă ușor capul, iar ea o luă la goană spre coridor. În pragul ușii, dădu nas în nas cu mama ei. Mama se întinse spre ea și o mângâie pe braț.

– Sophia, scumpa mea...

Se opri brusc când aruncă o privire peste umărul Sophiei. Rămase cu gura căscată preț de câteva clipe, după care se încruntă și mai tare.

– Ce înseamnă asta? sâsâi ea. Cât timp ai fost singură cu acest bărbat?

– N-am fost singură, protestă Sophia. Nu pe de-a-ntregul. Domnul Ludlowe a trimis slujnica să te aducă, dar în afară de asta, atât el, cât și slujnica au fost tot timpul cu noi.

În spatele ei, Highgate oftă, după care veni lângă Sophia.

– Doamnă, vina este în întregime a mea.

Nările mamei se umflară în timp ce îl măsură din cap până în picioare.

– Ludlowe a considerat că ar fi mai bine să anunțe familia domnișoarei St. Claire de indispoziția ei. Dar ne-a părăsit cam brusc, altminteri m-aș fi retras odată cu el.

Mama își încleștă maxilarul.

– Ar fi trebuit să vă retrageți oricum. Nu v-ați gândit la consecințe.

– Ba dimpotrivă. Atâta timp cât nu mai află nimeni despre asta, șansele ca reputația domnișoarei St. Claire să fie afectată sunt destul de mici.

Splendid. Sophia se agăță de această idee.

– Mamă, doar noi știm despre asta. Sunt sigură că ne putem bizui pe discreția de gentleman a lordului Highgate. Doar nu s-a întâmplat nimic necuvenit, nu-i așa?

Mama ei se îndreptă de spate, iar cârlionții de un blond palid cu șuvițe albe îi tremurară. Când stătea dreaptă, era aproape la fel de înaltă ca Sophia. Și Highgate.

– Ba din contră, dacă se răspândește vorba. Nu uita de slujitoare, care mi-a spus unde ești de față cu Lady Whitby. Ai noroc că am convins-o pe scorpia aia că nu era nevoie de ea aici. Dar la cum stau lucrurile...

Mama se opri, lăsând ca o tăcere amenințătoare să se aștearnă peste ei. Sophia îi înțelese foarte bine semnificația. Dacă Lady Whitby nu reușea să găsească bârfe, le inventa de bunăvoie.

Sophia își întoarse capul și genunchii i se înmuiară, în timp ce se lupta cu un al doilea posibil leșin din seara aceea. Atât îi lipsea: să leșine în brațele lui Highgate, de față cu martorii nepotriviți, și în cel mult o săptămână aveau să fie nevoiți să își jure credință până la adânci bătrâneți, în baza unei autorizații de căsătorie speciale.

Întregul coridor, plin cu portrete cu generații întregi de membri ai familiei Posselthwaite, începu să se unduiască în fața ei. Mâinile îi deveniră reci ca gheața.

– Mamă, nu cred că...

– Domnișoară St. Claire, sigur te simți bine? spuse Highgate, vocea lui părând să răsunе puternic pe holul gol. Ești palidă.

– Aș vrea să merg acasă, se forță ea să spună, chiar dacă i se strânsese gâtul.

– Voi trimite numaidecât după trăsura mea.

Ea flutură din mână, încercând zadarnic să îl facă pe Highgate să se dea la o parte.

– Nu, nu...

Hi-hi-hiii.

Râsul acela distinctiv îi întrerupse refuzul. La capătul îndepărtat al holului, văzu ca prin ceață chipurile a doi nou-soșiți. William și stricata aia. Oare de ce o adusesse și pe ea să o vadă prăbușindu-se?

Podeaua îi fugi de sub picioare. Nu din nou! În pofida eforturilor ei, coridorul se strânse, până deveni un punct minuscul și, pentru a doua oară în decurs de o oră, leșină.

– Serios! Sora lui Rufus, cunoscută în societate ca Lady Wexford, se apropie din spatele doamnei St. Claire. Două leșinuri într-o seară? E cam mult.

El se mișcă, pentru a susține mai bine trupul fără vlagă al domnișoarei St. Claire. La urma urmei, nu s-ar fi convenit să lase o tânără lady să se prăbușească pe podea, îndeosebi atunci când purta o rochie de bal atât de frumoasă. Cel puțin asta i-ar fi spus sora lui.

Mariah era o formalistă convinsă când venea vorba de protocol. În ultimii treizeci și șapte de ani îl terorizase cu astfel de chestiuni, până i se inoculară în adâncul ființei. Mereu crezuse că tatăl lor ar fi făcut o investiție bună dacă i-ar fi cumpărat surorii lui o funcție, de preferat în India.

Sora în cauză înainta acum pe coridor, ca un elefant indian, cu excepția trompei, bineînțeles. Plină de dezaprobare, se opri lângă doamna St. Claire.

– În loc să țâțâi din cauza felului în care au ieșit lucrurile, mai bine ai da o mână de ajutor. O mișcă pe domnișoara St. Claire pe brațele lui și îi simți curbele moi pe piept. Dacă sora lui ar fi ghicit la ce se gândea, l-ar fi certat și pentru asta. Cheamă un lacheu sau car-o singură, adăugă el.

Mariah își strânse buzele atât de tare, că nu i se mai vedeau deloc.

– În locul tău, nu aș trata lucrurile cu ușurință.

– Măi să fie, ce s-a întâmplat?

Își ridică brusc capul și îl văzu pe Ludlowe venind cu pași mari spre ei, cu o femeie la braț. Minunat! Era tipic pentru el să se bucure

de necazul altuia. Ticălosul! Oare nu făcuse suficient rău? Seara devenea din ce în ce mai „frumoasă“.

Ludlowe se uită la ei.

– Măi să fie! E domnișoara St. Claire.

Rufus abia de-i aruncă o privire.

– Ce perceptiv ești.

Însoțitoarea lui Ludlowe izbucni într-un răs ascuțit îngrozitor. Rufus miji ochii la ea. De zece ani evitase să vină în oraș, și mai ales în preajma sezonului, dar, dacă îl cunoștea bine pe Ludlowe, însemna că frumusețea aceea brunetă, a cărei rochie albă cu decolteu adânc îi scotea la iveală farmecele, era fără îndoială soția năbădăioasă a vreunui gentleman. Cu siguranță că Mariah i-ar fi putut spune care gentleman anume, dacă ar fi întrebat-o.

– Ai putea să te faci util și să ceri să se aducă trăsura familiei St. Claire, adăugă Rufus.

– Highgate! strigă sora lui pe un ton de avertizare. Este o chestiune serioasă.

El își înăbuși un oftat. „Doar pentru nătăfleți.“

– Într-adevăr, este, spuse doamna St. Claire, dând încet din cap. Mi-a compromis fiica. Imediat ce va auzi domnul St. Claire despre asta, va cere să i se dea satisfacție.

Rufus se crispă când pricepu aluzia.

– Nu cred că trebuie să împingem lucrurile atât de departe.

Mariah se întoarse arogantă spre doamna St. Claire.

– Compromis? Refuz să cred așa ceva.

Doamna St. Claire arătă cu degetul spre Rufus.

– Atunci explică-mi cum de i-am găsit singuri aici.

Rufus se uită urât la Ludlowe, care șoptea ceva pe după mână. Însoțitoarea lui chicoti. Ce joc făcea? Singurul de pe coridorul acela capabil să compromită domnișoare bune de măritat era nemernicul acela tâmpit.

– Nu eram singuri, protestă Rufus. Nu pe de-a-ntregul. Îi făcu semn cu capul surorii lui. Ai văzut-o pe domnișoara St. Claire leșinând. Știi că Ludlowe m-a asistat.

– Domnul Ludlowe nu mai era aici când am ajuns eu, insistă doamna St. Claire.

- Tocmai ieșise. Dacă ar fi avut o mână liberă, Rufus și-ar fi apăsător pe frunte. Trebuia să cedeze și să facă apel la simțul onoarei unui nemernic. Ludlowe, ce-ar fi să-i spui chiar tu?

Bărbatul deveni brusc preocupat de unghiile lui. Ce ipocrit mârșav!

- Sincer, nu îmi aduc aminte cât mi-a luat să mă întorc după ce-am căutat-o în zadar pe domnișoara Julia. Este o aglomerație îngrozitoare, ca de obicei. Imposibil de răzbătut.

- Tot nu pot să cred, spuse Mariah. Nu, nu voi permite așa ceva. Dintre toți oamenii, fratele meu știe cel mai bine să nu se implice în astfel de lucruri.

Doamna St. Claire o privi urât.

- A trebuit să ne întoarcem prin mulțime. A durat destul de mult.

Povara privirilor cercetătoare ale celorlalți era mai grea ca fata din brațele lui. Ludlowe zâmbea afectat, în timp ce însoțitoarea lui râdea pe înfundate în spatele evantaiului.

O strălucire ciudată apăru în ochii doamnei St. Claire. Poate un semn de triumf? Fără îndoială că femeia era o mamă tipică pentru înalta societate, mereu uneltind ca să pună mâna pe cea mai bună partidă pentru fiica ei. Probabil că Ludlowe îi ghicise intențiile. Iar acum, mama aceasta încerca să îl prindă în capcană. *Pe el.* Își slăbi strânsoarea asupra bieteii fetei din brațele lui. Nu avea sens să o și învinețească pe deasupra.

Tocmai de aceea evita să vină la oraș: orice bârfă răutăcioasă putea transforma cel mai puțin probabil eveniment într-un scandal. Din expresia imperioasă a lui Mariah se vedea că era gata să transforme întreaga situație într-un spectacol și mai grandios, și trebuia să o ia în calcul și pe însoțitoarea lui Ludlowe. Radia efectiv de entuziasm, de parcă abia ar fi așteptat să bârfească cu oricine ar fi fost dispus să o asculte.

Mariah îl bătuse la cap să participe la festivitățile din seara aceea ca să cerceteze posibilitatea de a-și alege o mireasă. Dacă nu acționa cu grijă acum, avea să fie obligat să se recăsătorească. Cu o necunoscută.

Să se recăsătorească! De parcă primul lui mariaj nu fusese îndeajuns de dezastruos. Mai bine punea capăt spectacolului chiar acum, înainte să atragă o mulțime de oameni.

– Ei bine? spuse doamna St. Claire, făcând un pas în față și ridicându-și bărbia. Gestul ei o făcu să pară mai înaltă. Ce-ai de gând să faci cu toată încurcătura asta?

– Îndrăznesc să spun, doamnă, că primul lucru pe care îl voi face este să mă asigur că fiica dumneavoastră va ajunge acasă în siguranță, spuse el trăgănat. La naiba cu ei! Era clar că le păsa mai mult de etichetă decât de sănătatea bieteii fete care stătea nemișcată în brațele lui. Evident, nu se află în starea necesară ca să se bucure de restul balului, continuă el. Să trimit un lacheu după trăsura dumneavoastră? Sau poate preferați o abordare mai directă, și vreți să o conduc chiar eu acasă?

Atât doamna St. Claire, cât și Mariah, icniră scurt când îl auziră. Pene, volănașe și bărbii tremurară toate. Aerul din jurul lor se dilată de la căldura indignării lor. Însoțitoarea lui Ludlowe ciripi din nou pe un ton ascuțit.

Rufus o mută pe fata de pe un braț pe celălalt, trăgând mai aproape de el trupul acela delicios, apoi ridică o mână.

– Bineînțeles, o voi vizita pe domnișoara St. Claire mâine, la prima oră convenabilă.

Capitolul 3

– Of, Julia, a fost de-a dreptul îngrozitor.

Patul scârțâi când Sophia se prăbuși pe saltea lângă sora ei. Julia se întorsese de la bal și o găsisese pe Sophia cu nasul roșu, deja îmbrăcată în cămașa de noapte, cu cârlionții ei blonzi răzleți, tamponându-și ochii cu o batistă cu margini dantelate.

Julia se așeză lângă ea și o îmbrățișă.

– Haide, liniștește-te.

Oare de câte ori repetase acele cuvinte în ultimii cinci ani, în aceeași cameră, decorată în culori pastel mai potrivite pentru

școlărițe, decât pentru niște domnișoare? Le repetase de suficiente ori încât să se convingă că erau inutile. Dar o durea sufletul pentru Sophia, și acele cuvinte simple, precum o litanie des repetată, păreau să îi aducă alinare.

Sophia se smiorcăi pe rochia de bal din mătase a Juliei.

– Și încă nu ți-am spus ce-i mai rău. Mama pretinde că am fost compromisă.

Julia, care până atunci o mângâiase pe sora ei pe păr, se opri brusc.

– Poftim?

– Ei bine, am leșinat, spuse Sophia îmbujorându-se și privind la batistă. Nu am... nu am mai suportat-o pe femeia aceea îngrozitoare și... Sunt sigură că ai auzit ceva.

– Nici un cuvântel.

– Serious? Sophia își înalță capul și își tamponă nasul umflat cu batista. Poate că nu va fi chiar atât de rău pe cât crede mama. Dacă ținem totul sub tăcere, nu poate ieși un scandal din asta, și totul va fi bine.

Julia își înăbuși imboldul de-a ofta. Sora ei mereu clădea castele de nisip, cel mai mare dintre ele fiind un monument mai grandios ca Windsorul în cinstea lui William Ludlowe.

– Trebuie să recunosc că nici nu prea aveam cum să aud prea multe bârfe.

Sophia lăsă la o parte batista și ridică o sprânceană.

– Dar unde erai?

– Pe terasă. Sora ei ridică și a doua sprânceană, dar Julia adăugă grăbită: Cu Benedict.

Sophia se lăsă pe spate pe grămada de perne cu pene de gâscă.

– A, Benedict. Și totuși, pe terasă. Se rostogoli pe o parte și își sprijini capul pe palmă. Pesemne că ați fost acolo ceva vreme.

– Avea multe lucruri pe cap, răspunse Julia ambiguu.

– Cum ar fi?

La naiba cu curiozitatea surorii ei. Măcar reușise să îi distragă atenția de la plâns, dar dacă îi spunea adevărul, ar fi stârnit un nou val de lacrimi. Trebuia să se prefacă, chiar dacă doar pentru a mai amâna puțin durerea surorii ei.

– O, ca de obicei. A turuit o vreme despre nu știu ce cal pe care l-a văzut la Tattersall's.

– Ce plictisitor! spuse Sophia și îi aruncă o privire tăioasă. Sigur îmi spui adevărul?

– Bineînțeles, răspunse Julia, prea repede.

Sophia zâmbi larg.

– Eu cred că nu-mi spui chiar totul. Haide! Eu îți zic ție tot. Nu poți să îmi povestești măcar de data asta?

– Îți povestesc tot timpul.

– Nu când vine vorba de chestiuni sentimentale.

Julia respiră adânc. Avea motive bune ca să nu vorbească despre asemenea lucruri. Astfel de discuții duceau inevitabil la subiectul Ludlowe, care genera deseori supărare. În majoritatea serilor, Julia prefera să nu încurajeze sentimentul de afecțiune pe care îl nutrea sora ei. Cu atât mai mult în seara aceasta.

– Lordul Chuddleigh s-a făcut complet de râs.

– Lordul Chuddleigh, ce să zic! Sophia își trecu degetul peste marginea de dantelă a cuverturii. Julia, cu cât te faci mai mult că plouă, cu atât cred mai tare că ai ceva de ascuns.

Așa era, dar nu voia să-i mărturisească surorii ei ce anume.

– Nimic în ceea ce-l privește pe Benedict.

Zâmbind tot mai larg, Sophia se ridică până ajunse la același nivel cu Julia.

– Nu te cred. Benedict e îndrăgostit de tine.

– Da, ce să zic!

Tipic Sophiei, să își imagineze astfel de lucruri.

– Chiar e.

Benedict? Îndrăgostit de ea? După care Julia zări licărirea din privirea surorii ei.

– Oprește-te. De ce insiști să mă necăjești?

– De ce crezi că te necăjesc?

Julia se ridică în picioare și începu să își desfacă rochia.

– Deoarece îl știu pe Benedict, și, dacă chiar e îndrăgostit, probabil e vorba de un cal de-al lui.

– Nu ți-ai imaginat niciodată ce-ai spune dacă te-ar cere de soție?

Julia lăsă rochia să-i cadă la picioare.

– Bineînțeles că nu.

Chiar nu voia să respingă curtea făcută de un vechi prieten, dar dacă Sophia avea dreptate, urma să fie nevoită să o facă. Dacă se va căsători vreodată, refuza să o facă în baza unor sentimente fragile.

Se întoarse cu spatele, pentru ca Sophia să o ajute să își desfacă corsetul.

– Oricum, nu va trebui să îmi bat vreodată capul cu un răspuns.

Pentru că el nu avea să o întrebe niciodată. Crescuseră pe moșii învecinate, așa că se jucaseră împreună. Dumnezeu știe în câte necazuri se băgaseră reciproc de-a lungul anilor. Pe când fuseseră copii, îl putea provoca la orice, chiar și să sară din podul pentru fân al grajdurilor tatălui lui. El îi accepta mereu provocările fără să cârtească și nici nu își bătea capul cu consecințele. Mai târziu, după ce terminase școala și se alăturase cavaleriei, îi trimisese din când în când scrisori în care îi povestise tot felul de anecdote amuzante despre alți colegi de regiment. Nimic pasional, evident.

– Păcat, spuse Sophia pe un ton vesel, în timp ce termină de desfăcut corsetul Juliei, după care se dădu în spate. Cred că e perfect pentru tine.

– Domnișoară, aveți un vizitator.

Julia se uită la postura rigidă a lui Billings, prin care acesta încerca fără îndoială să compenseze faptul că dăduse din nou iama în rezerva de vinuri pe terminate a familiei St. Claire. Întrucât se afla în partea cealaltă a salonului mic, nu reușea să își dea seama dacă bătrânul majordom i se adresase ei sau Sophiei.

Lângă ea, Sophia spuse crispată:

– Deja?

Curioasă, Julia își îndreptă spatele. Sophiei să nu-i placă faptul că avea un vizitator? Oricine ar fi fost sigur avea de-a face cu afirmația ei misterioasă cum că ar fi fost compromisă. Noaptea trecută, Sophia reușise foarte bine să îi distragă atenția de la subiect.

– Cine e?

Billings înaintă și îi înmână o carte de vizită pe o tavă de argint. Pe nasul lui prea proeminent se puteau vedea niște vinișoare roșii, ca o pânză de păianjen. Julia apucă hârtia pergament aspră.

– Sophia, e Ludlowe.

Sophia se așază pe marginea scaunului de brocart și începu să dea agitată din mâini în jurul feței.

– Vai de mine! zise ea și se ciupi de obraji. Arăt bine?

– Oprește-te. Ești deja roșie ca para focului. Nu înrăutăți lucrurile. Julia sări în picioare. Condu-l înăuntru, Billings. Mi-am amintit brusc că mi-am lăsat broderia în bibliotecă. Trebuie să mă duc numaidecât după ea.

Billings se opri în mijlocul plecăciunii, clătinându-se puțin în timp ce reveni la poziția normală.

– Dar domnișoară, domnul Ludlowe a cerut să vă vadă pe dumneavoastră.

De data aceasta era clar. Billings o fixa cu ochii lui albaștri apoși. De la această distanță, nici măcar ochelarii lui cu rame de sârmă nu puteau ascunde direcția în care se uita.

Julia îi aruncă o privire surorii ei. Într-o clipă doar, strălucirea de pe chipul Sophiei păli, iar tenul îi deveni cenușiu.

– Nu știi ce-ar putea vrea de la mine, murmură Julia mai mult pentru urechile surorii ei.

Adevărul era că, dacă avea de-a face cu ce-i spusese Benedict noaptea trecută, știa exact ce voia de la ea.

Să se însoare. Cu ea.

Încă nu pricepea de ce o alesese pe ea dintre toate tinerele lady eligibile din înalta societate. Benedict nu-i spusese prea multe despre asta. De fapt, nu-i spusese nici cum aflase informația respectivă.

Se lăsă înapoi în scaun.

– Prea bine. Condu-l înăuntru. Iar tu să nu cumva să te miști de-acolo, adăugă ea către Sophia.

Cu puțin noroc, poate că ar fi reușit să întoarcă lucrurile în favoarea surorii ei.

O clipă mai târziu, majordomul îl conduse pe Ludlowe în salonul mic. Julia își îndreptă spatele, evaluând postura obișnuită a lui Billings: serviabil și distant. Luă o atitudine rece, neprimitoare,

pe care nu o îndulci nici măcar când Ludlowe îi zâmbi atât larg încât Sophiei îi scăpă un oftat zgomotos.

– Domnișoară Julia, ce radioasă ești în dimineața aceasta!

Ludlowe se holbă la ea cu ochii lui albaștri. Ea își aminti de momentul în care se hotărâse să mănânce o lămâie și își țuguie buzele ca atunci, înclinând doar din cap în semn de răspuns.

Ludlowe continuă să zâmbească. Ba chiar rânjea acum, parcă răutăcios. Însemna că îi acceptă provocarea. La naiba, dar chiar nu voia asta.

– Și domnișoara St. Claire. Dădu din cap spre Sophia. Trebuie să recunosc că arăți la fel de încântător.

Sophia radie efectiv când îi auzi complimentul. Ba mai mult, parcă înflorise dintr-odată.

– Ce amabil din partea dumatăle, milord.

Ludlowe chicoti și se așeză pe un scaun de mahon, cu o mână pe mânerul de argint al bastonului său.

– Nu, nu, încă nu poate fi vorba de așa ceva.

Sophia se aplecă spre el, îmbujorată.

– Să cer să ni se aducă ceai?

– Nu te deranja, draga mea. Ea icni scurt când auzi modul afectuos în care i se adresase. Nu voi sta mult.

– Atunci de ce-ai venit? spuse Julia pe un ton rece, aproape nepolitic, dar nu-i păsa.

Cum îndrăznește? Cum de nu își dădea seama că Sophia ținea la el? Biata de ea, oricum nu se străduia să o ascundă. Mai lipsea doar să-și pună inima pulsândă în poala lui, și totuși...

Și totuși, după spusele lui Benedict, el pusese ochii pe Julia.

Ludlowe o privi în ochi. Obiectiv vorbind, Julia își dădea seama că era un bărbat arătos, cu trăsăturile lui uniforme, bălaie, ochii de un albastru cristalin, farmecul nonșalant și statura frumoasă. Dar înfățișarea lui o lăsa indiferentă.

El îi zâmbi, dar inima ei continuă să îi bată în același ritm uniform.

– Am venit să îți fac o propunere.

Julia își ținu respirația. Nu se poate. Nu atât de curând. Nu în fața Sophiei. Brioșele pe care le mâncase la micul dejun începură să se miște neliniștitor prin stomacul ei.

– Da? scrâșni ea.

Învățase din experiență cum să se eschiveze de pețitorii care dădeau dovadă de sentimente prea puternice.

– Mă întrebam dacă mi-ai face onoarea...

– Onoarea? spuse mama și intră imediat în cameră, zâmbind binevoitor.

Julia se prinse cu mâinile reci ca gheața de rochia de dimineată din muselină, de un verde pal. Chiar nu avea nevoie de intervenția mamei ei.

Ludlowe își drese vocea și se ridică în picioare.

– Bună ziua, doamnă St. Claire. Tocmai o întrebam pe fiica dumneavoastră dacă ar vrea să călărim împreună în parc. Bineînțeles, cu permisiunea dumneavoastră și cu o însoțitoare adecvată.

Sophia scânci încet. Fir-ar el să fie! Nu putea să dea dovadă de puțin tact?

– Doamne, chiar n-aș putea, i-o trânti Julia înainte să intervină mama ei.

El făcu ochii mari și nările i se lărgiră. Julia își înăbuși un zâmbet. Nu se așteptase ca ea să îl refuze. Posibil să fi fost prima femeie din Anglia care o făcea.

– Atunci mâine, spuse el calm, în cazul în care astăzi ai alt angajament?

Mama îi aruncă o privire tăioasă Juliei.

– Din câte știu eu, nu are nici un angajament.

– Dar, mamă, spuse Julia și se uită cu subînțeles la Sophia, înainte să se întoarcă spre Ludlowe. Îmi pare nespus de rău, dar caili mă fac să strănut.

El ridică dintr-o sprânceană roșiatică.

– Te fac să strănuți?

Îi venea să-și dea palme. Cu siguranță că ar fi putut născoci ceva mai convingător.

– Chiar așa. Sunt sigură că Sophia ar fi încântată să te însoțească într-o astfel de ieșire, dar mă tem că eu nu pot să o fac.

– Atunci, am putea să ne plimbăm pur și simplu?

Julia se ridică în picioare. Bineînțeles că omul nu avea de gând să renunțe prea ușor.

– Sper că *eu* nu îți provoc strănuturi, adăugă el.

Julia tuși puternic.

– Mă tem că s-ar putea să fi răcit.

Mama se uită urât la ea.

– Prostii de-a dreptul! Până acum erai cât se poate de sănătoasă.

Din zâmbetul lui Ludlowe, își dădu seama că pricepuse exact ce încerca ea să facă.

– Ar fi o onoare pentru mine să te însoțesc în orice altă ocazie aleasă de dumneata.

Ea îl privi drept în ochi și spuse ferm:

– Îmi pare rău, dar trebuie să refuz.

Înainte să mai poată protesta, mama ei o prinse de antebraț.

– Vă rog să ne scuzați o clipă. Aș vrea să discut ceva cu fiica mea.

Ludlowe își plecă fruntea.

– Chiar vă rog.

Julia nu mai spuse absolut nimic, în timp ce mama ei o trase spre ușă.

Sophia expiră când o văzu pe sora ei plecând. Simți cum acreala sarcasmului i se răspândește în tot trupul. Dintre toate femeile, de ce trebuise Ludlowe să o aleagă pe Julia? Iar faptul că mama ei o încuraja era o trădare în plus. Acum, că se hotărâse să își caute o soție, era nedrept din partea lui să o treacă cu vederea. La naiba, doar îl aștepta încă din primul sezon. Știa din propria experiență că omul flirta cu nerușinare. Cum de putea să îi ignore răspunsul atât de fățiș?

El își dresе vocea și se aplecă în față. Nu! Nu avea să-l lase să plece. Julia îi spusese foarte clar că nu era interesată. Așa că el ar fi putut foarte bine să o ia în considerare pe fata care se afla chiar sub nasul lui perfect.

Zâmbi forțat.

– Să cer să ni se aducă ceai?

– Nu, mulțumesc.

Fir-ar să fie! Deja îi oferise ceai, nu-i așa? Iar el refuzase și prima dată.

Dar chiar atunci, după cinci ani lungi, Dumnezeu îi zâmbi Sophiei și făcu un miracol. În loc să se ridice și să plece, Ludlowe se lăsă pe spate pe speteaza cu înflorituri sculptate a scaunului și o măsură cu privirea.

– Tocmai ce mi-am dat seama că, dacă tot suntem aici, ar trebui să discutăm ceva.

Ea își îndreptă spatele și își împreună mâinile în poală, întruchiparea însăși a unei domnișoare modeste, numai bună de măritat. Mama ar fi fost mândră de ea, dacă nu ar fi fost ocupată în pragul ușii cu Julia. Palmele îi transpirară brusc și îi alunecară una pe cealaltă.

– Da?

– Iartă-mă dacă nu e treaba mea, dar nu pot să stau cu mâinile în sân și să permit ca o domnișoară încântătoare ca dumneata să se irosească pe un individ ca Highgate.

Când auzi cuvântul *încântătoare*, Sophia simți căldură în obraji, după care își dădu seama ce-i spusese în continuare.

– Dar nu am făcut așa ceva.

Cum îndrăznea să se îndoiască de acțiunile ei, când el era de fapt de vină pentru situația creată? Îi lăsase singuri ca să răspundă cântecului de sirenă al acelei stricate.

– Nu așa a părut azi-noapte.

Ea vru să protesteze, dar el își ridică mâna.

– Ai fost leșinată o marte parte din conversație, așa că nu ai de unde să știi ce s-a discutat. Mama ta mai că nu a pecetluit contractul de căsătorie.

Ea apucă pandantivul care îi atârna pe un lanț de aur la gât, în timp ce micul dejun pe care îl consumase amenința să îi vină înapoi pe gât. Înghiți cu greu nodul care i se puse în gât și se chinuă să își păstreze calmul.

– Din fericire, aceste lucruri sunt în trecut, spuse ea pe o voce care i se păru subțire, dar măcar nu îi tremurase.

– S-ar putea să nu ai de ales, în cazul în care Highgate îți va face o ofertă.

Ea se îndreptă de spate.

– Nu ar fi prima propunere pe care o refuz.

– Ar fi fost și mai bine să nu te fi pus în poziția asta de la bun început.

Sophiei îi tremură mâna pe pandantiv și își strânse mai tare pumnul.

– Eu nu m-am pus în nici o poziție, după cum bine știi. Ai fost acolo. Știi că nu s-a întâmplat nimic necuvenit.

– Într-adevăr, știu, spuse el pe o voce mieroasă, dulceagă și ușor lipicioasă. Dar e foarte dificil să oprești valul de bârfe și scandalul odată pornit.

– Și totuși, adevărul îl poate opri.

O privi lung, cu o expresie impenetrabilă.

– Voi face tot ce pot. Poți conta pe asta.

Ea își lăsă palmele în poală și le împreună.

– Mulțumesc.

– Cu toate astea, aș avea mare grijă în locul dumitale.

Ea își frânse degetele.

– Te rog, ce vrea să însemne asta?

– Presupun că ești prea tânără să fi auzit zvonurile. O măsură cu privirea din creștet până în picioare, dar rămase calm și rece: Da, probabil că încă erai la școală.

Ea se forță să îl privească în ochi, chiar dacă îi dădea fiori. Oare de ce nu puteau ochii aceia de un albastru intens să se îmbuneze puțin și să se umple de căldură?

– Ce zvonuri?

– Sigur ai observat cicatricea de pe fața lui.

– Ce-i cu ea?

– Pretinde că a dobândit-o în accidentul în care a murit prima lui soție.

– Așa spune toată lumea, zise ea, fluturând din mână. Dar dumneata nu crezi asta?

El se aplecă în față și își mută bastonul, care se lovi de podea cu un pocnet.

– Am auzit mai multe zvonuri despre Highgate.

Ea clipi.

– Înalta societate e plină de zvonuri și de bârfe.

– Într-adevăr. Doar că unele dintre ele ascund mai mult decât un grăunte de adevăr, răspunse el și se ridică în picioare. Soția lui a murit în circumstanțe îngrozitoare, iar el s-a retras pe moșia sa de la țară, depășind cu mult perioada de doliu acceptată. Îndrăznesc să spun că probabil a fost implicat în toată treaba.

Mama o apucă strâns pe Julia de antebraț și se opri chiar la limita decenței: în pragul ușii care dădea spre salonul pentru micul dejun, apoi șuieră printre dinți:

– Ce crezi că faci?

Julia se uită spre Ludlowe.

– Descurajează o inițiativă nedorită.

Mama își ridică bărbia, iar lumina soarelui care pătrundea prin ferestre îi străluci pe cărlionții blonzi-argintii frumos aranjați.

– La vârsta ta, nu ești în poziția în care să poți face asta. Între tine și sora ta, nu știu care dintre voi e mai nesăbuită când vine vorba de refuzat oferte bune. Și acum va fi scandal. Îți dai seama că Sophia a fost găsită singură cu un bărbat noaptea trecută?

Julia își împreună brațele sub sâni.

– Cu care bărbat?

– Nu ți-a spus despre asta? Probabil era prea rușinată.

– Rușinată? De ce?

Mama rânji ușor.

– Ar trebui să fii recunoscătoare. Măcar una din voi va fi aranjată cum trebuie. Întoarce-te și întreține-ți oaspetele. Nu-ți permit să ne faci de râs pe mine și pe tatăl tău cu comportamentul tău necivilizat.

– Mamă, e Ludlowe. A venit să mă viziteze. *Pe mine*. Și vrei să mă întorc acolo, știind ce simte Sophia pentru el, și să dau din gene de parcă aș fi încântată că i-am reținut atenția?

– Întocmai.

– Mamă!

Mama se apropie de ea și își coborî vocea:

– Sentimentele surorii tale în această chestiune nu au nici o importanță.

- Cum poți să spui așa ceva?

- Din cauza comportamentului ei de aseară de la balul Posselthwaite, nu mai putem face nimic. Nu va putea fi cu Ludlowe. Nu ar mai accepta-o acum. Cerule mare, doar a fost martor el însuși.

- La ce anume, mai exact?

Juliei nu-i venea să creadă ce-i povestea mama ei. Sophia avusese întotdeauna grijă să își mențină reputația fără pată. Pentru ea, era destul de simplu: se păstra pentru Ludlowe, și dacă nu îl putea avea pe el, era dispusă să trăiască fericită toată viața ca fată bătrână.

Sau poate că nu chiar atât de fericită.

În ultimii cinci ani, Julia o privise pe sora ei tânjind după bărbatul acela, văzuse cât suferise și cât plânsese Sophia când se alesese praful de speranțele ei. Ce-i drept, încercase să răspundă atențiilor altor bărbați, dar, în opinia Sophiei, nici unul nu se comparase vreodată cu el. Orice fată și-ar fi păzit inima de astfel de sentimente de afecțiune dacă ar fi fost martora unei astfel de dureri.

Și dacă se gândea la restul... Dacă accepta atențiile lui Ludlowe, ar fi distrus-o pe sora ei. Oricât de prostuță ar fi fost sora ei uneori, nu putea să o facă să sufere și mai tare, indiferent că fusese sau nu compromisă.

- Nu mai contează, spuse mama și dădu din cap cu hotărâre. Ce-i făcut e bine făcut. Dar dacă domnul Ludlowe este interesat de tine, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, te vei întoarce acolo și te vei purta așa cum se cuvine ținând cont de poziția ta socială. Doar ai auzit zvonurile. Se aplecă spre ea, de parcă ar fi vrut să-i spună cea mai delicioasă bârfă. E șansa ta să devii contesă.

- Nu mă interesează în mod deosebit să devin contesă.

Obrajii mamei, altminteri perfecți, se îmbujorară, și se pregăti să răspundă. Julia își făcu curaj să înfrunte asaltul verbal pe care îl cunoștea foarte bine. În ultimii câțiva ani, fusese bătută constant la cap cu ideea că locul unei femei în societate era crucial.

Ca fiica frumoasă a unui negustor înstărit, mama ei avusese șansa să obțină un titlu în tinerețea ei, însă contele de

Cheltenham își pierduse curajul și renunțase la aranjament. Mama se mulțumise cu Charles St. Claire, la rândul lui un simplu domn, cu antecedente aristocratice prea îndepărtate ca să dețină un titlu. Fiind de origine umilă, mama fusese ținta principală a scandalului.

Dar asta doar îi dovedea punctul de vedere. Poziția însemna totul, iar ea era hotărâtă ca Sophia și Julia să obțină statutul de care ea nu se bucurase niciodată.

Titlul însemna putere. Julia putea recita fraza ca pe o litanie.

Cu toate acestea, în loc de asaltul verbal așteptat, mama își strânse buzele și o privi pe Julia în ochi. Îi spuse apoi încet, pe un ton foarte serios:

– Nu voiam să te îngrijorez cu astfel de vești, dar se pare că nu am de ales.

Părul fin de pe ceafa Juliei i se zbârli. Cu siguranță nu erau vești bune, de reușiseră să o facă pe mama lor cea încâpățânată să nu mai încerce să își convingă ficele să se căsătorească.

– Ce vești?

– Tatăl tău, începu ea, aruncând rapid o privire în jur, după care se apropie de ea.

Fiorul pe care îl simțea Julia se transformă într-un frison.

– Ce s-a mai întâmplat?

– A pierdut recent o sumă importantă de bani.

Julia înghiți în sec, strângându-și degetele pumn.

– Din nou?

– Da, din nou! Vom falimenta înainte de sfârșitul anului, dar dacă ai accepta ca domnul Ludlowe să te curteze, ne-ai putea salva.

– De ce domnul Ludlowe în mod special? Ai putea foarte bine să mă urci pe o ladă la următorul bal și să mă dai celui care licitează mai mult!

– Nu-ți voi permite o asemenea impertinență. Chiar dacă vorbise încet, se simțea totuși forța temperamentului ei. Dacă voi două nu ați fi fost atât de-al naibii de dificile și nu ați fi refuzat oferte ani de-a rândul, poate că nu am fi fost într-o situație atât de neplăcută.

Julia deschise gura să spună ceva, dar o închise la loc, neștiind ce-ar fi putut răspunde. Mama ei avea dreptate. Ani de zile de sezoane și tot ce presupuneau acestea – rochii, evantaie, bonete și o casă închiriată în oraș – erodaseră finanțele familiei. Încercările tatei de a reface vistieria familiei prin jocuri de cărți nu făcuseră decât să îngreuneze povara.

Ludlowe se ridică exact atunci de pe scaun, așa că nu mai fu nevoită să răspundă. Bătând cu bastonul în podea, se duse și se plecă peste mâna mamei ei.

– Vă doresc o zi bună, doamnă St. Claire. Din păcate, trebuie să plec.

Mama radie precum o tânără doamnă aflată la primul ei bal.

– Trebuie să mai vii în vizită.

– Așa intenționez să fac. Domnișoară Julia, sper că te vei răzgândi.

Mama avu buna-cuviință să aștepte până plecă Ludlowe, înainte să se întoarcă spre ea.

– Data viitoare când vine în vizită, nu vei refuza. M-ai înțeles?

Se auzi un smiorcăit în spatele lor. Julia scrâșni din dinți, se răsuci și se duse să își consoleze sora.

Capitolul 4

Benedict nu venise în oraș să se încurce în ițele din înalta societate. Și cu siguranță nu se așteptase să se amestece în treburile Juliei. La naiba cu Ludlowe și cu pariul lui!

Întrucât Hyde Park era plin de oameni care ieșiseră ca să vadă și să fie văzuți, era o binecuvântare să scape de aleile aglomerate spre punctul în care Curzon Street se pierdea în Boulton Row. La doar o aruncătură de băț de Berkeley Square, casa de la oraș închiriată de familia St. Claire încerca să se apropie de aerul rarefiat al unor locuințe mai exclusiviste.

Benedict îl bătu încet pe Arthur pe grumazul lui roib și îl încetini la pas, chiar dacă se îndrepta de fapt spre o adresă aflată

câteva străzi mai încolo. Simți sub coapse cum mușchii calului se încordară de la dorința de a o lua la galop. Auzi zgomot de copite pe pavajul de pe străduță. Arthur scutură din cap, fluturându-și coama în vânt.

– Ho, băietel! Știi că ești nerăbdător să-ți faci de cap, dar va trebui să aștepti până găsim un loc cu mai mult spațiu de alergat.

Dar nu aveau să îl găsească în Londra. După ce își încheia afacerile acolo, se putea retrage pe moșia lui din Kent, unde Arthur putea galopa kilometri întregi fără să dea de țipenie de om. Între timp, erau prinși în oraș. Benedict aproape că își dorea să nu își fi vândut postul la câteva luni după Waterloo.

Când văzu trăsura din fața casei familiei St. Claire, apucă mai bine frâiele. Putea ghici destul de ușor cui îi aparținea.

– Ludlowe.

Ludlowe ieși din casă, ca diavolul care își face apariția când este invocat. Benedict trase de frâie, iar Arthur se opri. Ceva din mersul viitorului conte de Clivesden îi spusese lui Benedict tot ce trebuia să știe. Bărbatul pășea bățos, ca și cum ar fi fost refuzat.

Iar Ludlowe nu era obișnuit cu refuzul. Mai ales din partea unei doamne.

Dacă Benedict ar fi știut sigur că Julia îl putea vedea, și-ar fi scos pălăria în fața ei. Zâmbind înverșunat, își întoarse calul, îmboldindu-l la trap vioi. Slavă Domnului că avertismentul de seara trecută fusese îndeajuns. De fapt, întârziase deja la un interviu cu un potențial înlocuitor pentru administratorul delincvent al moșiei lui. Nu avea timp de vizite sociale.

Auzi un huruit de roți grele în spatele lui, așa că îi dădu pintoni lui Arthur să meargă pe laterala drumului. Patru cai pursânge, asortați perfect până la șosetele de pe picioarele din spate și stelele de pe fruntea lor, trecură pe lângă el, cu pielea strălucindu-le în lumina apoasă a soarelui. Se părea că Ludlowe se pricepea la cai care îți luau ochii.

Benedict își strânse buzele. Nu voia să aibă un motiv de admirație pentru cineva care pusese cu atâta aroganță un pariu pe Julia și îi pusese în primejdie reputația. Mai ales că Benedict descoperise la Eton ce tip de om era Ludlowe cu adevărat.

Îl mână pe Arthur și o apucă pe stradă, zgomotul ascuțit și ritmat al copitelor răsunând pe pavaj, de parcă ar fi putut să îl scape de amintirile din primul lui an la școală. Slavă Domnului că avusese un frate mai mare care îl protejase de ce era mai rău. De-o parte și de alta a drumului erau doar case, aproape nelăsând să se întrevadă vreo urmă de cer și blocând orice briză, până când aerul din oraș deveni apăsător.

Pentru a suta oară, se întrebă dacă fusese o mișcare înțeleaptă din partea lui să își vândă postul. Poate că războiul cu Bonaparte se încheiase, dar cavaleria oferea și alte oportunități unui tânăr ofițer. Astfel de oportunități l-ar fi dus departe de Londra, dar l-ar fi îndepărtat și de pășunile sălbatice ale regiunilor rurale din Kent.

Când se întorsese la Kent, descoperise că administratorul moșiei lui plecase, iar proprietatea era aproape abandonată. După ce reparase tot ce era urgent, aranjase grajdurile și își cumpărase un armăsar. Doar că un armăsar avea nevoie de iepe de soi, și cel mai bun loc de unde puteai achiziționa cai pursânge era la Tattersall's. Ar fi putut cumpăra pe plan local, dar dacă nu s-ar fi întors în oraș, poate că nu ar fi aflat niciodată la timp de intențiile lui Ludlowe, ca să o avertizeze pe Julia.

Își încordă coapsele pe coastele lui Arthur când se gândi la asta. Calul o țâșni înainte, pe arterele mai late din Mayfair, evitând trăsuri și trecători. Auzi vreo două strigăte în urma lui, dar ignoră protestele de indignare.

Orașul era mult prea aglomerat, dar probabil că, din pricina Juliei, trebuia să își amâne plecarea spre moșia pe care i-o lăsase mama lui. Cu luni în urmă, se întorsese din Belgia, așteptându-se să afle că Julia se căsătorise sau cel puțin că era logodită. Deși la vârsta ei nu doar că era încă eligibilă, dar dacă plecai urechea la bârfe, se părea că se opunea cu fermitate oricărei oferte. După atâtea sezoane. Și oare de ce era așa de mulțumit de asta?

Se scutură și îl mână pe Arthur înspre St. James Street. Starea ei civilă nu era treaba lui. Cu condiția să nu accepte să se lase

curtată de Ludlowe. Reacționase doar din dorința de a o proteja și pentru că-i lega o prietenie de lungă durată.

Și totuși, aseară, când dansaseră vals, se mișcaseră atât de bine împreună. Încă i se încălzeau palmele când își amintea cum o atinsese, chiar și prin bariera de mânuși și veșminte. Bineînțeles, nu era prima dată când o atingea. Pe când fuseseră copii, alergaseră ca sălbaticii prin pădure, ținându-se de mână și ajutându-se reciproc să treacă izvoare sau să se cațăre în copaci. O ajutase de multe ori să se ridice după ce se împiedicase în fuste în încercarea de-a ține pasul cu el.

Dar un vals era altceva; un vals era aproape ca o îmbrățișare. Dumnezeu mare, dansul acela îl făcuse să flirteze cu ea. Cu Julia. Și probabil că asta îl șoca și mai mult decât faptul că după întoarcerea lui din război o găsise tot necăsătorită.

– Ce părere ai despre umbreluța aceea? întrebă Julia, arătând spre un obiect din mătase de culoarea piersicii, pictat manual cu imagini de papagali și bordat cu pene de păun.

Atârna la mâna unei tinere domnișoare care chicotea la câțiva metri de ele spre stânga.

Sophia abia de se uită la el.

– Încântător. Ce-ar fi să cauți unul la fel în magazine?

– E de-a dreptul dezgustător.

În plus, nici una din ele nu își permitea articole de modă noi. Dacă ar fi acceptat ca lordul Brocklehurst să-i facă curte, poate că și-ar fi scutit familia de cheltuielile pe care le presupuseseră doi ani de cumpărat rochii de bal nedorite. Ca și în cazul celorlalți pețitori, și acesta fusese prea atașat ca ea să se simtă confortabil, prea exaltat în modul lui de a o curta. Doar un bărbat cu sentimente sincere ar fi curtat o tânără lady fără avere și cu prea puține relații. Iar profunzimea patimii din privirea lui Brocklehurst stârnise un sentiment de teamă elementară în sufletul ei.

Sophia clipi.

– Of! Așa o fi.

Julia oftă și o luă pe sora ei de braț.

– Mai bine mergem acasă.

O plimbare prin Hyde Park nu o înveseli deloc pe Sophia. Îi salută mecanic pe cunoscuți, abătându-se încet de la cărările principale, până când ea și Julia ajunseră în zone mai retrase acoperite cu iarbă.

Ea păli.

– Chiar trebuie?

Julia se apropie de ea.

– M-am gândit că o plimbare îți va distra atenția, dar este evident că nu te ajută.

– De ce, Julia? De ce Ludlowe nu are ochi pentru mine?

Priviră scurt în jurul lor. Mai multe școlărițe aruncau bucăți de pâine la rațe, pe malurile lacului Serpentine. Câteva domnișoare se plimbau pe poteci, etalându-și rochiile pentru plimbare croite după ultima modă, în timp ce domni călare încercau să le capteze atenția. Totuși, nici unul dintre ei nu era îndeajuns de aproape ca să audă discuția dintre Julia și Sophia.

Julia o privi atent pe sora ei.

– Dacă îmi permiți să vorbesc direct, nu pot să nu mă întreb de ce, după atâția ani, încă ai vrea să aibă ochi pentru tine.

Buza de jos a Sophiei tremură.

– Nu crezi că dacă aș putea să nu mai simt nimic pentru el, aș face-o?

Julia o strânse mai tare de braț pe sora ei.

– Să mergem acasă.

– Nu, nu acasă.

Ea clătină din cap.

– De ce nu?

– Nu vreau... Sophia se holbă la ceva din spatele Juliei. O, nu!

Julia își întoarse capul în direcția în care se uita sora ei și o zări pe Lady Wexford, care se încrunta la ele de sub boneta mare.

Sophia se încordă și mai tare.

– Fir-ar să fie, ne-a văzut.

Julia își întoarse privirea înapoi spre sora ei.

– Ce contează?

– Ce tupeu ai să te arăți în public după seara de ieri, hârâi Lady Wexford dezaprobator.

Julia se întoarce plină de hotărâre să înfrunte amenințarea.

– Ce înseamnă toate acestea?

Lady Wexford o măsură pe Julia din cap până în picioare, după care dădu scurt din cap.

– Nu-i de mirare că nu ți-a spus. Faptele ei de aseară nu sunt cătuși de puțin motiv de mândrie. Poți atrage atenția celor mai buni ca tine și fără să te discreditezi social.

Penele de pe boneta ei se unduiră pline de o indignare îndreptățită în timp ce se apropie de ele.

– Dacă ai avea puțină minte, domnișoară, ai sta departe de societate până se rezolvă această chestiune. Nu voi pricepe niciodată de ce mama voastră nu v-a ținut mai din scurt pe amândouă. Ar fi trebuit să-și cunoască lungul nasului și să vă învețe și pe voi.

Julia respiră adânc și se pregăti să-i răspundă, dar Sophia o înghionti cu cotul în coaste, tăindu-i tot elanul.

– Te rog să nu te implici, murmură ea.

– Ce-a fost asta? întrebă Julia, după ce Lady Wexford se îndepărtă singură.

– Nu îți pot explica aici. Sophia se uită îngrijorată în jur. Mama și-a bătut gura atât de mult, încât nu sunt șanse ca lucrurile să rămână sub tăcere. E de ajuns să știi că Lady Wexford are de-a face cu motivul pentru care mama crede că sunt compromisă.

Se îndreptară spre marginea parcului și drumul care ducea spre casa lor. Câteva doamne îmbrăcate elegant întoarseră capetele după ele.

– Of, și-acum se uită la noi, șopti Sophia. Știu sigur că au auzit.

– Sophia, ce legătură are Lady Wexford cu incidentul de la balul Posselthwaite?

– E sora lui.

Julia se opri în mijlocul cărării, obligându-le pe doamnele elegante să rupă rândurile ca să le ocolească.

– Sora? Conte de Highgate te-a compromis? De ce nu mi-ai spus mai devreme?

În pofida faptului că sora lui se cunoștea cu mama lor, îl știa pe Highgate mai mult după reputația lui, iar lumea îl descria mai degrabă ca pe un pustnic, nu un crai.

– Șșșt, sâsâi Sophia, dar se făcu roșie ca para focului. Vrei să bârfească și mai mult?

– Știi că vor bârfi oricum. Julia o luă pe sora ei de braț și se îndreptară spre ieșire. Iar Lady Wexford nu ți-a prea fost de ajutor adineauri.

– Este o prostie. Nu s-a întâmplat nimic necuvenit și ar fi fost trecut totul cu vederea dacă mama nu s-ar fi agitat atât. Sophia își răsuci mâinile în fuste. Și în fața lui William, pe deasupra.

Ah, și poate tocmai de aceea nu prea voia Sophia să povestească ce s-a întâmplat.

– Da, e ridicol, încuviință Julia. Afețiunea pe care o simțea sora ei pentru Ludlowe depășea până și absurditatea așa-zisului scandal, dar Julia nu avea de gând să-i sublinieze acest lucru. Îi sugerase surorii ei să facă o plimbare pentru ca Sophia să nu se mai gândească la felul în care se comportase Ludlowe. Ba chiar aș pune pariu că mama a exagerat atât de tare doar ca să manipuleze situația, adăugă ea.

Sophia o privi mânioasă.

– Ar fi putut să tacă din gură. Nu o înțeleg. Îi pasă doar de influența în societate. Nu se gândește la dragoste, și totuși ar trebui să-și amintească cum a fost în cazul ei. A trebuit să renunțe la asta.

– A fost lăsată cu buza umflată. Contele ei clar nu i-a împărtășit sentimentele dacă a renunțat la ea.

În plus, Julia nu era chiar convinsă că mama nu îl iubise pe conte doar pentru titlul lui, dar știa că nu avea nici un sens să se certe cu sora ei pe tema asta. Sophia era convinsă că mama lor suferise de aceeași afecțiune neîmpărtășită pe care o simțea ea pentru Ludlowe.

– De ce nu se termină astfel de lucruri cu bine? rosti Sophia pe un ton ezitant.

În cazul în care plimbarea lor avusese vreun efect benefic asupra perspectivei ei, acest lucru avea să se sfârșească curând.

– Eu cred că e posibil, spuse Julia, sperând să împiedice un alt episod de tristețe.

– Da?

– Da. Renunță la chestiuni sentimentale și alege-ți soțul dintre bărbații pe care îi admiri și respecti.

Sophia își dădu ochii peste cap.

– Mai rămâne să-mi spui că ar trebui să caut un partener educat și rațional.

– Întocmai.

– Și chiar crezi că un astfel de aranjament te-ar face fericită?

Sophia avea dreptate. Un astfel de aranjament nu o făcuse fericită pe mama lor, dar, pe de altă parte, nici pasiunea Sophiei pentru Ludlowe nu o făcuse fericită. Trebuia să existe o cale de mijloc, undeva în toată harababura asta de sentimente și emoții. Julia bănuia că o descoperise: în colțul sălii de bal, alături de celelalte fete bătrâne.

Capitolul 5

Lumina soarelui pătrundea palidă prin ceață, dar fără să încălzească aerul. Sophia își strânse mai tare mantia, să se apere de o pală de vânt rece demnă mai degrabă de luna februarie, decât de aprilie. Acesta reuși să răzbată chiar și în grădina micuță a casei lor de la oraș.

Deși primăvara părea doar o promisiune îndepărtată, Sophia se aplecă să smulgă buruienile. Trebuia să se pregătească pentru vară. Oricum, prefera să tremure printre tufișurile de trandafiri, decât să aștepte îngrozită în casă vizita lui Highgate.

Ce-i drept, el ar fi trebuit să o viziteze ieri, nu William. Poate că, dacă rămânea acolo îndeajuns de mult timp, tăind cu răbdare ramuri moarte și smulgând frunze uscate, avea să reușească să se convingă singură că Highgate nu va mai veni deloc. Și dacă el nu își făcea apariția, poate că întreaga situație ar fi dispărut într-un mod convenabil.

De parcă existau șanse să se întâmple așa!

Foarfece de grădină îi alunecă din mână și lama ascuțită pătrunse prin mânușa de piele în buricul degetului ei arătător. Clipi ca să alunge lacrimile care o podidiră, își scoase mânușa și își vârî degetul în gură.

– La naiba! Mama ei ar fi făcut crize dacă ar fi auzit-o rostind un cuvânt atât de nedemn de o doamnă. Fir-ar al naibii!

Se simți și mai bine după a doua înjurătură. Ce păcat că mama nu putea să o audă, din greșeală. Doar era vina ei că se afla în situația aceea neplăcută. Dacă mama ei ar fi tăcut din gură, poate că ar fi reușit să evite un scandal.

Își pierduse orice speranță în acest sens, ținând cont că mama ei era hotărâtă să o mărite cu un bărbat cu titlu nobiliar.

– E cumva un trandafir chinezesc? răsună o voce profundă. Vocea *aceea*.

Sophia își ridică cu reticență privirea.

Contele de Highgate se aplecă să privească mai bine tufișul pe care îl curăța de uscături.

– E un specimen încântător. Și foarte rar.

Îngenunche lângă ea și apucă foarfece de grădină de pe poteca cu pietriș. Din câteva mișcări îndemânatice îndepărtă uscăturile.

– Iată, e mai bine așa. Nu vor înflori cum trebuie dacă lași toate ramurile vechi. Se întoarse spre ea. Dar presupun că deja știai asta. Trebuie să fie foarte plăcut să lucrezi aici pe timpul verii, o mică oază plină de pace în mijlocul freamătului din oraș.

Ea își scoase degetul din gură.

– De obicei nu mai sunt aici după sfârșitul lui iunie. Întotdeauna mergem la cât de multe petreceri reușește mama să obțină invitații prin lingușiri.

El se ridică.

– Mi se pare că e păcat să petreci atâta timp îngrijind niște trandafiri de care nu te vei bucura.

Ea ridică nepăsătoare din umăr.

– Îmi place să am grijă de ei. Mă face să mă simt utilă.

– Și acum te-ai tăiat.

Ea își coborî privirea. Degetul nu îi mai pulsa atât de tare, dar sângele i se prelingea pe laterala degetului. Highgate își vârî mâna în palton și scoase o batistă. Fără să spună vreun cuvânt, o apucă de deget și înfășură bucata fină de material în jurul răniei.

Îi cuprinse palma cu degete hotărâte. Ea se holbă la culoarea închisă a mânușii lui, iar mâna ei albă i se păru minusculă față de a lui.

Ludlowe mai că nu insinuase că acesta ridicase chiar acea mână împotriva soției lui.

Studie cu colțul ochiului față afectată de vreme a lui Highgate. Avea trăsături uniforme, oarecum aspre, cu ochi mari de culoare închisă, cufundați în orbite și şuvițe de păr grizonant. Nimeni nu l-ar fi descris ca fiind un bărbat arătos. Poate aspru, dar nicidecum arătos, mai ales cu cicatricea aceea care îi brăzda obrazul. Emană o senzație de calm – sau poate resemnare – și când îi vorbea despre astfel de lucruri obișnuite precum grădinăritul, îi era greu să și-l imagineze ca fiind genul de persoană care ar comite fapte de violență împotriva altcuiva.

Se purta cu bunătate față de ea, aplicând ușor presiune asupra tăieturii ei și sacrificându-și batista. Chiar și noaptea trecută la bal, când erau doi străini, se arătase îngrijorat de bunăstarea ei.

Părea un gentleman destul de plăcut, dar, pentru numele lui Dumnezeu, își dorea să fi rămas doi străini. Atunci Ludlowe ar fi putut să o viziteze pe ea cu toată seriozitatea, nu pe sora ei. Încercă să alunge gândul insistent care îi dădea ghes, cum că Ludlowe se arătase interesat de Julia înainte de leșinul ei dezastruos, dar acesta continua să i se strecoare în minte precum o urzică tenace printre dalele unui pavaj.

Oare făcuse Julia ceva ca să-i capteze atenția lui Ludlowe? Simți un fior rece care nu avea nimic a face cu vremea. Nu. Julia nu ar fi trădat-o niciodată în asemenea hal.

– De ce ai venit? întrebă ea.

El clipi, dar nu îi dădu drumul la mână.

– Iartă-mi proastele maniere, adăugă ea rapid. Ai dat dovadă de bunătate față de mine în două ocazii diferite.

- Poate că ar trebui să renunț cât încă mai pot, spuse el, cu o licărire de amuzament în ochii închiși la culoare, iar ridurile de la colțurile acestora se accentuară.

- Ce vrei să spui?

Un colț al gurii i se ridică.

- Doar că, dacă aș fi fost mai lipsit de inimă prima dată, nu te-ai afla într-o situație atât de neplăcută.

- O. Ea privi într-o parte. Zări mâinile lor împreunate. Vrei să spui că mai bine m-ai fi lăsat să zac leșinată pe podea?

Cumva, râsul lui o liniști. Îi simți căldura prin mânușa de piele. Ce ciudat.

- Am fost de-a dreptul egoist pentru că nu am procedat așa, corect?

Ea zâmbi tot mai larg. Îl privi în ochi, apoi spuse:

- Nu te pot învinovăți. Toate doamnele din înalta societate ar fi țipat la dumneata pentru că ai lăsat un obstacol în mijlocul coridorului.

El nu mai zâmbi, iar, într-un mod straniu, ea se simți dezamăgită. Ar fi vrut ca el să mai râdă o dată. Nu-și mai aducea aminte când râsese ultima dată cu un bărbat doar de dragul de a râde. Își petrecuse ultimii cinci ani evitând potențiali pretendenți și întrebându-se dacă avea să se întâlnească întâmplător cu William, și, în caz că da, dacă ar fi fost destul de isteță ca să-i capteze atenția, așa că uitase cum era să se relaxeze și să se bucure de viață.

Își dori ca acea clipă să fi durat puțin mai mult.

- În schimb, am reușit să o fac pe sora mea să-și verse veninul asupra dumitale, spuse el cu amărăciune. Îți datorez scuze pentru ce ți-a spus ieri în parc.

- Ce mi-a spus? Dar cum...

- S-a asigurat să aflu despre incident. Dacă îmi amintesc bine, ți-a zis că ai tupeu.

Ea își privi degetele, care se aflau acum în palma lui. Cumva, tupeu părea un compliment când o zicea el.

- Nu contează.

– Ba da, și o știi prea bine. Respiră adânc. Sunt sigur că știi de ce am venit.

Ea își smuci mâna, dar el o strânse mai tare. Oftă și renunță la idee.

– Te rog, spune ce-ai de spus, ca să te pot refuza și să terminăm odată cu farsa asta.

– Domnișoară St. Claire, zise el pe un ton serios, care o forță să îl privească în ochi. Nu poți refuza. Sper că înțelegi asta.

Se smuci din nou.

– De ce nu? Știi câte propuneri am refuzat?

– Nici una dintre ele nu contează. Pe aceasta nu o poți refuza.

– De ce?

– Îți dai seama cum ți-a fost afectată reputația? Sunt convins că însoțitoarea lui Ludlowe nu va ține lucrurile sub tăcere. Dacă refuzi propunerea mea, nu vei mai primi alta.

– Poate că nici nu vreau alta.

Era o minciună, dar una mică. Șansele ca Ludlowe să se lase pe un genunchi să o implore să se mărite cu el păleau la fel de rapid ca fulgii de nea în luna mai. Nici măcar ea nu mai putea nega acest lucru, îndeosebi acum că acesta o vizitase pe Julia.

Julia.

Irosise atâția ani nutriend o dragoste neîmpărtășită pentru un bărbat care pusese ochii pe sora ei. Simți un gust amar în gură, așa că înghiți în sec. Dădu din mâna liberă.

– Și-așa aproape că nu mai am nici o șansă la măritiș.

– Din propria dumitale alegere.

Ea ridică din umeri.

– Așa o fi.

– Câți ani ai?

– Douăzeci și trei.

– Atât de tânără, murmură el încet, încât ea trebui să se forțeze să îl audă. Presupun că e normal să nu înțelegi urmările.

Ea icni. Cum să nu înțeleagă urmările? Poate că lui i se părea tânără, dar asta nu însemna că era și proastă. Își trase mâna din strânsoarea lui, se ridică și se îndepărtă de el.

Auzi zgomot de cizme pe pietriș în urma ei. Avusese mult de-a face cu înalta societate, dar nu întâlnise pe nimeni la fel

de arogant ca Highgate, ceea ce spunea destul de multe despre el. O prinse de braț, iar ea se răsuci spre el. Erau la fel de înalți. Poate că era precum Napoleon: ce îi lipsea în înălțime, compensa prin mândrie.

– Ce anume nu înțeleg, milord? Te rog să-mi explici mai pe înțelesul meu.

El își înclină capul.

– Îmi cer iertare. În fond, suntem niște străini. Cu timpul, vom învăța să ne înțelegem.

Ea își ridică bărbia și își înăbuși un zâmbet de satisfacție când el se împinse pe vârfuri ca să rămână la același nivel cu ea.

– Ba nicidecum. În caz că înainte nu știam dacă să refuz sau nu, tocmai ce-ai înclinat balanța împotriva dumatiale.

– Înțeleg că nu dai doi bani pe reputația dumatiale. Dar la a mea te-ai gândit?

Îi fu brusc recunoscătoare lui William. Fără să vrea, îi oferise o armă pe care să o folosească împotriva lui Highgate.

– Toată lumea îți cunoaște deja reputația, milord.

El o privi lung, pătrunzător, măsurând-o. Faptul că se îmbujorase nu o prea proteja împotriva senzației de transparență care o încerca, de parcă toate speranțele și dorințele ei erau descoperite în fața lui. Vedea până în străfundul ei. Se înfioră și își strânse mai tare mantia pe ea.

– Să înțeleg că ai auzit despre prima mea căsnicie, spuse el, în cele din urmă.

Cu siguranță că avea să iasă victorioasă din schimbul acesta de replici, așa că își permise să zâmbească.

– Da.

El dădu din mână și spuse:

– Zvonuri, bineînțeles. Ce-ai auzit?

Sophia își mușcă buza. Nu putea să îl acuze de crimă. Era cunoscut în societate. Probabil că părinții ei îl primiseră în casă. Mai mult ca sigur că aluziile pe care le făcuse William ieri nu circulau ca zvonuri.

De fapt, dacă se gândea mai bine, Lady Wexford nu i-ar fi permis niciodată să-și facă apariția la balul Posselthwaite dacă

ar fi fost implicat în vreun fel în decesul soției lui. Cu toate acestea, gândul nu o alina prea tare.

— Zvonuri, cum ai spus și dumneata, răspunse ea.

— Dacă te liniștește cu ceva, îți pot spune ce s-a întâmplat. Pe scurt, am încheiat o căsătorie pe care am considerat-o avantajoasă. Dar lucrurile considerate avantajoase de societate nu sunt cu adevărat un avantaj și în viața reală. Practic, nu ne-am curtat, dar ne-am dat seama de greșeală prea târziu.

O briză aspră răscoli grădina, ridicând vârtejuri de frunze uscate și ridicând colțurile cămășii lui Highgate. Sophia își strânse umerii.

— Înțeleg.

Dar, de fapt, nu pricepea. Nu în întregime. Explicația lui acoperea doar jumătate din poveste. Dar poate că el nu auzise niciodată insinuările mai sumbre. Oare asta nu însemna că erau doar niște minciuni?

— Nu sunt convins că pricepi. De atunci, am preferat să evit o altă legătură de genul acela și m-am ferit de societate. Bârfitorii, așa cum îmi amintește cu drag sora mea cu orice ocazie, au făcut din căsnicia mea ce-au vrut.

— Nu înțeleg. De ce îmi propui să ne căsătorim dacă nu-ți dorești o altă căsnicie?

El își frecă mâinile. Obrajii îi erau roșii de la vântul aspru.

— Trebuie să mă căsătoresc. Este responsabilitatea mea să las un moștenitor căruia să-i rămână titlul pe care îl dețin.

— Pentru asta nu ai neapărat nevoie de mine. Ți-e bună orice tânără domnișoară. Chiar și o văduvă.

El oftă păsat.

— Acum n-am de ales. Trebuie să-ți fac propunerea. Sunt convins că îți dai seama de asta. Dacă nu o fac, nici o familie bună nu m-ar mai lua în seamă ca pețitor și, ținând cont că prima mea căsnicie s-a soldat cu un dezastru, nu am nevoie de o nouă pată pe numele meu.

Sophia începu să simtă o furie aprinsă, care însă nu o încălzea deloc.

— Deci asta e! Din cauza câtorva clipe, viața mea este pecetluită. Nici măcar nu o pot numi o indiscreție. Cerule mare, nu m-am

ales nici măcar cu un sărut din seara aceea, și totuși sunt obligată să mă căsătoresc cu dumneata. O căsnicie, aș putea spune, pe care nici unul din noi nu o dorește.

El o prinse de umeri, trecându-și mâinile peste mantia de lână, în sus pe gâtul ei, până îi cuprinse fața cu ele și își trecu degetele mari înmănușate în piele peste pomeții ei.

Ea respiră adânc aerul rece. În ochii lui apăru o licărire, o intensitate pe care Sophia o recunoscuse numaidecât. O mai văzuse și înainte, la pețitorii ei de demult. Nu că ar fi cedat vreodată tentației de a-i permite vreunui dintre ei măcar un sărut. Ori de câte ori zărea câtuși de puțin că încercau să se apropie de ea să o sărute, se întorcea într-o parte și le oferea obrazul.

Lucrurile stăteau altfel în cazul lui Highgate. Strânsoarea lui o ardea.

– Mă întreb dacă ți-ar plăcea să te alegi cu un sărut din înțelegerea noastră. Sau mă consideri respingător?

O nedumeri amărăciunea bruscă pe care o resimți în cuvintele lui. Deși nu avea o înfățișare tipică sau cizelată, nu îi provoca nici o aversiune. Gândul o zguduia până în adâncul ființei. Jurase cândva să îl sărute doar pe William. Dar acum, în grădină, sub cerul care părea să coboare, i se părea intrigant.

– Nu te consider respingător, recunosc ea și se îmbujoră.

El zâmbi aproape ironic.

– Mă ispitești să-ți pun la încercare vorbele.

El îi privi buzele cu o expresie de neînțeles, iar ea își încălci degetele în fuste, așteptând ca el să își plece inevitabil gura spre a ei.

Fără nici un fel avertisment însă, îi dădu drumul. Din reflex, ea își acoperi obrajii înflăcărați cu palmele, dar atingerea ei nici nu se compara cu a lui.

– Mai bine să nu cedăm în fața ispitei, mormăi el, sau atunci chiar că vom fi legați pe viață.

Ea clătină din cap.

– Nu pricep. Nu ai venit ca să mă ceri în căsătorie?

– Ba da, și ca să-ți salvezi reputația, va trebui să accepți. Totuși, dacă avem grijă, nu va trebui să ducem șarada până în fața altarului.

– Și cum vom face asta?

– E simplu. Vom sta logodiți o săptămână sau două, după care voi fi îndeajuns de gentleman să te las să renunți, în cazul în care asta vei dori. Ți se pare rezonabil, domnișoară St. Claire?

Benedict își puse obrazul pe coasta caldă a iepei și își lăsă greutatea pe șoldul acesteia. Pufni și îi ridică o copită drăgălașă, așa cum ar fi trebuit să o facă. Era bine dresată, chiar dacă puțin cam încordată.

Respiră adânc în timp ce îi inspectă partea inferioară a copitei. Simți mirosul curat și ascuțit al fânului proaspăt. Efectul era stricat doar de o ușoară aromă pământoasă de bălegar și de urină. Grajdurile Tattersall's erau mai curate ca multe zone aglomerate ale Londrei – sau, dacă tot veni vorba, ca o tabără militară – de dragul elitei cabaline și al clientelei nobile căreia îi furniza negustorul de cai.

Benedict dădu încet drumul copitei iepei, iar aceasta se lăsă pe ea. Dădu din coadă, alungând parcă o muscă inexistentă. Benedict o bătu ușor pe crupă. Mușchii puternici ai iepei zvâcniră sub atingerea lui.

– Te-ar fi dus la Newmarket, nu-i așa?

Iapa necheză ușor, de parcă ar fi fost de acord cu afirmația lui.

Se duse apoi lângă capul ei și își vârî mâna în haină după o bucată de morcov, pe care i-o oferî pe palmă. Iapa înșfăcă gustarea cu buze suple, catifelate. Dinții grei îi scârțâiră și își vârî nasul în palma lui, cerând încă o gustare, privindu-l cu ochi inteligenți, lichizi.

O mângâie pe pata albă care îi brăzda capul.

– Păcat de aia, se auzi accentul aspru al îngrijitorului, iar Benedict își ridică privirea. De vreți un alergător, mai bine căutați în altă parte. Avea perspective bune, pân' a cedat.

– Nu caut un cal de curse. Caut o iapă de prăsilă.

Îngrijitorul se sprijini în cot pe lateralul boxei.

– Are cea mai bună obârșie. Strămoșu' ei a câștigat la Ascot cinci ani la rând.

– Ai terminat? se auzi vocea tăragănată și plictisită a lui Upperton de pe culoarul de lângă. Sunt sigur că am un angajament important sau ceva de genul, care nu implică rasa cabalină.

Înăbușindu-și un comentariu evident despre gusturile lui Upperton în materie de amante, Benedict mai bătu o dată ușor crupa iepei și ieși din boxă, observând în trecere numele și numărul de lot. Nefertari. Un nume regesc, demn de o învingătoare.

Upperton stătea sprijinit cu spatele de ușa unei boxe goale, cu brațele împreunate peste o vestă de brocart și proptit într-un picior. Arăta destul de nelalocul lui pe fundalul de lemn aspru și baloturi de paie, cu cizmele lui lustruite, lavaliera legată complicat și părul de culoarea nisipului ciufulit cu îndemânare. Poate că se credea un dandy, dar Benedict știa că la ananghie era un prieten credincios.

– De când ți-e atât de silă de cai? întrebă Benedict.

– Nu mi-e deloc. Upperton se împinse în perete. Îmi plac când îmi câștigă pariuri. Doar că prefer să nu conversez cu ei. Dacă e să ating o femeie peste tot și să-i șoptesc nimicuri dulci la ureche, prefer una care să-mi poată răspunde la fel.

Benedict ridică dintr-o sprânceană.

– Și când te-a lăsat ultima dată o femeie să te apropii atât de mult de ea?

Upperton se înfoie, prefăcut furios, și îndreptă un deget spre Benedict. Benedict se pregăti pentru un asalt verbal care nu mai veni. În schimb, Upperton mârâi, holbându-se undeva în spatele lui Benedict.

Lui Benedict i se zbârli părul pe ceafă, așa că se întoarse. Îl văzu pe William Ludlowe venind pe culoar, zâmbind larg cu dinții lui albi, perfecți.

– Măi să fie, ce noroc pe noi, nu-i așa?

Benedict încercă să-i zâmbească la rândul lui, dar se temea că reușise să producă doar o grimasă. Faptul că se întâlniseră de două ori în decursul a două zile nu era deloc un noroc din punctul lui de vedere.

Upperton trecu pe lângă el și îl înghionti nedorit de tare cu umărul, în semn de avertisment, fără îndoială.

— Într-adevăr, ce noroc pe noi! spuse Upperton cu vocea lui puternică. Ocupanții câtorva boxe din apropiere se neliniștiră, făcând fânul să foșnească. Nu te credeam prea interesat de animale. Ce te aduce aici?

— Caut niște cai, ca să zic așa. Ceva demn de noua mea poziție.

— Aha, răspunse Upperton neimpresionat.

Benedict, pe de altă parte, scrâșni din dinți. La cât de țeapănă îi era fața, probabil că grimasa lui părea mai degrabă o mască mortuară.

— Am auzit că se scoate o bucățică faină la licitație luna care vine, continuă Ludlowe. Am vrut să vin să-i arunc o privire. O cheamă Neffer-titty.

— Nefertari, scrâșni Benedict.

— Așa. Ludlowe trecu de Upperton. Îngrijitorul spunea că e pe aici pe undeva.

Benedict i se puse în cale lui Ludlowe.

— N-o vrei pe aia.

— De ce nu?

Benedict respiră adânc: fân proaspăt, lemn, piele, cal. În mod normal, astfel de mirosuri i se păreau o alinare. Nu și astăzi. Nu acum. În loc să scoată în evidență ceea ce era clar, se mulțumi să-l ia în derâdere.

— Credeam că domnii distinși nu călăresc pe iepe.

Upperton ridică din sprânceană în spatele lui Ludlowe.

— Mai bine l-ai asculta, bătrâne. Când vine vorba de cai, se pricepe cel mai bine.

Ludlowe continuă să zâmbească. La fel de larg.

— O, nu o vreau pentru mine. Se aplecă mai tare spre Benedict, spunându-i pe un ton confidențial, de parcă el și Benedict ar fi fost niște școlărițe: Îmi caut soție. Iar mireasa mea ar trebui să călărească cu stil.

Upperton începu să tușească exploziv. Nefertari ciuli urechile și dădu din capul ei frumușel. Mai jos pe rând, un alt cal își lovi boxa.

Benedict își strânse pumnii, dar nu-i putea spune lui Ludlowe că era de-a dreptul idiot dacă se aștepta să o câștige pe Julia cu un cal de călărie.

- Tot n-ai vrea-o pe asta. Au scos-o din curse pentru că s-a subrezit. Mai este bună doar de dus pe pășuni însozite și pentru prăsilă.

Ludlowe se bătu peste bărbie cu degetul lui cu o manichiură perfectă.

- Mă gândesc că știi totuși câteva lucruri despre cai. Ia spune-mi, dacă ai vrea să surprinzi o doamnă cu un cal de primă calitate, ce-ai recomanda?

Criza de tuse a lui Upperton se transformă într-un horcăit. Obrajii i se făcură din roșii, stacojii. Chiar era atât de copilăros, încât să râdă pe seama unei fraze cu dublu înțeles neintenționat?

- Dacă nu-ți poți înfrâna simțul umorului juvenil, se răsti Benedict, te-aș ruga să ieși din grajd.

Upperton respiră adânc, umflându-și pieptul. Împroșcă de câteva ori, după care reuși să își controleze respirația.

- Continuă, atunci, icni el. Răspunde-i omului.

- Depinde de doamna în cauză. Unele preferă să meargă pe jos. Altele le plac trăsurile.

- Prostii! izbucni Ludlowe. Toate se apucă de călărit într-un gal. Doar că unele vor lecții.

Colțurile gurii lui Upperton tresăriră. Benedict îl privi aspru.

- Subtilitatea este irosită pe cei ca tine.

- O, haidă, Revelstoke. S-ar zice că ți-ai cam pierdut simțul umorului.

- Sau că aștept să fiu distrat mai întâi și-apoi să râd.

Ludlowe încercă din nou, ezitant, să ajungă la boxa lui Nefertari.

- Crezi că aș putea...?

Benedict nu îl putea opri. Nefertari nu era a lui... încă. Înăbuși un suspin și se dădu la o parte, lăsându-l pe Ludlowe treacă.

- Ah! Ce specimen frumos ești!

Upperton ridică dintr-o sprânceană.

- Poate că le-ar plăcea să aibă parte de puțină intimitate.

Poate că Benedict ar fi fost cât se poate de fericit să îndeplinească sugestia, doar că voia să se asigure că Ludlowe nu se hotăra să i-o cumpere pe Nefertari de sub nas, chiar dacă nu era potrivită pentru el.

- Asigură-te că te uiți bine la genunchii ei.

- Genunchii doamnelor sunt de-a dreptul încântători, comentă Upperton. Poate ai vrea să îi mângâi.

Benedict îi mai aruncă o privire urâtă.

- Dacă nu ai nimic constructiv de adăugat...

Upperton ridică din umeri și spuse:

- Pierd și eu vremea până trecem la ceva mai distractiv.

Ludlowe își scoase capul din boxă.

- Să-mi trec mâinile peste picioarele ei, zici? De ce naiba aș face una ca asta?

- Amintește-mi de ce se agită doamnele din cauza lui.

Benedict ignoră aluzia răutăcioasă a lui Upperton și se întoarse în boxă. Își înăbuși impulsul de a-l îmbrânci pe Ludlowe într-o grămadă proaspătă de bălegar, se aplecă și prinse iapa de genunchiul cel mai apropiat de el.

- Dacă știi după ce să te uiți, o să-ți dai seama că nu poate fi călărită prea mult. Are încheieturile umflate. Sunt mai calde decât ar trebui să fie. Tot ce i-a mai rămas e o viață tihnită la țară, și s-ar putea să obții un mânz sau doi de la ea după ce se va fi odihnit bine.

Sau cel puțin asta spera Benedict să obțină de la ea.

Nefertari pufni, expirând un jet de aer cald. Își târșâi picioarele prin paie și își vârî nasul plină de speranță în buzunarele lui Benedict.

Îl o mângâie pe capul osos.

- Îmi pare rău, fetișo. Nu mai am morcovi.

- Ia de aici, zise Ludlowe și întinse palma cu o bucată de zahăr pe ea. Nefertari îl îmbrânci pe Benedict la o parte și înșfăcă ofranța cu limba. Se pare că o să ne vedem la licitație, Revelstoke.

Capitolul 6

Julia își apăsă degetele pe tâmpile, dar capul continua să îi zvâcnească. Aerul din sala aglomerată i se părea apăsător. Ce bine ar fi fost dacă nu s-ar fi așezat la mijlocul rândului. Prinsă între Sophia și mama lor, nu putea scăpa prea ușor. Modul în care Henrietta Upperton cânta *Believe Me If All These Endearing Young Charms* și acompaniamentul oferit de sora ei nu o ajutau deloc cu durerea de cap.

Biata fată scârțâi de-a dreptul la nota finală. Din fericire, urmă doar o scurtă pauză. După câteva momente de tăcere jenantă, publicul începu să aplaude din politețe.

Julia își înghionti sora.

– Scuză-mă.

Sophia nici nu se clinti, holbându-se la matroana care stătea chiar în fața ei.

– Ce-ai pățit? îi șopti Julia la ureche.

Sophia tresări și se uită absentă la Julia.

– Scuză-mă, ai spus ceva?

– Spuneam doar ce voce încântătoare are domnișoara Upperton. Nu-i așa?

Sophia dădu din cap, cârlionții ei bălai mângâindu-i fața.

– O, da, negreșit.

Julia o apucă pe Sophia de braț și o smuci. Sophia clipi nedumerită:

– O, s-a terminat?

– Bineînțeles că nu, dar nu mai suport să ascult cum îl măcelăresc pe Mozart, iar tu e clar că ești pierdută în lumea ta.

Cerându-i scuze scurt mamei lor și dând apologetic din cap către ceilalți spectatori, o împinse pe sora ei spre capătul camerei. Când ieșiră pe ușă spre holul casei familiei Upperton, Julia se mai uită o dată peste umăr.

Își dădu numaidecât seama de ce sora ei era atât de distrasă. Îl văzu pe William Ludlowe sprijinit de unul dintre pereții

îndepărtați, cu o lavalieră albă ca zăpada la gât, legată într-un mod complicat. Acesta o zări pe Julia și își plecă scurt capul, zâmbindu-i.

Julia îi întoarse spatele.

– De ce a ales ca tocmai acum să înceapă să frecventeze serate muzicale?

Sophia gemu drept răspuns. Julia o privi cu atenție, să vadă dacă nu cumva dădea semne că ar fi bolnavă. Julia ar fi trebuit să fie cea iritată.

– Te simți cumva slăbită?

Sophia își flutură evantaiul, îmbujorată.

– Nu, sigur nu. M-am hotărât să nu mai leșin niciodată în societate. Îmi provoacă numai neazuri.

Julia era pe punctul de a-i atrage atenția că nu prea avea cum să controleze un leșin, când Sophia adăugă:

– Of, mai bine nu veneam în seara asta!

– N-aș putea zice că te învinovățesc. Reprezentația surorilor Upperton pare tot mai proastă pe an ce trece, nu-i așa?

Acordurile unei noi melodii ajunseră până în hol. Julia se înfioră. Sophia se opri din făcut vânt cu evantaiul.

– Nu asta am vrut să spun.

– Dar ce voiai să spui?

– Doar că nu ar trebui să apar în societate acum.

– Prostii! Bineînțeles că poți.

– Dar Lady Wexford...

Julia o prinse pe sora ei de braț.

– Lady Wexford e doar o bârfitoare răutăcioasă care n-are altceva mai bun de făcut decât să inventeze scandaluri inexistente.

– Ai grijă cui îi spui asta, zise Sophia și se lăsă pe tapetul chinezesc decolorat. Din salonul de muzică se auziră undușiile false ale unei arii scoțiene. Dacă aude ce-ai spus, o să încerce să te ruineze și pe tine.

– Și cum ar putea afla?

– Nu se știe niciodată, răspunse Sophia și își privi unghiile preț de o clipă, apoi adăugă: Oricum, mama a invitat-o la cină luni, așa că ai grijă ce spui.

Julia se încruntă.

– De ce ar invita-o mama la cină? Sau poate ar trebui să întreb de ce ar accepta Lady Wexford o invitație la cină.

– S-a întâmplat ceva astăzi pe când erai plecată în vizită. Sophia oftă și se uită la o mulară preț de o clipă. Știam eu că ar fi trebuit să vin cu tine. Poate că aș fi reușit să evit toată bătaia asta de cap.

– Ce bătaie de cap? Sora ei se făcu pământie la față, așa că Julia o luă de încheietura mâinii. Sophia, ce s-a întâmplat?

– Cât ai fost tu plecată, lordul Highgate mi-a făcut o vizită. Sophia o căută pe Julia cu privirea. M-a cerut în căsătorie.

– Și?

– Am acceptat, murmură Sophia.

– Ce-ai făcut? Sophia...

– Nu că aș intenționa să merg până la capăt cu asta, se grăbi ea să adauge.

– Bună seara, doamnelor.

Sophia icni. Julia se răsuci brusc pe picioare. Benedict apăru în capătul îndepărtat al coridorului, împreună cu George Upperton. Parchetul răsuna sub călcăiele lor pe măsură ce se apropiau.

Upperton zâmbea blajin.

– Să înțeleg că ați ales varianta inteligentă și v-ați ascuns pe coridor? Și eu am aplicat ani de zile această strategie.

Julia dădu din cap spre nou-veniți, blestemând în sinea ei momentul ales de aceștia să apară. Își plecă însă capul, ca să evite privirea lui Benedict.

– Domnișoară Julia.

Vocea lui i se păru deosebit de răgușită. Dar oare de ce? Doar o auzise ani de zile.

Închise ochii, încercând în zadar să alunge un fior interior de recunoaștere. La naiba cu Sophia! De ce o tachinase spunându-i că s-ar putea ca Benedict să fi fost îndrăgostit de ea? Acum avea să se îndoiască de orice lucru pe care îl făcea și care avea legătură cu ea. Și dacă s-ar fi dovedit că ceea ce spusese Sophia în glumă era de fapt adevărat?

„Dacă voi rămâne burlac pentru totdeauna, voi da vina pe tine.“ Ce voise să spună mai exact cu asta?

Dacă trebuia să-i înfrunte sentimentele, probabil că avea să fie nevoită să cerceteze mai bine această reacție teribilă și nouă, dar insistentă, pe care o simțea în prezența lui. În curând avea să-i fie imposibil să o mai ignore. Erau prieteni de ani de zile ceea ce îi dovedise că nu era precum ceilalți bărbați din înalta societate, dar experiența lui în rândurile cavaleriei îi adânciseră acele trăsături familiare. Devenise mai serios, mai cinstit. Prezența lui, persoana lui ar fi putut să o cucerească atât de ușor, până la a-și pierde capul, așa cum în ultimii ani Sophia se pierduse pe sine în sentimentele ei neîmpărtășite.

— Cu puțin noroc, continuă Upperton, tortura aceasta se va încheia curând.

— Poate că anul viitor vei reuși să-ți convingi mama de inutilitatea acestei practici, spuse Benedict.

Upperton trase de lavaliera lui impecabil înnodată, strâmbând-o puțin.

— Femeia asta este la fel de afonă ca surorile mele. Este convinsă că sunt genii. La anul cred că o să mă furizez la club și-o să mă-mbăt criță!

Benedict ridică dintr-o sprânceană.

— Asta faci cam în fiecare noapte.

Upperton îl înghionti cu cotul.

— Haide și tu, nu în fața doamnelor. Am o reputație de păstrat.

— Mă tem că e prea târziu pentru asta, zise Julia, ascunzându-și zâmbetul după evantai. Asta în cazul în care nu te refereai la reputația de pierde-vară.

El își duse o mână la inimă, șifonându-și și mai tare lavaliera.

— Domnișoară Julia, mă rănești. După care îi făcu cu ochiul și adăugă: Și categoric petreci prea mult timp cu Revelstoke dacă arunci cu vorbe precum „pierde-vară“.

— Așa crezi? răspunse ea și făcu ochii mari în spatele evantailui ei cu margini dantelate. Aș zice că, după ce-a petrecut atâta timp cu cavaleria, m-ar putea învăța și alte cuvinte interesante.

Upperton clipi, după care își dădu capul pe spate și râse copios.

— Domnișoară Julia, nu-mi vine să cred că nici un individ norocos n-a pus până acum mâna pe dumneata. Îi oferi brațul.

Dacă accepți să ne plimbăm împreună, am putea discuta despre cum să remediem această situație.

Julia zâmbi cu așa-zisă sfială și își coborî genele.

– Și să-ți pătez reputația ? Nici prin gând nu-mi trece!

Benedict ridică dintr-o sprânceană.

– În plus, are gusturi mai bune.

Upperton îi privi cu ochii lui gri, când pe unul, când pe celălalt. Apoi, cu o expresie emfatică, se dădu la o parte și îl lăsă pe Benedict lângă Julia.

– V-ați gândit vreodată să încercați ceva voi doi?

Julia își privi vârfurile ascuțite ale condurilor, care se zăreau de sub rochie. La naiba cu Upperton pentru că le sugera același lucru ca sora ei. Cu colțul ochiului zări pantofii lustruiți ai lui Benedict: se mișcară când acesta se foi. Simți un fior în stomac, ca atunci când se învârtise în brațele lui pe acordurile valsului.

Upperton tuși scurt.

– V-ați gândit că odraslele voastre ar băga groaza în profesorii lor? Se apropie de ei, implorându-i: Ar fi răzbunarea perfectă. Înscrieți-i la Eton din clipa în care se nasc.

Julia începu să se îmbujoreze și se rugă ca lumina lumânărilor care pâlpâiau pe coridor să fie suficient de neclară ca să-i ascundă reacția. Se uită pieziș la Sophia, care nu reușea deloc să își ascundă zâmbetul în spatele evantaiului. Era clar că nu avea să-i sară în ajutor.

Văzu pantofii lui Benedict înaintând un pas.

– Ajunge!

O rostise pe un ton poruncitor pe care Julia nu îl mai auzise niciodată la el. Bănuia că și-l perfecționase în timpul războiului. În orice caz, Upperton înțelese numaidecât aluzia.

– Da, într-adevăr.

Pe deasupra evantaiului ei din mătase trandafirie, ochii Sophiei licăriră într-un mod enervant. Dacă ar fi putut vorbi, ar fi proclamat: „Se pare că am descoperit ceva delicios“.

Julia își dresе vocea:

– Probabil că serata muzicală s-a încheiat între timp.

Upperton își duse mâna la ureche și se înfioră cu mare afectare.

– Nu chiar. Aproape că recunosc ultima trecere către sonata în Do a lui Mozart.

Julia o prinse pe sora ei de braț.

– Mama se va întreba de ce-am lipsit atâta vreme. Ar trebui să ne întoarcem.

Chiar pe când Julia făcu un pas spre salonul de muzică, Ludlowe apăru în pragul ușii. Își concentrează privirea pe Julia și zâmbi.

– Ce noroc, domnișoară Julia. Am crezut că ai plecat deja.

Julia binevoi să îl salute scurt din cap. Era tot ce avea să primească de la ea.

– Sunt sigură că vom pleca destul de curând.

– Poate că ne vom întâlni mai târziu. Lady Whitby găzduiește o petrecere și îndrăznesc să spun că se va dansa mult. Pot să sper că îmi vei păstra un vals?

– Îmi pare nespus de rău. Am ieșit pentru ca mă ia o durere de cap. Cred că cel mai bine ar fi să mă duc direct acasă.

Lui Ludlowe îi pieri încet zâmbetul.

– Ce păcat! Atunci, ne vedem luni.

Făcu o plecăciune, se răsuci pe călcăie și, făcându-i semn unui lacheu, se îndreptă spre scări.

– Se face de râs, nu alta.

Julia auzi și simți comentariul lui Benedict. Acesta reușise cumva să se apropie de ea pe când Ludlowe poruncise să i se aducă trăsura.

Upperton își încrucișă brațele și se sprijină de perete.

– Nu-i de mirare, ținând cont...

– Ținând cont de ce anume? întrebă Julia.

Benedict făcu un pas în față, într-un fel care Juliei i se păru amenințător.

– Da, Upperton, poate că ai vrea să ne explici, zise el și făcu un semn cu capul în direcția Sophiei.

Upperton își ridică sprâncenele de culoare deschisă.

– Contrar opiniei generale, chiar știu să citesc.

– Așa o fi, dar nu îți folosești mereu capul, am dreptate?

Marius Maria

Julia se uita când la unul, când la celălalt. Erau prieteni încă din școală, și orice insultă pe care și-o aruncau era de obicei bonomă. Nu și de data aceasta, însă. Benedict se uita urât la Upperton.

– M-ați pierdut de tot, spuse Sophia.

– Și pe mine, adăugă Julia.

Upperton se desprinsese de perete.

– De ce ne-ar surprinde faptul că o domnișoară încântătoare cu reputație și familie bune ar atrage un pretendent?

Cu siguranță ascundea ceva, dar Julia știa că nu avea să obțină explicația reală de la ei atunci. Nu atâta timp cât Upperton și Benedict își continuau conversația tăcută peste capul ei.

– Ce mi-ar plăcea să știu, zise Benedict în cele din urmă, este de ce crede Ludlowe că te va vedea luni.

– Probabil că mama l-a invitat la cină, spuse Sophia încet, pe un ton evident suferind. Mie nu mi-a spus.

Julia se holbă la sora ei. Sophia ridică încet din umeri drept răspuns la întrebarea ei nerostită. Julia nu pricepea lipsa de tact a mamei lor. Una era să organizeze o cină ca să anunțe logodna Sophiei, și cu totul altceva să îl invite și pe cel de care era îndrăgostită Sophia.

În străfundul ființei ei, Julia înțelegea ce făcuse pe mama ei să acționeze așa. Avea de gând să îi așeze pe Julia și pe Ludlowe unul lângă celălalt, cu speranța că aveau să se întâlnească. Ludlowe avea să îi servească Juliei bucățile cele mai delicioase din felurile gustoase aflate cel mai aproape de ei și să o încante cu istețimea și frumusețea lui.

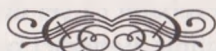
De ce să își căsătorească o singură fiică, dacă le putea căsători pe amândouă? Ba mai mult, pe ambele cu niște conți.

Dacă ar fi îndrăznit, Julia ar fi putut să-i dejoace planurile mamei ei. Benedict ar fi profitat de ocazia de a o separa de Ludlowe. Dar oare ar fi considerat o invitație din partea ei drept încurajare? Încetă să mai clatine din cap. Se purta prosteste. Pe când fuseseră copii, cinaseră împreună de mai multe ori. Cu siguranță că avea să considere o invitație din partea ei un simplu gest de prietenie. Așa cum au stat mereu lucrurile între ei.

Julia își puse o mână pe antebrațul lui Benedict. Îi simți mușchii solizi încordându-i-se sub fracul din lână fină.

– Ai vrea să iei cina cu noi luni?

Capitolul 7

– Iată un specimen de iapă frumos. Curbe încântătoare, dinți sănătoși, ochi mari și piept puternic.

Benedict se încordă fără să vrea. Așteptase toată după-amiaza acest moment.

De parcă l-ar fi înțeles pe cel care conducea licitația, Nefertari plesni din coadă și își ținu capul sus, privind în jos la muritorii de rând din mulțime. Îngrijitorul ei cloncâni spre ea și trase de căpăstru, dar ea nu se clinti din loc.

– Și are și strămoși grozavi. Atât tatăl, cât și mama se trag direct din Godolphin Arabian. Recorduri bune la curse.

O astfel de afirmație era de obicei un indiciu pentru îngrijitor să alerge puțin în jurul arenei, ca să arate felul în care mergea un cal la trap, dar Nefertari nu se clinti din loc și continuă să își miște urechile înapoi și înainte. Nu făcu nici măcar câțiva pași în lateral.

Benedict se sprijini pe un stâlp și își încrucișă brațele. Comportamentul încăpățânat al iepei avea să îi descurajeze pe majoritatea ofertanților, și dacă nu îi puteau vedea mersul la trap, ei bine, era foarte posibil să se aleagă cu o iapă de prăsilă pentru un preț de nimic.

Cel care conducea licitația continuă netulburat:

– Cât oferiți pentru acest animal frumos?

Benedict vru să răspundă, dar altcineva i-o luă înainte.

– Două sute!

La naiba! Își strânse buzele și se uită la mulțimea de bărbați din jurul arenei. Lumina mohorâtă a zilei îl împiedica să-i vadă bine pe participanți, dar reuși cumva să zărească o claie de păr bălai în partea cealaltă. Ludlowe. Fir-ar al naibii!

- Două douăzeci și cinci! se auzi o altă voce.

- Două cincizeci! strigă o a treia.

- Trei sute.

Ludlowe. Fir-ar el să fie de idiot!

- Trei cincizeci, strigă al doilea gentleman, înaintea tuturor celorlalți.

Nu era o problemă. Probabil că cei doi ofertanți necunoscuți încercau să obțină un chilipir. Benedict putea aștepta.

- Cinci sute.

Adjudecătorul zâmbi.

Benedict se încruntă. Poate că saltul lui Ludlowe îi redusese la tăcere pe ceilalți doi, dar dacă prețul continua să crească în ritmul acesta, Nefertari avea să depășească posibilitățile lui materiale. Era timpul să testeze apele.

Se lăsă pe stâlp și mimă o expresie plictisită.

- Cinci douăzeci și cinci.

- O mie.

Lângă Benedict, Upperton scoase o serie de înjurături colorate, sentiment preluat de toți cei prezenți. Probabil că o mie era suma maximă la care se putea aștepta ca Nefertari să obțină ținând cont de starea ei. De asemenea, era și limita superioară pe care sperase Benedict să o cheltuiască.

Upperton îl înghionti.

- De unde crezi că are atâta mălai?

Adjudecătorul interveni înainte ca Benedict să apuce să-i răspundă.

- O mie o dată!

- O mie o sută! strigă Benedict.

Upperton ridică din sprâncene.

- Dacă tot veni vorba, de unde ai tu atâta mălai?

Benedict era pe punctul de a-i spune să-și țină fleanca, dar Ludlowe ofertă din nou.

- O mie două sute.

Benedict scrâșni din dinți. Upperton avea dreptate în legătură cu finanțele lui. Tatăl lui, răposatul marchiz de Enfield, îi lăsase o moștenire decentă, iar vânzarea postului lui îi mai adusese vreo o mie. După ce își punea pe picioare herghelia de cai, se putea

baza pe un venit suficient ca să ducă o viață tihnită la țară. Nu avea să dispună niciodată de aceleași fonduri ca Ludlowe.

– O mie trei sute!

Sau de aceleași fonduri ca Upperton, din câte se părea.

Benedict se întoarse spre prietenul lui.

– Ce naiba crezi că faci?

Upperton zâmbi.

– Urc prețul.

– Ofertam pentru iapa aia!

– Nu vrei ca o iapă să te facă sărac lipit pământului, nu-i așa?

Evident, Upperton știa cam cât și-ar fi permis Benedict să dea pe ea. Doar pariaseră îndeajuns de mult împreună pe fleacuri prostești.

– O mie patru sute!

Adjudecătorul zâmbi și mai larg când Ludlowe ofertă încă o dată. Fostul stăpân al lui Nefertari avea să încheie ziua destul de mulțumit de el, și Tattersall la fel, când avea să își încaseze comisionul.

– O mie cinci sute!

– Upperton, mârâi Benedict, nu ai o mie cinci sute de lire.

Prietenul lui ridică din umeri.

– Nu acum, ce-i drept, dar o să-i împrumuți niște guinee unui prieten vechi, nu-i așa?

Ce om al dracului! Întotdeauna fusese destul de nesăbuit când venea vorba de pariuri. Benedict era pe punctul de-a refuza din principiu, dar se dovedi inutil chiar în clipa următoare.

– O mie șase sute.

– De ce crezi că își dorește atât de mult blestemata aia de iapă? întrebă Upperton.

– L-ai auzit. Crede că așa o va impresiona pe Julia. Benedict zâmbi ironic, apoi adăugă: Sau e un idiot și jumătate.

Upperton se frecă pe bărbie.

– Aș zice că ambele. Ba mai mult, s-a purtat ca un măgar în școală. Îmi vin în minte vreo două incidente pentru care aș vrea să mă răzbun.

Benedict se încruntă. Și el voia, nu neapărat pentru sine, cât pentru alții. Sau, mai bine zis, pentru cineva anume.

– O mie șase sute o dată!

Upperton ridică mâna.

– Două mii.

Benedict se întoarce spre el.

– Ai înnebunit? E dublu față de cât valorează animalul.

– Oi fi eu nebun, zise Upperton și dădu din mână, dar Ludlowe e și mai nebun.

– Două mii o sută.

– Poftim! zise Upperton, iar în ochii lui se ivi o licărire răutăcioasă. Și-acum, să vedem până unde îl putem împinge.

– Cinci mii! zise Upperton trântindu-și paharul gol pe masa de mahon lustruită și își mai turnă o măsură din cel mai bun coniac al lui Boodle. Dumnezeule mare! Cred că e drăguț să dispui de asemenea fonduri.

Prietenul lui n-avea decât să râdă, dar gândul că îi goliseră vistieria lui Ludlowe, chiar dacă o merita, nu îl înveselea deloc pe Benedict.

– La naiba, al naibii noroc că nu te-ai trezit cu o factură pe care nu ți-o puteai permite. De cinci ori mai mult decât valoarea mârtoaga aia.

– Mârtoagă, zise Upperton, clătinând din cap. Ce apelativ frumos pentru un animal pe care îl voiai.

Benedict își goli paharul și îl trânti pe masă.

– Mi-ar fi fost mai de folos ca lui Ludlowe. Măcar știi că Julia nu ar călări niciodată pe ea. Poate că va încerca să o impresioneze pe alta cu o iapă frumoasă.

– Nu ar fi făcut pariul acela dacă avea de gând să se răzgândească în privința soției alese. Nimeni nu pariază atâta mălai, nici măcar prințul George.

Tocmai asta era problema. Ludlowe era foarte hotărât, iar cu înfățișarea lui, cu farmecul lui natural și obișnuit cu succesul de a le seduce pe doamnele din înalta societate, Benedict nu era chiar sigur că Julia ar fi reușit să reziste la nesfârșit unui asalt hotărât.

Nu fără întăriri. Puține doamne reușeau asemenea isprăvi. Ludlowe era recunoscut pentru faptul că avusese mai multe

cuceriri ca Bonaparte și, spre deosebire de corsican, se ținea de ele.

Se uită la ceasul de buzunar. Era aproape ora cinci. Avea suficient timp ca să treacă pe acasă și să se înarmeze pentru seara care îi stătea înaintea. Își dădu paharul la o parte și se ridică de la masă.

Upperton îl privi cu atenție.

– Unde pleci? E încă devreme.

– Julia m-a invitat la cină.

– Ah, da. Uitasem că o să ai parte de-o altă rundă cu Ludlowe atât de curând. Își dădu pe gât băutura, apoi adăugă: Hai, noroc!

Benedict mârâi. I se părea că va avea nevoie de tot norocul din lume.

– Nu cred că pot să merg până la capăt cu asta.

Julia se întoarse și se uită la sora ei prin ușa garderobei, ignorând protestele slujnicei care încerca să-i prindă părul.

– Atunci de ce ai fost de acord cu căsătoria?

Sophia, îmbrăcată deja într-o rochie de seară de un alb virginal, se trânti pe saltea.

– Nu mi s-a părut o idee chiar așa de rea când m-a întreat.

– Cred că te îngrijorează mai mult faptul că trebuie să dai ochii cu Lady Wexford. Nu că te-aș putea învinovăți pentru asta.

– De ce a insistat mama să îl invite pe domnul Ludlowe?

Domnul Ludlowe? Interesant. Măcar sora ei nu îi mai spu-ne pe numele mic. Să fi fost oare un pas în direcția bună? Julia se ridică.

– Domnișoară, o certă Watkins, cum să vă fac părul, dacă nu stați locului?

Julia îi aruncă o privire urâtă fetei și-i spuse:

– E de ajuns.

– Dar, domnișoară, nu am terminat.

Julia își înăbuși un suspin și se întoarse spre slujnică.

– Chiar nu contează cum arăt eu. Cina din seara aceasta este în onoarea Sophiei.

Sophia se ridică în picioare și se duse în garderobă, să îi ia locul Juliei.

Julia își puse mâna pe brațul ei.

– Vei arăta încântător, iar domnul Ludlowe nu-și va lua ochii de la tine.

– Nu va conta. Sophia se trânti pe scaun și se lăsă pe mâna lui Watkins. Pentru numele lui Dumnezeu, îmi anunț logodna cu un alt bărbat.

– O logodnă pe care plănuiești să o rupi. Julia apucă un șal diafan de pe un raft și și-l puse pe umeri. Ce zici?

Watkins își înăbuși un țipăt. Sophia fu mai directă.

– De-a dreptul înfiorător. Nu poți purta un șal argintiu cu o rochie de culoarea piersicii.

– Știu, rânji Julia. De-aia l-am ales.

– Îți face fața să pară spălăcită.

– Atunci e perfect.

Sophia strânse din buze.

– Nu contează cât efort depui. Domnul Ludlowe tot te va curta.

Julia se opri din căutat alte accesorii. Sora ei păruse aproape... geloasă. Puse o bonetă de dantelă galbenă care probabil că îi aparținuse mătușii ei de-a doua, Harriet, înapoi pe raft. Era totuși prea exagerată.

– De ce trebuie să fii atât de pesimistă?

– Așa stau lucrurile. Chiar și înainte de incidentul nefericit cu lordul Highgate, tot pe tine te-a căutat, spuse ea pe un ton care părea acum mai degrabă acuzator, decât gelos. Și continuă să o facă, chiar dacă tu îi tot tai elanul.

– Să-ți spun ceva, insistă Julia. Dacă îndrăznește să mă ceară, o să-l refuz direct.

– Ba nu vei face asta, spuse o voce nouă. Nu dacă am și eu un cuvânt de spus.

Julia se răsuci. Mama intră cu pași apăsați în garderobă. Se încruntă și trase de șalul lui Julia.

– Și-o să-ți dai numaidecât jos urâtenia asta. De ce nu sunteți gata încă?

Julia își strânse mai tare șalul argintiu în jurul umerilor.

– Sophia vrea să arate cât mai bine pentru logodnicul ei.

Tu nu?

Mama veni spre ea.

– Nu te lua după sfaturile lui Lady Epperley când vine vorba de modă. Nici măcar nu ți-ai terminat coafura.

– De fapt, mă gândeam să-mi vâr tot părul sub un turban.

– La vârsta ta? icni mama. Vrei ca oamenii să creadă că ai renunțat la măritiș ?

– Întocmai! spuse Julia și dădu hotărâtă din cap. Sophia a pus mâna pe un conte. Nu te poți mulțumi cu atât?

– Ce fel de vorbă e asta? pufni mama lor. A pus mâna pe un conte. Ai petrecut prea mult timp în compania lordului Benedict și a prietenilor lui nesăbuiți. Nu voi avea odihnă până nu-mi voi vedea ambele fiice așezate frumos la casa lor.

Julia se uită la sora ei.

– Vrea să ne vadă așezate frumos la casa noastră, bombăni ea. Așezate frumos, dar de-a dreptul nefericite.

Mama se îndreptă de spate.

– De ce crezi asta? Dacă se fac aranjamente pentru legături de familie adecvate, nu ați avea de ce să fiți nefericite.

– Și cum rămâne cu sentimentele noastre? întrebă Sophia.

– E o chestiune de obișnuință, afirmă mama cu hotărâre. Veți învăța să vă înțelegeți și să vă vedeți de viață. Așa merg lucrurile.

– Aș putea fi foarte mulțumită într-o căsnicie, spuse Julia, atâta timp cât oamenii nu ar insista ca aceasta să presupună și dragoste.

Sophia protestă, dar mama o ignoră.

– Ai fost mereu rațională, draga mea. Găsește-ți un bărbat cu un statut adecvat. În timp, veți dezvolta o afecțiune reciprocă. Și vei avea copii pe care să-i iubești nebunește. Nu vrei copii?

Julia își feri privirea.

– Presupun că da. Doar că nu prea vreau încurcătura pe care o presupune făcutul de copii.

Mama se apropie de Julia și îi desfăcu încet șalul de pe umeri.

– Încurcătura de care vorbești tu poate fi cea mai frumoasă parte.

Se referea la partea fizică. Mai mult ca sigur. Julia chiar nu voia să audă despre partea emoțională.

– Nu vreau să aud despre asta.

– Dar trebuie să o faci, draga mea. Retrage-te și, înainte să-ți dai seama, vei ajunge să te ofilești într-un colț, neobservată. Fetele bătrâne nu au ce căuta în înalta societate.

– Poate că exact asta îmi și doresc.

– Prostii, draga mea. Oferă-i domnului Ludlowe oportunitatea să te farmece în timpul cinei și să vezi de n-o să te răzgândești.

Sophia bolborosi ceva, sau mai degrabă murmură ceva, aproape izbucnind în plâns.

Mama se întoarse spre ea.

– Capul sus, draga mea. În pofida modului în care ai procedat, te-ai descurcat bine. Vei fi contesă înainte să se încheie sezonul. Societatea se va îmbulzi să primească invitații de la tine. Să vezi de n-o să fie așa.

Mama lor dădu cu hotărâre din cap, apoi ieși din cameră, fără îndoială convinsă că părerile ei despre fericirea domestică erau universale.

Julia apucă din nou șalul și și-l legă la loc în jurul umerilor.

– Nu vreau să ajung ca ea.

– Adică? întrebă Sophia cu voce joasă.

– Atât de preocupată de poziția ei în societate, încât e mai importantă ca orice altceva. Vrea să mă împingă spre Ludlowe și să dea dracului sentimentele *tale* pentru el.

Sophia își duse mâna la baza gâtului.

– N-o lăsa să te audă folosind un asemenea limbaj.

Julia ridică din umeri.

– Va da vina pe influența lui Benedict.

– Și dacă vă interzice să vă mai vedeți?

– Poate încerca, zise Julia și zâmbi în sinea ei. Mama îi mai interzisesese și altă dată, de nenumărate ori, dar fără să ia în considerare cât de ademenitoare erau lucrurile interzise pentru doi copii iscoditori. Dar n-a reușit niciodată până acum, adăugă ea.

– Știe că l-ai invitat să ia cina cu noi în seara asta?

Julia zâmbi și mai larg.

– Nu cred că știe. Am discutat direct cu bucătăreasa și am pus-o să jure că nu va spune nimic. Și-o să fac în așa fel încât Ludlowe să stea lângă tine. Să vezi tu de nu.

– O, Julia, nu o face. Cum va arăta asta, chiar la cina în cinstea logodnei mele?

– Lângă mine sigur nu va sta. De asta poți fi sigură. Poate că ar trebui să îl strecor lângă Lady Wexford.

Doamna St. Claire se încruntă când Billings o anunță de sosirea lui Benedict.

– Lord Benedict, cărui fapt îi datorăm prezența dumitale în seara aceasta?

Ce primire rece din partea unei femei pe care o cunoștea încă din copilărie. Desigur, dacă ar fi știut toate belelele în care intraseră el și Julia în timpul verilor petrecute în Kent, poate că ar fi avut pe bună dreptate motive să se poarte rece cu el. Dar cu siguranță că nu știuse fiecare incident, altminteri ar fi luat măsuri mai ferme ca să le interzică să mai petreacă timp împreună.

– Eu l-am invitat, zise Julia de pe scări.

Coborî trecându-și degetele elegante pe balustrada de mahon. Lumina lumânărilor se reflecta în cârlionții ei deși de culoarea mierii. Îl privi cu ochii ei căprui și dădu scurt din cap, zâmbindu-i ușor.

O frumusețe atât de discretă, și nici măcar nu părea conștientă de ea. Îl săgetă dorința. Pentru a-și ascunde reacția, își duse o mână la inimă și făcu o plecăciune. Ea își strânse șalul argintiu ridicol pe care îl purta și coborî și ultimele trepte.

– Draga mea, bombăni doamna St. Claire din colțul gurii, îți dai seama că așteptăm oaspeți.

– Bineînțeles că da. M-am gândit că Revelstoke ar trebui să ni se alăture. O știe pe Sophia dintotdeauna.

Doamna St. Claire strânse din buze.

– Și cum se simte marchizul zilele acestea? Păcat că fratele dumitale n-a putut să ni se alăture în oraș în timpul sezonului.

El zâmbi când doamna St. Claire îl menționează pe fratele lui mai mare, care moștenise titlul tatălui lor, în timp ce Benedict primise partea obișnuită care îi revine celui de-al doilea fiu: o funcție în armată.

– Mă tem că a hotărât să rămână la țară, întrucât soția lui e pe punctul de-a naște.

– Prudent din partea lui, sunt convinsă, zise doamna St. Claire și ridică scurt din umeri.

Julia coborî treptele care îi mai rămăseseră parcă plutind.

– Poate că va avea noroc și marchiza îi va naște un fiu de data asta.

– Să sperăm, răspunse Benedict.

Linia aproape imperceptibilă dintre sprâncenele doamnei St. Claire se adânci.

– Nu îți dorești să preiei titlul fratelui tău într-o zi, în cazul în care va avea ghinionul să rămână fără moștenitor?

– Și să fiu nevoit să suport înalta societate în mod regulat? Doamne ferește!

Poalele rochiei Juliei se freacă de piciorul lui când aceasta îl luă de braț. Își încolăci degetele-i lungi în jurul brațului lui, iar el simți aroma de iasomie care plutea în jurul ei.

Își înăbuși impulsul de-a se apropia de ea. Era acolo ca să o protejeze de un nemernic, nu să se desfete toată seara în parfumul ei.

– Acum chiar că ai comis-o. O s-o stârnești pe mama, murmură ea, în timp ce îl trăgea subtil în sus pe scări, spre salon. Nu a ajuns încă nimeni. Stai aproape de mine, până coborâm să luăm cina. Așa îl voi putea evita pe Ludlowe.

– Se poartă cumva ca un idiot? Doar spune-mi și mă ocup bucuros de el.

Bucuros. Era un cuvânt prea blajin ca să descrie plăcerea pe care ar fi simțit-o să îl vadă pe nemernicul ăla cum plătește cu vârf și îndesat.

Julia tresări brusc și își ridică privirea spre el.

– Nimic care să necesite să-mi aperi onoarea.

El îi dădu de înțeles că vorbea serios. I-ar fi plăcut la nebunie să o facă.

— La porunca dumneavoastră, domniță, îmi apuc bucuros lancea de dragul dumneavoastră.

Benedict afișă un zâmbet ironic. Râsul ei răsună în tot salonul, iar el râse împreună cu ea, până când își dădu seama cum stăteau, de fapt, lucrurile. Lăsând la o parte formularea dramatică, la nevoie chiar s-ar fi înarmat bucuros ca să o apere.

Ea se aplecă spre el.

— Dacă tot vrei să fii cavalerul meu, poate că ar trebui să îți dau cocarda mea. Nu așa se proceda pe vremuri?

El se încordă, fără să vrea, și sângele i se scurse în vintre. Fir-ar ea să fie. Era Julia, și totuși, de la valsul acela din seara trecută, îi apărea constant în vis.

Buzele ei erau la doar câțiva centimetri de ale lui, pline și ispititoare. Minteia lui adormită le știa deja gustul, moliciunea. În visele lui, cunoscuse deja paradisul trupului ei agățat de-al lui, în extaz.

Ea icni și respirația i se opri brusc când conștientiză situația. Dacă avea să se apropie mai mult de ea — dacă și-ar fi pus la încercare fantezia — oare l-ar fi pălmuit? Sau oare i-ar răspunde cu uimirea și entuziasmul de care dăduse dovadă în visele lui?

Chiar atunci se auzi agitație în foaier, iar el se trezi din reverie. Sosiseră alți invitați, slavă Domnului. Ținând cont de reputația Juliei, cum că îi refuza cu dispreț pe toți peștorii, bănuia că într-un minut sau două l-ar fi usturat obrazul.

Se răsuci și se abținu să nu mârâie. Abia vizibil din salon, îl văzu pe Ludlowe urcând scările, zâmbind larg, de parcă cina din seara aceea se ținea în onoarea lui. A lui și a Juliei. Cu capul sus, își propti bastonul într-un colț.

Benedict scrâșni din dinți. I-ar fi plăcut să frângă bastonul ăla de stejar lucios chiar de capul lui Ludlowe.

De parcă asta nu era de-ajuns, Ludlowe privi în direcția lor și intra în salon.

— Ah, domnișoară Julia. Zâmbetul îi pâlă puțin. Revelstoke. Ce coincidentă că ești aici. Se pare că mai nou, oricând dau de domnișoara Julia, ești și tu prin preajmă, nu-i așa?

Julia îl prinse pe Benedict de îndoitura cotului și îl strânse, a atenționare. Privindu-l fix pe Ludlowe, el îi acoperi mâna cu a lui.

– Am fost invitat ca musafir.

Julia dădu din cap și se lăsă spre el, atingându-l fugitiv cu umărul, doar atât. Dar lăsă în urma ei o senzație plăcută de furnicături și o senzație accentuată a proximității ei.

– Da, în fine. Ludlowe se foi de pe un picior pe altul, ca și când, pentru prima dată în viața lui, nu știa ce să spună. Ce vreme înfiorătoare am avut în ultimul timp. Parcă nici n-a venit primăvara.

– Într-adevăr, răspunse Julia scurt și rece ca vântul care sufla în seara aceea.

Benedict se chinui să nu rânjească.

Sophia se holba la paharul pe care i-l pusese un lacheu în mână. Un lichid de un roșu-închis se unduia dintr-o parte în cealaltă, emanând o mireasmă dulce, siropoasă, care îi făcu greață. Nu avea să reușească să înghită nimic la cină.

Tatăl ei își ridică paharul și cu cealaltă mână își netezi peste abdomen vesta de brocart de culoarea vinului roșu de Burgundia.

– Un toast. Pentru fericita pereche.

Ceilalți îi urmară numaidecât exemplul. Sophia încercă să zâmbească, dar se temea că nu-i prea ieșise. Îi privi pe toți cei prezenți, pe fiecare în parte. Lady Wexford se încruntă și mai tare când își duse paharul la buze.

Ludlowe zâmbea, chiar îi zâmbea. Cum de îndrăznea să o încurajeze? Cu nici o săptămână în urmă, insinuase că Highgate ar fi avut de-a face cu moartea soției lui. Iar acum bea în fericirea ei.

Oare de ce îl invitase mama ca să fie martor la o astfel de umilire? Nu avea sens să întrebe. Știa prea bine că mama se aștepta ca Ludlowe să o ceară de soție pe Julia.

La gândul acesta, dădu pe gât vinul de Xeres. Lichidul o arse pământ în stomac, unde se opri, provocându-i o senzație de disconfort. Trebuia să creadă că Julia, cel puțin, avea să îl refuze.

Și-așa se ținea atât de aproape de Benedict, încât ai fi zis că ei erau cei logodiți din seara aceea.

Billings apăru în pragul ușii.

– Cina este servită.

Tatăl lor îi oferi mamei brațul și o conduse spre scări. Cu spatele țeapăn, coborî scările tropăind, de parcă se îndrepta spre închisoare, nu să ia cina. Julia îi urmă, împreună cu Benedict, lăsându-l pe Ludlowe să o escorteze pe Lady Wexford.

Sophia răsuflă ușurată. În câteva ore, aveau să termine cu farsa aceea. Își așază paharul gol pe o masă laterală și se întoarse spre Highgate, care o privea cu atenție.

– Nu o să mă escortezi să luăm cina?

– Încă nu. Aș dori să vorbim mai întâi, dacă se poate.

Ea ridică din sprâncene.

– Dacă nu o să încerci măcar să te prefaci, șarada asta nu va funcționa.

– O, nu? Și eu care credeam că toată lumea va fi convinsă când voi anula logodna.

El se apropie de ea, privind-o drept în ochi. Avea ochii de un căprui frumos și o privire adâncă.

– La cum te porți, nu vor înțelege de ce m-ai acceptat, în primul rând.

– Atunci am putea spune că tata mă forțează să fiu cu dumneata.

De parcă tatăl ei ar fi făcut așa ceva! Prefera să lase chestiunile care țineau de măritiș în seama mamei, iar el să se ocupe de indeletniciri mai masculine.

El își încrucișă brațele, lovind-o din greșeală cu cotul.

– N-o să creadă nimeni una ca asta ținând cont că ești majoră.

Ea pufni ușor.

– Mereu ești așa de logic?

El înclină din cap.

– Logica nu m-a dezamăgit niciodată până acum, iar atunci când nu mi-am ghidat acțiunile după ea, am regretat ulterior.

Lumina scânteietoare a lumânărilor îi accentuă ridurile din jurul ochilor și de pe frunte. Așa cum se întâmplase în seara balului Posselthwaite, ea simți imboldul de a-i netezi acele riduri.

Își făcu degetele pumn și se certă singură că dăduse pe gât un pahar plin de vin de Xeres pe stomacul gol.

El nu lăsa să-i scape nici o emoție, poate doar în privire. Preț de câteva clipe, peste ochii lui adânci se lăsă o umbră, dându-i Sophiei impresia clară că se gândea la primul lui mariaj.

Prima lui soție era moartă. Nu era nici o îndoială în acest sens. Dar Sophiei nu-i venea să creadă că societatea ar fi tolerat un criminal. Oare ținuse măcar la soția lui sau mariajul lor fusese doar un aranjament de dragul aparențelor?

Precum cel pe care i-l cerea ei. O fațadă, o fraudă pentru ca amândoi să își salveze reputațiile.

– Mai bine mergem la masă, înainte ca mama ta să trimită un grup de căutare, spuse el zâmbind ironic. Dacă ne mai prinde o dată singuri, poate-i trece prin minte să ne facă rost de o autorizare specială.

– Nu cred că se cuvine deloc să ținem un bal ca să anunțăm logodna, ținând cont de circumstanțe.

Mariah lăsă din mână paharul cu vin și își tamponă buzele cu un șervet.

Nu se întâmpla prea des, dar, de data aceasta, Rufus, conte de Highgate, era de acord cu sora lui. Cu cât putea să evite mai multe evenimente sociale complexe, cu atât mai bine. Nu avea nevoie ca înalta societate să își concentreze atenția pe el. Avea să sfârșească amintindu-și cu amărăciune de ultima dată când fusese ținta bârfelor lor.

Acum trebuia doar să își caute în continuare o soție nouă, așa cum îi cerea titlul pe care îl deținea. De data asta nu voia să se mai încurce emoțional. O logică rece, așa cum îi spusese domnișoarei St. Claire. Și, ținând cont de reticența ei și de sentimentele pe care le nutrea pentru un alt bărbat, părea candidata ideală. Tinerețea, frumusețea și înfățișarea ei erau doar bonusuri. Avea să îi placă foarte mult să o școlească în pat, după ce se căsătoreau. Dacă ar fi reușit să o convingă.

Doamna St. Claire își trânti furculița pentru pește.

– Of, și eu care de-abia așteptam să găzduiesc un bal în onoarea logodnei. Am așteptat ani de zile acest moment.

Sophia își scâpă zgomotos lingura pe farfuria încă plină. Îi aruncă o privire grăitoare mamei ei: încrunțată și îmbujorată. Rufus îi făcu semn cu piciorul pe sub masă. Ea se întoarse spre el și îi aruncă o privire urâtă.

– Zâmbește, spuse el din colțul gurii.

Ea apucă șervetul și își șterse afectat buzele. Folosind șervetul ca acoperire, murmură:

– Ușor de spus, ținând cont că vorbesc despre noi ca și cum n-am fi aici. Și în fața domnului Ludlowe, în plus.

Tremurul din voce îi trăda suferința. Lui Rufus îi pieri zâmbetul, dar acoperi momentul sorbind din vinul de Bordeaux. Ludlowe și iar Ludlowe. Trebuia să poarte o discuție serioasă cu ea despre bărbatul de care se agățase. O discuție lungă, în privat, în care să-i facă o listă cu toate păcatele lui Ludlowe, sau cel puțin cele pe care le știa el, o listă care cu siguranță se lungise de la moartea lui Lady Highgate. În zece ani, nemernicul ăla probabil că a avut zeci de oportunități ca să își multiplice legăturile amoroase.

– Te-ai gândit cum vrei să procedezi? spuse domnul St. Claire, trezindu-l din reverie. Îl văzu pe bătrân privindu-l din spatele unor ochelari cu ramă aurită. Ați putea obține o autorizație specială și să încheiați treburile înainte să se termine săptămâna.

Bărbatul părea prea dornic să scape de fiica lui mai mare, ceea ce probabil că era de înțeles, ținând cont de cererile în căsătorie pe care le refuzase fata. Rufus o bătuse la cap pe sora lui până aceasta îi spusese că refuzase patru cereri în căsătorie doar în primul ei sezon. Înseamnă că nutrea o afecțiune puternică pentru nemernicul ăsta.

Își trecu degetul peste paharul de vin.

– Oare atunci bârfitorii nu vor specula că ar exista un motiv anume pentru care suntem nevoiți să grăbim lucrurile? Să se facă anunțurile.

Și așa ar fi avut la dispoziție mai mult timp ca să o convingă pe domnișoara St. Claire că ar fi avantajos pentru ea să se mărite cu el.

În timp ce un lacheu lua supa și peștele de pe masă, Rufus mai sorbi o dată din vin. Un gust acru și metalic. Se strâmbă și lăsă paharul la o parte. Dacă St. Claire nu își permitea nimic mai bun, nu era de mirare că era atât de dornic să își mărite fiica. Probabil că povara atâtor sezoane îi secase vistieria.

De partea cealaltă a mesei, Ludlowe se aplecă înainte, aproape îmbrâncindu-l pe Benedict cu cotul în coaste, încercând încă o dată să înceapă o conversație cu Julia.

– Știi că am fost coleg de școală cu Revelstoke?

Când auzi asta, Sophia se îndreptă de spate.

– Lord Benedict, nu ne-ai spus niciodată asta.

Benedict își lăsă la o parte paharul cu vin.

– Ne-am intersectat doar un an. Ludlowe și-a terminat studiile după vacanța de la jumătatea semestrului de vară, rosti el tăios și categoric, de parcă subiectul l-ar fi enervat.

– O, haide, spuse Sophia, sigur ne poți spune vreo poveste amuzantă sau două. De obicei debordezi când vine vorba de astfel de lucruri.

Benedict clătină ușor din cap.

– Mă tem că m-a lăsat memoria.

Domnul St. Claire, bucălat, zâmbi larg.

– La cum reacționezi, ai zice că ai fost „sluga” domnului Ludlowe.

Ludlowe râse în hohote.

– O, nu. Acela era Amherst. Un pipernicit. Cea mai stângace pacoste pe care am văzut-o vreodată. Nu reușea nici măcar să-mi facă o ceașcă de ceai fără să o verse pe el. Ridică din umeri, apoi adăugă: Mă întreb ce s-a ales de el.

Benedict îl privi urât pe Ludlowe.

– A murit la Corunna.

Julia icni.

– Dacă ați fost colegi de școală, înseamnă că nu avea mai mult de...

– Avea optsprezece ani. Tatăl lui l-a retras de la școală și i-a cumpărat un post în armată. A vrut să facă bărbat din el.

– Au trecut atâția ani și nu ai vorbit niciodată despre el, spuse Sophia cu sfială.

Benedict o privi dur.

– Nu prea te lauzi cu lucrurile astea când ai stat cu mâinile în sân în timp ce băieții mai mari îl chinuiau pe Amherst până a devenit și mai stângaci.

– Băieții mai mari? întrebă Sophia. Dar ce...

Benedict o întrerupse, făcând un semn cu mâna.

– Nu mai are importanță.

Rufus îi aruncă o privire piezișă lui Ludlowe, care devenise brusc foarte interesat de paharul lui cu vin. Dacă interpreta bine tonul lui Revelstoke, însemna că Ludlowe îi îndemnase pe ceilalți băieți mai mari să-i chinuie pe cei mai tineri și mai slabi. Sau nu spusese nimic și se folosise de scuză ca să îl abuzeze pe băiat drept pedeapsă. Nu îl surprindea deloc faptul că Ludlowe se comportase astfel în școală. Nu se schimbase prea mult de-a lungul timpului.

Mariah, care stătea în dreapta lui Rufus, era prea concentrată pe o sfadă forțat politicoasă cu doamna St. Claire, ca să fie atentă la restul conversației.

– Bineînțeles, Sophia a mea trebuie să își înnoiască în întregime trusoul înainte să ne gândim măcar să oficiem nunta, scrâșni mama ei, zâmbind silit. Nu-i așa că va fi distractiv să mergem pe Bond Street, draga mea?

Sophia nu își ridică ochii din farfurie.

– Într-adevăr.

– Bond Street și iar Bond Street! bombăni domnul St. Claire și își goli paharul de vin cu o grimasă.

Mariah pufni.

– Insist să vă dau numele modistei mele. E mai mult decât în stare să încropească ceva de bun gust într-un timp cât mai scurt, și nu îmbrăcămintea asta îndoielnică, vulgară care este la modă acum. Ei bine, pe vremea mea, o lady avea decența de-a se acoperi.

Pe vremea ei. De parcă ar fi avut șaiszeci și ceva de ani, nu doar cu cinci ani mai mult ca el. Bineînțeles, când arătai ca Mariah, singura opțiune decentă era să te acoperi. Se gândi să mai bea niște vin, dar apoi hotărî că nu merita consecințele pe care le-ar fi resimțit stomacul lui.

– Nu e nimic în neregulă cu modista pe care o frecventez acum, spuse doamna St. Claire, ușor îmbujorată. Mereu a făcut minuni pentru garderobele fiicelor mele.

Mariah se uită tăios la Julia.

– Observ.

St. Claire tuși discret și se întoarse spre Rufus.

– E de-ajuns ca să te faci să te răzgândești în privința autorizației speciale, nu-i așa?

– E de-ajuns ca să mă faci să mă răzgândesc în privința ideii de căsătorie în general, răspunse el, apoi adăugă pe o voce mai joasă: Doar că circumstanțele sunt împotriva mea.

St. Claire se lăsă pe spate, în timp ce un lacheu îi umplu din nou paharul cu vin.

– Am auzit că ai o moșie în Dorset.

– Așa este, încuviință Rufus. Acolo îmi petrec majoritatea timpului.

– Bravo. Sper că eforturile pe care le depui ca să o administrez cum se cuvine se transpun în venituri mai mari.

– Într-adevăr.

Lacheul se întoarse cu platouri cu capace de argint și le așeză pe masă. Dădură la o parte capacele în același timp. Rufus se abținu să nu râdă. Între Ludlowe și Mariah se afla un platou cu măruntaie. Expresia de dezgust care trecu fulgerător pe chipul lui Ludlowe era un semn că le ura la fel de mult ca Mariah.

Rufus îl privi în ochi pe Ludlowe și își ridică paharul. Ludlowe îi răspunse la salut cu un zâmbet blând, dar cu o licărire de răutate în ochi.

Da, răutate. De-ajuns ca Ludlowe să profite de o situație accidentală de la balul Posselthwaite și să-i joace o festă urâtă unui vechi rival și, în același timp, să scape de Sophia, care era amoroasă de el.

Capitolul 8

Sophia împunse bucățița frumoasă de prepeliță pe care i-o pusese Highgate pe farfurie. Reușise să ia o singură îmbucătură, care se făcuse ca rumegușul pe limba ei.

Se părea că seara se sfârșea mai prost decât se temuse ea. O tăcere încordată domnea în jurul mesei, în timp ce toți se prefăceau că mama ei și Lady Wexford nu se păruiau politicos în legătură cu planurile de nuntă. Amândouă tăcuseră din gură înainte să se ia la harță de-a binelea.

De partea cealaltă a mesei, Ludlowe râse tare, ascuțit și fals, la o remarcă a Juliei – către Benedict, dar nu conta. Ludlowe încercase toată seara fără succes să îi atragă atenția Juliei. Râsul lui puternic, răsunător, dovedea cât de disperat devenise.

Abia dacă se uitase la Sophia pe tot parcursul serii.

Sophia înghiți în sec și își împinse scaunul în spate. Highgate se întoarse numaidecât spre ea, cu o privire tăioasă, limpede. În afară de câteva schimburi de replici cu tatăl ei, el nu prea spusese mare lucru pe durata cinei, dar, în tot acel timp, prezența lui o apăsase greu. Nu avea nevoie de vreo observație din partea lui ca să-și dea seama că pricepuse fiecare nuanță a sentimentelor ei.

Și acum o țintuia cu privirea.

– Crezi că e bine să pleci, ținând cont că petrecerea din seara asta se dă în onoarea dumitale? murmură el.

– Nu mai suport șarada asta nici măcar o clipă.

– Te simți bine, domnișoară St. Claire? întrebă Ludlowe.

După câteva ore, catadicsise și el să o bage în seamă.

– Iertați-mă, mamă, tată, dar mă tem că mă simt rău.

Lady Wexford pufni.

– Nici nu-i de mirare. Ai mâncat ca o vrăbiuță. Așază-te și mănâncă așa cum trebuie. O să te simți numaidecât mai bine.

Sophia se holbă la bucățile de prepeliță îmbibate în sos gros și îi făcu greață.

– Vă rog să mă scuzați, dar cred că ar trebui să mă întind.

– Prostii! Pe vremea mea, tinerele doamne erau educate mult mai bine.

Mama Sophiei, care stătea în stânga ei, se înfoie, dar înainte să apuce să răbufnească – bineînțeles, într-un mod cât mai politicos posibil – interveni Highgate:

– Ajunge, spuse el încet, dar pe un ton poruncitor, care o făcu pe Sophia să înlemnească și să se înfioare. Apoi se întoarse din nou spre ea, ținându-o încă o dată cu privirea aceea de neînțeles. Pleacă, dacă trebuie. Nu o lăsa pe sora mea să te oprească.

Sophia urcă aproape fără zgomot scările care duceau spre bibliotecă. Pălăvrăgeala încordată din sala de mese se estompă. Fără îndoială că le oferise un nou subiect de discuție sau poate un alt motiv ca mama ei și Lady Wexford să continue să se certe.

Respiră adânc. Chiar și aerul, lipsit acum de miresmele grețos de dulcele ale sosului prea aromat, părea mai proaspăt, departe de privirile cercetătoare ale familiei ei.

Răsuci ușor mânerul, iar scârțâitul ușii răsună în încăperea goală. Cândva, colecția de cărți a tatălui ei se întinsese pe trei pereți plini de rafturi. Încăperea obișnuia să fie plină de mirosul aparte de piele nouă și pergament. Puteai vedea titluri aurite în relief de la lucrări de Platon, Toma de Aquino, Shakespeare, oricare ar fi indicat educație și cultură.

Nu că tatăl ei ar fi deschis vreodată vreo carte. Oricum, acum rafturile erau mai mult goale, cărțile fiind vândute ca să acopere prețul rochiilor de bal pentru mai multe sezoane.

Sophia trecu pe lângă ele și simți un junghi de regret pentru că pierduse *Systema Plantarum* a lui Linnaeus. Îi trecu repede. În noaptea aceea trebuia să scape atât de familia ei, cât și de amintirea faptului că Ludlowe nu avea să se uite vreodată la ea.

Se duse tiptil spre al patrulea perete și se întinse după exemplarul ei din *Rațiune și simțire*, cu copertele lui uzate. Surorile Dashwood reușiseră să fie fericite chiar și în sărăcia lor. Ce bine ar fi fost ca și Sophia să aibă la fel de multă speranță pentru viitorul ei.

Suspină fără să vrea.

Auzi un scârțâit de balamale în spatele ei și se răsuci. Văzu silueta deloc impresionantă a unui bărbat în pragul ușii. Highgate. De ce trebuia să îi invadeze solitudinea? Nu putea avea și ea un moment de pace în care să plângă după Ludlowe?

- Ce cauți aici? spuse ea ezitant, dar nu dădu înapoi. Ai spus-o chiar tu, cu nici două zile în urmă: trebuie să avem grijă să nu ne punem în situații în care să nu mai putem anula căsătoria.

El intră în încăpere și închise ușa după el. Se auzi sunetul ascuțit al zăvorului închizându-se și întunericul se adânci.

Sophia icni. Ce tupeu pe el! Era prinsă în capcană. Dacă făcea răvă, toți cei din casă – inclusiv Ludlowe – aveau să dea fuga spre el. Atunci ea și Highgate chiar că nu ar mai fi putut da înapoi.

- Trebuie să discutăm, zise el și înaintă, bocănitul cizmelor lui auzindu-se tot mai aproape.

Nu mai știa exact unde era. Oare de ce nu se gândise să ia și niște lumânări cu ea? Când el închisese ușa, întreaga bibliotecă se cufundase în întuneric. Singura sursă de lumină erau razele de lună slabe care pătrundeau pe fereastră.

- Am discutat și înainte de cină.

- Trebuie să mai discutăm o dată. Bocănitul cizmelor se opri. Sophia simți căldura în dreapta ei. Dacă respira adânc, probabil că ar fi simțit mirosul de santal. Își înăbuși imboldul de-a se chirci. A venit vremea să treci peste sentimentele pe care le nutrești pentru Ludlowe, adăugă el.

Ea își strânse pumnii, până își simți unghiile înțepând-o.

- Chestiunea asta, milord, nu te privește.

- Am hotărât că mă privește, spuse el cu o autoritate tacită în voce.

Ea se înfioră din nou.

- De ce? Ce importanță are? Peste vreo două săptămâni voi anula înțelegerea noastră și nu ne vom mai vedea vreodată. De ce îți ar păsa de sentimentele mele pentru un alt bărbat?

- Bărbatul acela nu-ți merită sentimentele.

Câtă certitudine! Câtă fermitate! Încercă să îi zărească chipul prin umbre.

- Ce ai putea dumneata să știi despre asta?

– Știi multe lucruri despre Ludlowe, multe lucruri dezgustătoare. Se opri și respiră adânc. Gândește-te numai la ce ți-a făcut ție. Ar fi putut să ne scutească de această situație, dar a făcut ceva în acest sens?

– Mi-a... Mi-a spus că va face tot posibilul. Mi-a spus că mă pot baza pe el.

– Hmmm. Urmă o altă pauză în care ea își imaginează că Highgate clătină din cap. Și ai putut să te bazezi pe el?

– Nu prea am cum să-mi dau seama, nu-i așa?

– Ce convenabil! Ți-aș putea spune mai multe, dar îmi dau seama că nu mă vei asculte. Nu vei vrea să crezi adevărul.

El pronunță fiecare cuvânt cu o finalitate tăioasă care îi tăie respirația și îi făcu inima să-i stea în loc. Simți un fior rece în stomac, ca o presimțire rău-prevestitoare. Slavă Domnului că doar ciugulise în timpul cinei. Știa ceva îngrozitor despre Ludlowe. Nu. Alungă gândul. Nu era pregătită să admită că își irosise ultimii cinci ani pe o fantezie nerealistă. Dacă renunța la Ludlowe, trebuia să accepte că avea să își petreacă restul vieții ca fată bătrână, ștearsă și uitată de lume, așa cum îi amintea deseori mama ei.

Ea strânse cartea la piept.

– Aș prefera să nu aud acum ce-ai de spus, dacă nu te superi, spuse ea pe un ton teribil de șovăitor.

– Atunci mă crezi pe cuvânt? spuse el pe un ton mai blând, care o înconjură ca o pătură moale.

Îi veni în minte imaginea vie a unui foc cald care pălpâie într-o noapte rece, iar ea stând întinsă pe un divan, cu capul pe o pereche de coapse masculine, ascultând poezii recitate de vocea aceea. Aproape că îi simțea degetele mângâindu-i părul.

Nu! Nu avea de ce să și-l imagineze în astfel de ipostaze, mai ales că fantezia putea deveni realitate. Trebuia doar să nu anuleze logodna. Dar nu știa nimic despre el. Oare în ultimii cinci ani nu învățase cât de zadarnic era să trăiască într-o lume plăsmuită?

Clătină din cap și strânse mai tare romanul.

– Ce ai acolo? întrebă el. Probabil că îi deslușise mișcarea în lumina scăzută.

Îi întinse cartea pe care o folosise ca un scut fără să spună ceva. El se duse spre fereastră și, dintr-o umbră, deveni carne și oase în lumina slabă a lunii.

– Ce e? Nu reușesc să citesc titlul.

Ea înghiți în sec.

– *Rațiune și simțire.*

– Ar fi bine dacă ai aprecia mai mult rațiunea decât simțirea.

– Ce știi tu despre asta?

– Poate că mai mult decât îți dai seama.

Cuvintele lui păreau firești, dar tonul îi era plin de înțeles, de parcă ar fi făcut aluzie la o complicație emoțională din trecut.

– Acesta e răspunsul dumitale? Să te bazezi doar pe rațiune? Doar pe o logică rece care să-ți guverneze întreaga viață?

– Nu așa a făcut și Elinor Dashwood? Și, dacă tot veni vorba, Ludlowe îmi amintește de Lucy Steele, chiar dacă nu urmărește să câștige o avere, ci doar respectabilitate.

Îi privi profilul. I se păru mai blând în lumina lunii, care îi atenua până și cicatricea.

– Citești romane?

– Consider că trebuie să verific un lucru, înainte să îl consider frivolate feminine.

– Ai mai citit și alte lucrări de genul acesta? Mi-a plăcut foarte mult *Mândrie și prejudecată*.

– Mă tem că n-am avut această plăcere.

Îa se întoarce la rafturi, altădată pline cu rânduri-rânduri de cărți cu coperte de piele, ca niște soldați. Reuși să găsească în întuneric o altă carte uzată.

– Cred că ar trebui să încerci. S-ar putea chiar să o recunoști pe sora dumitale în Lady Catherine. Îi întinse romanul, dar apoi se uită. Asta dacă nu cumva ai ajuns la concluzia că astfel de ocupații sunt într-adevăr frivole.

El zâmbi.

– Să nu se spună vreodată despre mine că n-am acceptat o provocare. Luă cartea, atingându-i mâna în timpul schimbului. Am putea să discutăm despre ea după ce o citesc.

Ea își trase mâna.

– Dacă nu o vei considera prea frivolă.

– Domnișoară St. Claire, nu am spus niciodată că cealaltă ar fi o frivolitate. În caz că ai ajuns la această concluzie, te-ai înșelat. Și acum, dacă vrem să nu ajungem într-o situație și mai complicată, ar trebui să ne întoarcem la ceilalți, oricât de mult ne-ar dispăcea acest lucru. Plec eu primul. Urmează-mă după câteva minute.

Se înclină rapid, apoi se răsuci și ieși din bibliotecă, lăsând-o pe Sophia singură cu gândurile ei. Se înfioră pentru a treia oară. Cum de reușise ea să îl provoace pe bărbatul acela?

– Domnișoară Julia, aș dori să vorbesc cu dumneata.

Julia se întoarse și privi scurt spre salon, unde le văzu pe mama ei și pe Lady Wexford deja așezate, străduindu-se să se ignore reciproc. Slavă Domnului. Nici una din ele nu auzise cererea pe care Ludlowe i-o adresase în șoaptă.

Tăcerea care plutea în încăpere era atât de asurzitoare, încât aproape că o atrăgea ideea de a conversa cu Ludlowe. Aproape.

Se întoarse din nou spre el.

– Nu ai de gând să bei vin de Porto cu domnii?

El zâmbi larg.

– Highgate a dispărut pe undeva pe aici, iar prietenului tău, Revelstoke, nu pare să-i pese prea mult de compania mea.

Julia îl privi tăios. Cum se făcea că își dădea seama că Benedict nu îl place, dar nu reușea să priceapă că ea nu era interesată de el? Dacă tot veni vorba, ar fi trebuit să observe de mult afecțiunea pe care o nutrea Sophia față de el.

– Atunci, poate ai vrea să ni te alături în salon?

– De fapt, speram să vorbesc cu dumneata în particular.

Julia se gândi la situația neplăcută în care se afla sora ei și îi miji ochii. Sophia îi spusese că Ludlowe fusese de față în noaptea

nceea. Dacă Ludlowe se gândea să o cucerească punând-o într-o situație compromițătoare, mai bine și-ar fi schimbat planul.

– Abia ne cunoaștem, domnule. Ce ai avea să îmi spui și nu poate fi spus de față cu mama și cu Lady Wexford?

El își puse mâna pe antebrațul ei.

– Ar dura doar o clipă.

Ea ridică o sprânceană și se trase în spate.

– Atunci, indiferent despre ce este vorba, îmi poți spune foarte bine și aici.

– Te rog, îmi dau seama că este foarte neobișnuit, dar este o chestiune foarte urgentă.

– Foarte urgentă? întrebă ea și făcu un semn expeditiv cu mâna, un gest aproape nepoliticos. Nu că i-ar fi păsat, atâta timp cât omul pricepea că nu era interesată de atențiile lui. Înainte de balul Posselthwaite, abia de mi-ai adresat două cuvinte în toată viața dumitale. Nu îmi dau seama ce s-a schimbat de-atunci, de tot apari în calea mea.

– Sincer vorbind, statutul meu. Asta s-a schimbat.

– Ah, da, titlul de conte. Ai primit vreo veste de la Lordul Căntăreț?

El clătină din cap.

– E mult prea devreme. Așa cum a remarcat și prietenul dumitale Revelstoke seara trecută, cu atâta nerăbdare, se pune și problema văduvei.

Julia îl privi cu atenție. Chiar dacă expresia i se schimbă aproape insesizabil, vocea lui căpătase o nuanță tăioasă când îl menționase pe Benedict.

– Tot nu înțeleg cum mă privește asta pe mine.

– Draga mea, te privește întru totul. În calitate de lord de Clivesden, voi avea responsabilitatea de a asigura moștenitori. Voi avea nevoie de o contesă.

Chiar dacă se așteptase la asta, i se puse un nod în stomac. A doua porție de desert cu frișcă pe care o servise amenința să își facă apariția pe fracul impecabil și vesta brodată ale lui Ludlowe. Dar alia chiar că ar fi fost nepoliticos din partea ei.

Chiar dacă nu-i păsa prea tare de Ludlowe, îi era milă de valetul lui, așa că înghiți în sec.

– Sunt sigură că orice tânără care și-a făcut debutul în sezonul acesta ți-ar putea îndeplini cerințele. De fapt, chiar sora mea...

– E deja logodită. Oricum, m-am hotărât deja.

– Și domnișoara cu pricina? îl îmboldi Julia fără să vrea. Va avea vreun cuvânt de spus în ceea ce privește această chestiune?

– Asta vreau să îmi dau seama.

Ea se prinse de corsaj.

– Doar nu vrei să...

El își înalță capul.

– De ce nu? Provii dintr-o familie bună.

– Nu chiar atât de bună, interveni ea.

El tuși scurt.

– Îndeajuns de bună. Ai o reputație nepătată. Recunoaște, este o uniune grozavă.

Pentru ea, da, și trebuia să se gândească și la finanțele familiei. Dacă mama ei insista să o împingă înspre Ludlowe, probabil că avea și banii care veneau cu titlul. Dar de ce trebuia să fie ea responsabilă pentru datoriile de la jocurile de noroc ale tatălui ei? Nu ea stătea în fiecare seară la mesele de joc, pariind bani pe care nu îi avea.

Iar Ludlowe era atât de îngâmfat, încât avea pretenția să-i cadă pur și simplu în brațe! Respiră adânc și se rugă ca el să pună îmbujorarea din obraji ei pe seama unei sfeli feciorelnice.

– Mă tem că trebuie să refuz. Nu simt nimic pentru dumneata.

El râse, chiar râse, iar ea aruncă încă o privire înspre salon. Chiar nu voia ca mama ei să intervină. Din fericire pentru ea, dar probabil din nefericire pentru mama ei, cele două doamne începuseră din nou să converseze. Din câte se părea, reluseră discuția din timpul cinei. Lady Wexford se aplecă, destul de roșie la față, și spintecă aerul cu degetul, punând punctul pe i.

– Dumneata, domnișoară Julia? răspunse Ludlowe, atrăgându-i din nou atenția asupra chestiunii pe care o discutau ei doi. Te temi că nu simți nimic pentru mine?

– Mereu am sperat să mă căsătoresc din dragoste, minți ea.

Ochii lui licăriră, iar el ridică sceptic dintr-o sprânceană.

– Să te căsătorești din dragoste? Sunt sigur că ai avut multe oportunități în acest sens până acum. Cum ar fi baronetul acela care te-a cerut cu doi ani în urmă. Cum îl chema?

– Brocklehurst, răspunse ea mecanic.

– Da, tipul ăla, Brocklehurst. Era topit după dumneata.

Tocmai de aceea îi refuzase curtarea.

– Nu știam că îmi urmărești faptele atât de îndeaproape.

– O, la vremea aceea cu siguranță nu o făceam, dar mai aude omul niște lucruri.

Ea își luă mâna de la gât și o ascunse în fuste, ca să îi acopere tremurul. Să vorbească pe un ton calm deveni un real efort pentru ea.

– Ce fel de lucruri?

– Doar că anumite femei au tendința să-și păzească inimile și să nu și le deschidă în fața oricui. Iar dumneata, draga mea, le întreci pe toate.

– Și bărbații acuză doamnele de bârfă, spuse ea încet. La urma urmei, domnișoarele bine-crescute nu țipă. Și bănuiesc că te consideri un bărbat potrivit să câștige un premiu atât de lăudat.

El râse din nou zgomotos.

– Inima dumitale nu mă interesează câtuși de puțin.

Juliei i se făcu silă de cuvintele lui care îi provocau chiar mai multă repulsie decât atingerea lui.

– Poți sta liniștit, întrucât ești ferit de pericolul oricărui sentiment din partea ei.

Se îndreptă de spate și făcu un pas înspre salon. El o prinse de încheietura mâinii.

– Nu înțelegi? Tocmai de aceea ai fi mireasa perfectă pentru unul ca mine.

Ea îi aruncă o privire urâtă.

– Dă-mi drumul, domnule. Nu vreau să mă atingi, așa cum nu vreau nici să mă curtezi.

– Dar...

– Ai auzit-o pe doamnă. Ia-ți mâna de pe ea.

Julia respiră ușurată când Benedict păși între ei, cu spatele drept. Adoptase tonul acela oficial pe care și-l perfecționase în cadrul cavaleriei.

Ludlowe pricepu numaidecât aluzia.

– Sper că te vei gândi așa cum se cuvine la ce ți-am spus în seara asta.

Ea își înclină capul.

– Stai liniștit, te rog. Deja m-am gândit la propunerea dumitale exact cât merita să o fac. Și acum, dacă îmi permiți, nu mă simt deloc bine.

Julia se îndepărtă, și Ludlowe o porni după ea, dar se dădu numaidecât înapoi, când îl văzu pe Benedict, cu maxilarul încleștat, de parcă ar fi fost din granit, înaintând spre el. Julia se îndreptă spre scări, cu intenția de a se retrage pentru seara aceea. La jumătatea drumului, auzi bufnituri de cizme, coborând scările spre parter. După care îl auzi pe Ludlowe în foaiier mormăindu-i unui lacheu să-i cheme trăsura.

– Domnișoară Julia, așteaptă.

Se întoarse când îl auzi pe Benedict. Acesta stătea la baza scării spiralate, cu o mână pe stâlpul central și cu o expresie indescifrabilă.

– Bineînțeles, spuse ea încet. Nu voiam să fiu atât de nepoliticoasă, dar Ludlowe este de-a dreptul insuportabil. Trebuie să îți mulțumesc.

Sub ei se auzi ușa de la intrare închizându-se. Julia se simți ușurată.

– Prostii.

Nu se mișcă deloc, privind-o doar în ochi, ținând-o captivă, dar ea avea impresia că îi porunca fără cuvinte. Îi porunca să coboare înapoi scările și să stea în fața lui.

Se prinse de balustrada de mahon, dorindu-și doar să se retragă în odaia ei și să uite toate lucrurile urâcioase pe care i le spusese Ludlowe. Tocmai îi propusese tipul de căsătorie pe care și-l dorise întotdeauna, doar că i-o spusese într-un mod care îi întorsese stomacul pe dos.

Iar acum Benedict o obliga să rămână.

După încă o clipă de ezitare, el urcă treptele. Julia aruncă o privire cu coada ochiului spre salon. Dacă mama ei ar fi văzut...

– Ce este? întrebă ea, încet.

El mai urcă un rând de trepte, cât să ajungă la același nivel ca ea.

– Am auzit o parte din ce ți-a spus.

Ea strânse dureros de tare balustrada.

– Prefer să nu discut despre asta.

El urcă pe aceeași treaptă ca ea, obligând-o să-și ridice privirea spre el.

– Vreau să știu tot ce ți-a spus.

Nu i se adresase niciodată pe un astfel de ton, la fel ca acela pe care îl folosise mai înainte ca să scape de Ludlowe. Era tonul lui de căpitan, ce deborda de autoritate.

Înghiți în sec, încercând să scape de uscăciunea din gâtlej.

– Nu aș putea să repet ce-a spus. Și-așa a fost destul de dezgustător că a trebuit să-l ascult.

Se întinse spre ea, ezitând puțin înainte să își pună mâna peste a ei. Juliei i se tăie respirația când o atinse. O mai atinsese de multe ori și în trecut. De ce oare îi conștientiza mai mult atingerea acum?

– Tocmai de aceea vreau să știu ce-a spus. Dacă te dezonoarează cumva, jur pe Dumnezeu că îl provoc la duel.

Înima parcă i se opri.

– Of, te rog să nu o faci.

El vru să-i răspundă, dar fu întrerupt de voci ascuțite care răsunară în salon.

– Voi fi foarte ușurată când se va termina toată harababura asta, spuse Lady Wexford pe un ton care răsună în întregul hol.

Se auzi sunetul unor pași grei care vestea iminenta ei apariție.

Mama ei îi răspunse ceva tăios, dar Julia nu înțelese exact ce, întrucât Benedict o apucă exact atunci de mână și o trase în tăcere pe restul de trepte rămase până sus. Când ajunseră pe coridorul de la etaj, intrară pe prima ușă de pe stânga.

Biroul tatălui ei era cufundat în întuneric. Benedict închise ușa până se lăsă un întuneric aproape totul, brăzdat doar de o dără de lumină care venea de pe hol.

- Ce faci? șopti Julia.

- Mă asigur că putem vorbi puțin fără să fim întreruși.

După direcția din care se auzea vocea lui, își dădu seama că stătea în fața ei. Covorul Axminster gros îi înăbușea zgomotul pașilor. Nu îl putea vedea, dar îi simțea prezența la doar câțiva centimetri, ca o forță tangibilă.

- Vrei să fim descoperiți?

- Slabe șanse. Mi-am luat deja rămas-bun de la tatăl tău. M-am gândit că ar fi mai prudent să nu trec prin salon.

Julia însă se gândea doar la situația surorii ei. Poate că mama ei nu era de acord cu Revelstoke, dar s-ar fi folosit cumva de situație ca scuză să o împingă spre Ludlowe.

- Ce-ar face mama dacă ne găsește aici?

- Nu pot decât să sper.

Ea înlemni. Îi răspunsese pe un ton destul de vesel, dar erau prieteni de foarte mult timp, așa că se familiarizase cu fiecare nuanță a felului lui de-a vorbi. Tonul pe care îl folosisese acum îi aminti de valsul pe care îl dansaseră împreună, când îl acuzase că își exersa flirtul pe ea. Acum căzu pe gânduri. Oare atunci exersase flirtul sau chiar flirtase?

Cu ea.

- Zău așa, adăugă el când văzu că ea nu-i răspunde. Ai fi mai fericită cu mine decât cu Ludlowe.

- Mama ar găsi o modalitate să te scape din încurcătură. Preferă să mă curteze Ludlowe.

- Ba pe naiba!

Ea nici măcar nu tresări când îl auzi. Se obișnuise cu limbajul lui. Îl invidia pentru libertatea pe care o avea în a se exprima astfel.

- Știi că va fi conte.

- În timp ce eu sunt doar al doilea fiu, fără prea mulți bani.

Amărăciunea intensă din tonul lui o înfioră mai mult ca vulgaritatea lui. Nu îl mai auzise niciodată exprimându-și sarcasmul pentru că se născuse al doilea.

- Nu trebuie să te sacrifici de dragul meu. Sunt perfect capabilă să-l refuz pe Ludlowe până renunță singur. Am destulă experiență

în acest sens. Deși... Își mușcă buza preț de o clipă, după care adăugă: Poate că dacă aș fi avut mai puțină experiență...

El trase aer în piept cu un șuierat răsunător.

– Ce vrei să spui?

– Nimic, de fapt. Mi-am amintit o remarcă pe care a făcut-o Ludlowe.

Se pare că nu ar fi trebuit să spună asta. El o strânse puternic de cot.

– Ce remarcă?

Tonul lui nu lăsa loc de discuții. Fir-ar să fie! Voia să uite ce-i spusese Ludlowe, nu să îi supună cuvintele cercetării atente a lui Benedict.

– S-ar părea că am o oarecare reputație.

El o strânse mai tare.

– Cum îndrăznește să te acuze, când reputația ta e impecabilă?

– Mai puțin când mă târăști în camere întunecoase pentru un *tête-à-tête*.

El o eliberă, și Julia simți un val de aer rece când se îndepărtă de ea. Îi auzi pașii îndreptându-se spre colțul îndepărtat al încăperii.

– E cu totul altceva. Pentru numele lui Dumnezeu, *chiar că* îl voi provoca la duel.

– Ba nu vei face așa ceva. Nu-mi pasă de Ludlowe, și pur și simplu nu e ceva atât de important încât să îți riști viața pentru adevăr.

Îi auzi pașii ca o șoaptă și își dădu seama că se întorsese lângă ea. Îi simți prezența deasupra ei.

– Ce ți-a spus mai exact?

– Pur și simplu mi-a atras atenția că i-am refuzat pe toți cei care mi-au cerut în căsătorie. Nu îl poți provoca la duel pentru asta.

– Atunci, ce-a spus de te-ai supărat atât de tare?

– Se pare că, din pricină că am refuzat atât de mulți pețitori, sunt considerată o persoană rece.

– Așa a spus?

Julia auzi foșnet de material. Și-l imagină pe Benedict trecându-și mâna prin păr și fracul lui mișcându-se. Ba nu, pentru că auzi iar zgomet de pași. Se îndepărta de ea, înspre ușă.

– Trebuie să iau legătura cu Upperton, adăugă el. Va fi de acord să îmi fie secund.

Își aduse aminte de ceva: pe când avea nouă ani, alunecase pe o piatră. Pentru o clipă se simțise ușoară ca fulgul, după care urmase un pleoscăit pe cinste. Benedict, alb ca varul, ezitase doar o clipă, după care sărise după ea. Se scufundase de două ori în apa întunecată, înainte să-l tragă ea afară. Cât de puțin se schimbase! Și acum făcea din țânțar armăsar.

– Benedict!

El se opri brusc când se auzi strigat pe numele mic. Julia simți schimbarea din energia lui: înlemnise locului. Se părea că și ea putea vorbi pe un ton de căpitan.

– Nu mi-a spus așa ceva, cel puțin nu în atât de multe cuvinte. Am priceput eu aluzia. Oricum, se pare că a hotărât că tocmai de aceea sunt mireasa ideală pentru el.

– Mireasa ideală? spuse el dezgustat. Cine și-ar dori o astfel de căsătorie?

Julia respiră adânc. Nu își imaginase niciodată că avea să recunoască așa ceva în fața unui bărbat, chiar dacă îl cunoștea de-o viață.

– Eu.

Urmară o secundă sau două de tăcere.

– Doar nu vorbești serios.

– Ba vorbesc cât se poate de serios. Am văzut-o pe sora mea oflindu-se ani de-a rândul din pricina unui sentiment care ar fi trebuit să o facă fericită. În schimb, i-a adus doar suferință. De ce mi-aș deschide inima în fața unui astfel de sentiment?

Îi veni în minte o imagine pe care o suprimase cu mult timp în urmă și se cutremură. Nu. Închise ochii și alungă gândul. Nu avea să se gândească la ziua aceea, chiar dacă avea de-a face cu refuzul ei de a se îndrăgosti mai mult decât cu orice ar fi făcut Sophia.

– Nu crezi că merită să riști? Se apropiase tiptil de ea. Îi auzi vocea răsunătoare la doar câțiva centimetri depărtare de urechea ei, dar nu pe tonul lui de căpitan, ci pe unul jos, și catifelat,

și ispititor, care o răvăși pe dinăuntru – oh, Doamne – de parcă ar fi înghițit lavă fierbinte. Dacă sentimentele ți-ar fi împărtășite...

– Nu am ce să împărtășesc, zise ea și râse ușor.

Preț de o clipă, în tăcerea din încăpere se auzi doar respirația lui, superficială, aspră și agitată.

– Tu? Nu ai ce împărtăși? Nu te cred! Îmi amintesc bine cum te cățării în copaci ca să pui puișori de pasăre înapoi în cuiburile lor.

Ar fi trebuit să râdă de amintirea aceea. În schimb, se înfioră când își dădu seama de convingerea din tonul lui.

– N-ai decât să crezi ce vrei. Doar eu știu ce se ascunde cu adevărat în sufletul meu.

– Nu sunt convins că așa e. Își plimbă degetele tremurânde pe gâtul ei. Drept răspuns, inima ei începu să bată nebunește, iar ea țeni, șuierând puternic în întuneric. Nu poți să stai pur și simplu acolo și să-mi spui că nu simți nimic, adăugă el.

O, cu siguranță că simțea – prea mult chiar, iar senzația era prea ispititoare.

– Nu mă poți convinge că ai fi dispusă să intri într-o căsătorie fără să nutrești vreun sentiment duios.

Ea se întinse spre el, sperând să-l împace, dar își strânse numaidecât pumnul. Mai bine să nu îl atingă, ținând cont de dispoziția lui.

– Nu aș fi prima care face asta. Mama ei, de exemplu, se gândi ea, făcuse o astfel de înțelegere. Nu voi fi nici prima, nici ultima, adăugă ea.

– Atunci ai pierde ce e mai frumos în viață.

– Și m-aș scuti de multă durere pe care aș simți-o când s-ar prăbuși totul.

– Pentru unele lucruri merită să suferi. Și cu siguranță merită să îți asumi riscuri.

Din pricina întunericului, nu observă mișcarea, dar emoția care pulsa dinspre el îi ascuți restul simțurilor. Singurul avertisment din care avu parte fu foșnetul de material. Înainte ca mintea ei să poată procesa semnificația aceluia sunet, el o apucă de umeri și o sărută apăsător.

Capitolul 9

În clipa în care buzele li se atinseră, Julia se crispă, iar Benedict se pregăti să fie pălmuit. Să fie pălmuit sau lovit cu genunchiul în vintre. Le merita pe ambele pentru felul în care o asalta.

Nu se întâmplă așa.

În schimb, ea scânci, sunetul acela tânguitor fiind mai răsunător ca o palmă usturătoare. Atunci o sărută mai ușor, vrând să o facă să se relaxeze. Voia ca ea să-i răspundă.

Ba nu, avea nevoie ca ea să-i răspundă.

Trupul lui avea nevoie cu disperare de capitularea ei, așa cum plămâniile lui aveau nevoie cu disperare de aer. Își mișcă gura peste a ei, tachinează-o, ispitind-o, până când ea răsufală și oftă lung. El profită de faptul că își desfăcuse buzele și gustă cu limba moliciunea lor îmbătătoare.

– Ah!

Șoapta aceea de uimire îi provocă un fior de căldură în vintre, iar el îi cuprinse ceafa cu palma, ca să o țină nemișcată. Își mai apăsă o dată buzele pe ale ei și o simți răspunzând la rândul ei, ezitant. Julia își puse mâinile pe umerii lui și le vârî în haina lui de lână, agățându-se de el.

Da.

O cuprinse cu celălalt braț de după mijloc și o trase spre el, savurând senzația trupului ei lipit de al lui. Sâniile ei frumoși, legănatul șoldurilor ei, coapsele ei suplă. Ea se clătină și se lăsa îmbrățișată, iar el o sărută și mai profund.

Se simți învăluit de un sentiment de triumf când ea își împletii limba cu a lui. Scoase un mârâit jos și profită de situație. Reacția ei involuntară, alimentată de pasiunea ei tot mai intensă, îl atâța mai mult ca mângâierea unei curtezane experimentate.

Pentru că era vorba de Julia, de Julia a lui, și nu mai putea nega sentimentele pe care le nutrea față de ea. O trase și mai aproape de el, cerându-i să-i răspundă și mai intens. A avea nevoie de mai mult, să guste din ea, să-i simtă parfumul de iasomie cum

îi înconjoară pe amândoi. Ea își încâlci degetele în părul lui și îi răspunse la sărut.

Apoi, fără cel mai mic avertisment, se smulse din sărutul lui, își puse palmele pe pieptul lui și îl împinse. Benedict înlemni și, preț de o clipă îndelungată, în încăpere se auziră doar respirațiile lor greoaie.

– Asta nu trebuie să se mai repete, rosti ea cu atâta hotărâre, de parcă ar fi strigat cuvintele.

Un moment, Benedict rămase în stare de șoc, parcă înghețat. După care înaintă, cu intenția de a o prinde din nou și de a-i demonstra că spusese o minciună. Acum că o sărutase o dată, nici prin gând nu-i trecea să lase ca asta să fie o întâmplare unică. Se gândea că Julia tocmai le detronase pe toate celelalte femei din punctul lui de vedere.

Cumva, în întuneric, ea reuși să-i scape, așa că el se mulțumi să-i răspundă verbal.

– De ce nu? Nu cred că nu ți-a plăcut.

– Nu se poate repeta, niciodată, spuse ea și vocea îi tremură într-un mod straniu la sfârșitul frazei.

Părea pe punctul de-a izbucni în lacrimi, iar el își dori doar să o strângă din nou în brațe și să o aline.

– Îmi cer iertare dacă te-am rănit la început.

– Nu m-ai rănit, nu la început și nu așa cum crezi tu.

El își înăbuși o înjurătură la adresa întunericului din încăpere. Dacă ar fi reușit să-i vadă expresia, ar fi știut mai bine ce să-i răspundă.

– Dar te-am rănit.

– Mai degrabă m-ai trădat, spuse ea înăbușit.

– Și o imaginea vorbind cu capul plecat, cu mâna pe maxilar.

– Te-am trădat? Nu crezi că exagerezi puțin?

– Nu, chiar deloc. Se presupunea că eram prieteni, rosti ea cu o voce tot mai puternică, până atinse un ton acuzator, rece și dur. Se presupunea că ești singurul bărbat de care pot fi sigură că atunci când mă invită la dans nu trebuie să-mi fac griji că va face ceva necuvenit. Întotdeauna m-am putut baza pe tine în sensul acesta, iar acum ai stricat totul.

Ea se răsuci, iar el o auzi îndreptându-se spre ușă.

Începu să se înfurie și scrâșni din dinți, ca și când asta i-ar fi curmat izbucnirea.

— Ți-am stricat doar iluziile.

Ea înlemni în pragul ușii, silueta rigidă conturându-se în lumina slabă care venea de pe coridor.

Din doi pași, Benedict ajunsese lângă ușă.

— Preferi să te prefaci că nu nutrești nici un sentiment, că nu ai oferit unui bărbat. Și acum, că ți-am dovedit că te înșeli, nu poți înșelura adevărul.

— Nu am văzut niciodată ca un astfel de sentiment să ducă la fericire. Noapte bună, Lord Benedict.

El își trânti palma pe ușă, care se închise cu zgomot.

— Ce-ai făcut? spuse ea cu o voce joasă, neputând însă să ascundă tremurul din ea. Trase zadarnic de ușă. Tu chiar *vrei* să fim prinși?

— Nu-mi pasă dacă suntem prinși. Vreau o explicație. Se lăsă cu toată greutatea pe ușa din stejar. Nu plecăm de aici până nu explici.

— Ce vrei să știi? întrebă ea tăios, de parcă ar fi vorbit cu malarilarul înțeleștat.

— E foarte simplu. Aș vrea să știi de ce ești atât de dispusă să te lățumești cu... o idee atât de sterilă despre căsnicie.

— Prefer să o consider rațională.

Deoarece închisese ușa, încăperea se cufundase din nou într-un întuneric beznă, ceea ce îi ascunsese din nou expresia. Benedict și-o imaginea ținându-și bărbia sus. Sfidătoare, ca întotdeauna, așa cum fusese și în copilărie când, într-o zi, pe când era în ușa lângă heleșteu, guvernanta ei o certase pentru că își udase și își murdărise rochia. Pe atunci nu fusese atât de preocupată de cele raționale.

— Atunci, de ce spui că nu ai văzut niciodată ca dragostea să ducă la fericire?

— Te-ai uitat vreodată la perechile din jurul nostru? zise ea și pușufni. De exemplu, sora mea. Nu a avut decât de suferit din pricina sentimentelor ei.

El își încrucișă brațele.

- Așa zici tu. Nu cred că se rezumă doar la atât.

- Nu uita de mama mea. Trebuia să se mărite cu contele de Cheltenham, doar că acesta a abandonat-o și a trebuit să se mulțumească cu tatăl meu.

Nu că ar fi ajutat-o prea mult dacă s-ar fi căsătorit cu el. Cheltenham se însurase, făcuse o fiică și dăduse colțul în scurtă vreme, titlul și avuția lui trecând ca moștenire unei alte ramuri a familiei.

El își înăbuși un hohot de râs.

- Oare starea căsniciei alor tăi nu ar trebui să fie un argument împotriva unui astfel de aranjament rațional?

- Dar mama a pretins mereu că și-a iubit contele, spuse ea pe un ton disperat.

În cazul în care doamna St. Claire iubise vreodată ceva la contele ei, atunci fusese vorba de titlul lui.

El își ridică un colț al gurii. În întuneric nu avea de ce să își ascundă expresia.

- Să spunem că te cred. Durerea surorii și a mamei tale se datorează faptului că sentimentele nu le-au fost împărtășite. În schimb tu...

Nu mai spuse nimic. Cuvintele se amestecară cu emoțiile care îl rodeau pe dinăuntru, dar încă nu era pregătit să le spună cu voce tare, așa cum nici ea nu era pregătită să le asculte.

- Benedict, eu... Te rog să nu-mi ceri prea multe.

- Nu se rezumă doar la Sophia și la mama ta, nu-i așa?

În timp ce-i aștepta răspunsul, în încăpere se lăsă tăcerea, întreruptă doar de respirația ei, tăcere care deveni tot mai apăsătoare, până dispărură toate sunetele din restul casei.

În cele din urmă, nemaisuportând, începu să o caute pipăind în întuneric. Îi găsi mâna, și degetele li se întrepătrunseră, dar ea nu își trase mâna.

- Spune-mi cine te-a rănit.

- Nu m-a rănit nimeni. Nu așa cum crezi tu. Se opri și îl strânse mai tare de mână. Ți amintești de guvernanta noastră?

Își amintea vag de ea, ca de un personaj hazliu, ținta farselor lor, a păcălelilor lor.

- Domnișoara Misery¹?

- Domnișoara Mallory, îl corectă ea surprinzător de vehement.

- Ce-are ea a face cu toate astea?

- Și-a permis să se îndrăgostească, spuse ea pe un ton sec. Eu și Sophia nu ar fi trebuit să știm, dar am prins-o. Mereu se îmbujora și se agita pe lângă Smithers.

- Smithers?

- Unul dintre lachei, îi explică ea. Sophia i-a văzut sărutându-se.

- A fost concediată din pricina asta?

- Nu. Julia oftă. Nu i-am spus niciodată mamei. Chiar și atunci știam că n-ar fi înțeles. Domnișoara Mallory provenea dintr-o familie bună. Un lacheu era mult mai prejos de ea.

- Doar nu s-a căsătorit cu el.

Julia clătină din cap, o mișcare pe care el nu o văzu, ci mai mult o simți din pricină că se țineau de mână.

- Cred că, până la urmă, Smithers nu nutrea sentimente la fel de puternice pentru ea. A plecat de la noi în vara aceea ca să se însoare cu o fată dintr-un sat, iar domnișoara Mallory... Domnișoara Mallory... a...

- Ce?

- A luat prea mult laudanum.

El își puse mâna pe umărul ei, apoi și-o trecu peste partea din spate a gâtului ei și îi trase capul pe pieptul lui. Slavă Domnului că de data aceasta Julia nu se trase de la el. Sigur urma ceva și mai rău. O simțea. Își apăsă buzele pe creștetul capului ei și inspiră mirosul ei de iasomie.

- Erai atât de mică. Cum de-ai știut?

- Eu am găsit-o. M-am dus în odaia ei. Nici măcar nu-mi amintesc de ce. La început am crezut că doarme, numai că - Julia se cutremură în brațele lui - nu se mișca.

Lui Benedict i se frânse inima. Julia pesemne că fusese foarte mică pe atunci, iar el probabil că plecase deja la școală, voios nevoie mare, fără să știe ce se întâmplase, și când se întorsese în vacanță, abia de își dăduse seama că fetele aveau o guvernantă nouă. Poate că ar fi putut să o aline dacă ar fi știut, așa cum prezența

¹ Domnișoara Nefericire

ei îi mângâiasse sufletul îndurerat după moartea părinților lui. Oare înainte de ziua aceea, în care fusese nevoită să se confrunte cu moartea, înțelesese măcar acest concept?

El se mișcă și o trase mai aproape.

– Sophia... știa? Știe?

– Mama mi-a interzis să-i spun.

Era ciudat că o ascultase pe mama ei, mai ales la o vârstă la care ea fi ascultătoare nu îi stătuse deloc în fire. Copilă fiind, probabil că bănuise că Sophia era mai fragilă când venea vorba de chestiuni sentimentale. Doar că asta însemna că Julia purtase singură povara descoperirii pe care o făcuse.

Nu putuse niciodată să împărtășească altora ce învățase: că dragostea te putea împinge la extrem, că durerea ar fi putut deveni atât de insuportabilă, încât te-ar fi putut face să îți curmi singur viața.

– I-ai spus cuiva despre asta?

– Mama nu mi-a dat voie să vorbesc despre asta, nici măcar cu ea. Ce-ar fi zis lumea dacă s-ar fi auzit că angajase o tânără atât de instabilă ca să aibă grijă de fiicele ei? Cum ne-ar fi afectat o astfel de educație abilitatea de a pune mâna pe soți adecvați?

– La naiba cu soții adecvați. Aveai nevoie să vorbești cu cineva despre asta, nu să o ții în tine. Își plimbă vârfurile degetelor peste urechea ei, apoi pe marginea feței. Nimeni nu ar trebui să poarte o astfel de povară de unul singur.

– Dar nu-ți dai seama ce-a făcut doamna Mallory din pricina sentimentelor pe care le nutrea față de Smithers?

– Sentimente neîmpărtășite, insistă el. Nu e totuna.

Ea se împinse din îmbrățișarea lui, de lângă el.

– Nu-mi cere mai mult decât pot da. N-am văzut niciodată ca dragostea să ducă la fericire sau altceva asemănător. Așa-numitele căsătorii din dragoste din cadrul societății se răcesc după câțiva ani. Ai văzut și tu. Cum rămâne cu prințul regent, forțat să se însoare cu o femeie pe care nu o suportă, când, după spusele tuturor, era îndrăgostit de doamna Fitzherbert? Și nici măcar pasiunea aceea nu a durat.

– Înseamnă că nu a iubit-o cu adevărat.

– Nu sunt în stare să împărtășesc un astfel de sentiment, insistă ea. Ți-ai primit explicația, așa că te implor să-mi dai drumul.

– Nu se termină aici, mârâi el.

– Ba mă tem că da. Apucă mânerul ușii și trase de el. Noapte bună, milord.

Se îndepărtă cu pași apăsați, închizând ușa în urma ei. Sunetul încuietorii îi răsună puternic în urechi, la fel și respingerea ei, fiecare cuvânt rece și indiferent fiind ca un cui bătut în inima lui.

Julia își păstră calmul până ajunsese în dormitorul pe care îl împărțea cu sora ei. Când fu înconjurată de lucrurile cunoscute ei – și sigure pentru ea – se prăbuși cu spatele de perete și se lăsă în jos pe covorul gros. Își atinse buzele cu vârfurile degetelor.

Încă erau umflate, încă o gădilau. Încă îi simțea brațele strângând-o puternic, și pieptul tare pe sânii ei...

Își cuprinse obrajii cu mâinile reci. Ce avea să facă acum? Benedict o sărutase o singură dată și întreaga ei lume se întorsese cu susul în jos. Își mișcase buzele atât de senzual peste ale ei. Atât de îmbietor. Și mișcarea lină a limbii lui...

Ușa se deschise cu zgomot, iar Julia se chinui să se ridice în picioare. Prea târziu.

– Dumnezeule mare, ce spectacol în salon! spuse Sophia în timp ce intră parcă plutind în dormitor. Eram convinsă că mama și Lady Wexford aveau să ajungă să se încaiere.

– Parcă te durea capul.

– Highgate m-a convins că ar fi mai prudent să fiu prezentă. Sophia o privi din cap până în picioare. Dar tu nu erai în salon. Ce căutai pe podea? Și încă în rochia de seară?

– Nimic.

– Și atunci de ce ești atât de palidă? S-a întâmplat ceva.

Julia o privi cu atenție pe sora ei. Era îmbujorată. Suspicioasă de îmbujorată.

– Aș putea să te întreb același lucru. Unde ai dispărut după cină?

— În bibliotecă. Nu cred că ești prea șocată de asta. Vârful urechilor, ușor vizibile prin cârlionții bălai, îi deveniră de aceeași culoare cu obrajii.

Julia ridică dintr-o sprânceană.

— În bibliotecă, zici? Și ce anume din bibliotecă te face să roșești?

— Păi... Sophia își plecă privirea în pământ, ținându-și mâinile încrucișate în fața ei. Se prea poate ca Highgate să fi reușit să mă găsească.

Bineînțeles, după care o convinsese să se întoarcă la ceilalți.

— N-ai învățat nimic de la balul Posselthwaite?

De parcă ar fi avut vreun drept să își critice sora după ceea ce tocmai se întâmplase în biroul tatălui lor.

— Ce s-ar mai putea întâmpla? Și-așa suntem deja logodiți.

— Dacă nu ai foarte mare grijă, nu vei mai putea anula logodna.

Sophia începu să se joace cu pandantivul de la gât, așa cum făcea de obicei. Degetele începură să îi tremure ușor, făcându-i mâna să se zbată precum aripa unei păsări.

— Nu ne-a văzut nimeni.

— Nu va mai conta dacă v-a văzut sau nu cineva, la felul în care te porți.

Încetă brusc să se joace cu pandantivul.

— Cum mă port?

— Tulburată. Nu te-am mai văzut atât de aiurită de când...

Julia tăcu din gură. Aproape că rostise numele lui Ludlowe, iar Sophia nu avea nevoie să i se aducă aminte de el.

Sophia se duse în garderobă și se apucă să tragă de cârlionți. Acele de păr începură să cadă în ploaie pe podea.

— Ce motiv aș avea să fiu agitată? Am purtat pur și simplu o conversație și i-am împrumutat un roman.

— Citește romane?

— Mi-a spus că i-a plăcut *Rațiune și simțire*. Mi se pare foarte plăcut faptul că nu și-a bătut imediat joc de el și nu i s-a părut o nerozie de femei.

— Într-adevăr.

Sophia se răsuci spre sora ei, cu trăsăturile încordate.

- Să nu crezi că nu știu ce încerci să faci.
- Ce fac?
- Îmi distragi atenția ca să eviți întrebarea.
- Ah, da? Ce m-ai întreat, de fapt?
- Ce căutai pe podea când am intrat în cameră?

Julia își concentrează atenția pe miniatura de pe masa din lemn de trandafir de lângă pat. Dintr-o ramă de aur bogat ornamentată, două fete, una cu păr bălai și cealaltă cu păr de culoare mai închisă, se uitau cu seninătate la lume. Își amintea cum stătuse perfect nemișcată în timp ce artistul desenase pe caietul lui de schițe. Pozase ore la rând, alături de Sophia, o sarcină dificilă pentru o copilă de unsprezece ani care ar fi preferat să cutreiere pădurile împreună cu Benedict. Dar asta se întâmplase înainte să i se fure inocența.

Își înăbuși un fior când își aminti de mâna domnișoarei Mallory, nefiresc de rece și rigidă sub degetele ei. Își dăduse încet seama ce se întâmplase, dar pe atunci avea doar unsprezece ani. Se spălase de nenumărate ori pe mână ca să îndepărteze senzația pe care i-o lăsase pielea aceea moartă.

- Mă gândeam.

- Serios, acum. Sophia veni lângă ea și, cu o mână mult mai fermă, începu să-i scoată acele din păr. Încă eviți întrebarea.

Julia icni.

- I-ai permis vreodată vreunui domn să te sărute?

Sophia tresări, înfigându-i o agrafă în cap Juliei.

- Bineînțeles că nu. Ți-aș fi spus, și știi că i-aș permite unui singur bărbat astfel de libertăți.

Se lăsă tăcerea, iar Julia strânse din buze. Sora ei nu o spusese, dar era conștientă de asta: că Ludlowe mai mult ca sigur nu avea să-i ceară niciodată Sophiei să îi permită să o sărute.

- Julia, întrebă Sophia, ca și când nu avea să-i placă răspunsul, te-a sărutat cineva în seara asta?

- Benedict, șopti ea.

- Of, Julia, chiar e îndrăgostit de tine!

Se întoarse spre Sophia și o văzu zâmbind cu gura până la urechi.

- Aș prefera să nu fie.

– De ce nu? Vă cunoașteți de-o veșnicie. Deja vă înțelegeți foarte bine. Of, trebuie să-mi povestești cum a fost.

– Neașteptat. Misterios, tulburător și, cu toate acestea, ciudat de delicios.

Nu că avea să se repete. Nu că el avea să încerce din nou după ce îl respinsese într-un mod atât de rece. Dar categoric nu ar fi putut să acționeze altfel. Cu siguranță că o domnișoară bine-crescută nu ar fi cerut mai mult.

Nu că ar fi vrut mai mult. Of, nu.

Sophia o pocni în joacă peste braț.

– Pfu, nu ești deloc distractivă. Acum că ești o femeie experimentată, ai putea măcar să-mi spui la ce să mă aștept.

Julia se trânti pe pat.

– Nu știi dacă aș putea să-ți descriu. De ce nu-i ceri lui Highgate să te sărute? Atunci ai ști.

Sophia clătină din cap.

– Nu aș putea să-l trădez pe William în halul acesta.

Cuvintele se formară în mintea Juliei și i se blocară în gât. Cuvinte îngrozitoare și crude: „Cum ai putea să-l trădezi, când nici măcar nu s-a uitat cu adevărat la tine?” Pe scurt, adevărul.

Dar Sophia nu voia să audă adevărul. Nu voise niciodată.

Cu ochii mari, se uita la Julia, așteptându-se să fie încurajată în fanteziile ei, dar, în seara asta, Julia nu reușea să găsească în ea puterea de a o încuraja. Nu când venea vorba de Ludlowe și nu după modul urâcios în care încercase să o ceară în căsătorie. Dar nu putea să-i spună Sophiei nici despre asta.

Așa este, bineînțeles că nu ai putea să-l trădezi pe William în halul acela, răspunse ea aproape monoton, ca un elev care recită o lecție învățată de mult pe de rost.

– Și dacă te cere în căsătorie?

Simți un junghi îngrozitor în stomac și se uită din nou la Sophia.

– Cine?

– Benedict, găsculișo. Doar nu credeai că mă refeream la William, nu?

– Oprește-te, te rog.

Sophia ridică din sprâncene.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu mă pot mărita cu Benedict și o știi prea bine.

Sophia dădu din mână.

- Mama va trece peste faptul că nu are nici un titlu nobil.

Lipsa titlului nu o îngrijora câtuși de puțin pe Julia, dar prefera să nu discute astfel de chestiuni cu sora ei. Era prea dureros pentru amândouă. Făcea parte dintr-un trecut pe care se chinuise din răspuțeri să îl dea uitării. Și acolo avea să rămână, bine îngropat.

- Nu sunt convinsă că o va face.

- Din câte știe ea, am pus mâna pe un conte. E încântată până peste cap de asta. Poate că ar fi dispusă să treacă cu vederea treaba cu Benedict.

- Cât timp plănuiești să aștepti înainte să anulezi logodna? întrebă Julia, înghițind în sec. Nu că ar conta prea mult. Nu m-a cerut.

Și, cu voia lui Dumnezeu, nici nu avea să o facă.

Un lichid dens de culoarea chihlimbarului se legăna în pahar, cu mișcări hipnotice. Benedict dădu pe gât coniacul. Îl arse până în stomac și, preț de o clipă, murmurul conversației din jurul lui se estompă. Era mult mai bine așa. Alesese colțul acela de club deoarece prefera să evite obișnuitele observații insipide despre vreme și dezbaterile politice interminabile. După încă o zi nereușită de cercetat cai, un singur pahar nu era de ajuns.

Și asta fără să ia în considerare dezastrul pe care îl provocase când o sărutase pe Julia. După trei zile, încă nu își putea șterge din minte imaginile acelea, sau cel puțin partea de dinainte să-l respingă. Ridică un deget și chemă un lacheu. Avea nevoie de o sticlă întreagă ca să uite sărutul lor.

Căci, după ezitarea ei de la început, îi răspunsese la sărut preț de câteva momente, mult prea scurte, dar îndeajuns cât să-i alimenteze imaginația pe timpul nopții. Îndeajuns cât să și-o imagineze răspunzând la atingeri mult mai intime decât cea dintre buzele lor. Aproape că simțea gustul sărat al pielii ei pe limbă.

Bătu cu degetele în masă. Unde era lacheul ăla?

– Sincer să fiu, ai devenit de-a dreptul mohorât în ultimele zile.

Încetă să mai bată cu degetele în masă. Upperton stătea de partea cealaltă, cu lavaliera într-o parte și părul ciufulit, de parcă ar fi venit la club direct din patul amantei lui.

– Dacă mă întrebi pe mine, continuă el, ți s-a vârat o bucată bună de muselină pe sub piele.

Benedict își întinse palma de masă.

– Nu te-am întrebat nimic. Și cum îndrăznești să o compari cu o bucată de muselină?

Upperton își trase un scaun și se așează, încrucișându-și brațele la piept și întinzându-și picioarele în față.

– Poate că dacă mi-ai spune cine este nu aș îndrăzni să o numesc așa.

– Abia am început să beau. Ar trebui să fiu beat criță ca să-ți spun asta.

Lacheul apăru din nou, cu o sticlă plină de Hennessy și un al doilea pahar, pe care Upperton îl revendică numaidecât.

– Ce zici dacă facem un joc din asta? Turnă două degete în fiecare pahar. O să numesc o domnișoară. Dacă mă înșel în privința identității ei, o să beau ce-i în pahar. Iar dacă ghicesc, bei tu. Cel care se îmbată turtă primul câștigă.

– Ce câștigă? Dacă nu e ceva util, cum ar fi o iapă de prăsilă, nu mă interesează. Mă descurc și singur și fără jocuri.

Ca să o demonstreze, Benedict dădu pe gât ce avea în pahar.

Upperton bătu cu degetele în paharul lui neatins.

– Ți dai seama că mâine te vei trezi cu diavolul dansându-ți pe cap și tănjind după chestii scârboase la micul dejun, gen ficat și scrumbii afumate?

– Măcar voi dormi.

Upperton ridică dintr-o sprânceană și sorbi din băutură.

– E chiar atât de grav? Ce-ar fi să punem un pariu? Am dreptul la o singură încercare. Pe cinci sute de lire că ghicesc.

Benedict trânti paharul de masă, care pârâi în urma impactului.

– Un pariu? La naiba cu tine și cu pariurile tale. De-aia am intrat în bucluc în primul rând.

Upperton își privi unghiile.

– Într-adevăr. Și i-ai spus domnișoarei Julia ce simți pentru ea?

Benedict rămase mut și clipi doar surprins spre prietenul lui.

– Nu știi de ce ești atât de șocat. Upperton se aplecă în față. Doar nu ai crezut că o puteai ascunde, nu-i așa? La cum vă dați în spectacol...

– În spectacol?

– Când te-am luat peste picior că ar trebui să încerci o relație cu ea. În timpul seratei muzicale. Doar nu ți-ai pierdut mințile în așa hal, încât să fi uitat deja episodul. Surorile mele afone? Nedreptățindu-i îngrozitor pe Herr Mozart și alți câțiva compozitori?

Începu să fie iritat în toiul unei guri de coniac considerabile.

– Da, da. Ce-i cu ea?

– Bineînțeles că nu aveai cum să observi. Erai prea ocupat cu studiatul tapetului. Ai fi putut să frigi un ou pe fața domnișoarei Julia, la cât era de roșie.

Benedict pipăi sticla de coniac.

– Ești un adevărat poet. Ar trebui să-i dai lordului Byron câteva lecții. Să-i arăți cum se face.

– Ah, sarcasm. Ultimul refugiu al celui disperat. Văd că nu te chinui să negi. E mereu cu un pas în direcția corectă.

– Ce vrei să spui cu asta, Upperton? Înainte să cedez impulsului de-a descoperi ce culoare are părul tău dacă îți răstorni sticla asta în cap.

– Nu ai comite sacrilegiul de-a irosi un coniac atât de bun.

Benedict strânse gâtul sticlei.

– Putem oricând să comandăm o altă sticlă.

– Bun, adăugă Upperton grăbit, ce vreau să spun? Cum să o zici cât mai delicat?

Benedict pufni.

– Tu știi să fii delicat așa cum știu surorile tale să cânte.

– De acord. Upperton își ridică paharul a salut. În cazul acesta, o să fiu direct. Nu erai singurul care nu se simțea confortabil din pricina tachinaturii mele. Domnișoara Julia se simțea la fel de stânjenită. Păreră mea e că s-ar putea foarte bine să accepte să-ți faci curte.

Benedict se aplecă în față.

– Pe asta cum ai vrea să pariezi?

– Să fiu al naibii!

– Ce-i?

– Dacă ești atât de încrezător, știu că am pierdut din start. Ce s-a întâmplat?

Benedict își privi prietenul. Chiar dacă petrecuseră numeroase ore plăcute – Dumnezeu știe că ambii suferiseră de dureri de cap după aceea – discutând despre femei, nu îi spusese niciodată ceva despre această femeie în particular. Refuza să o pună la același nivel cu dansatoare de operă, și actrițe, și genurile de femei pe care le frecventa Upperton. În mintea lui, Julia se diferenția chiar și de ficele cu cea mai distinsă obârșie din înalta societate. Așa fusese dintotdeauna și așa avea să fie mereu. Diferențierea aceasta se schimbăse doar după sărutul lor. Era de neimaginat să discute despre ea cu Upperton ca și cum ar fi fost o cântăreață de operă după care tânjea.

Și totuși, coniacul îi pusese sângele în mișcare și-i dezleagă limba.

– Am sărutat-o.

Upperton ridică din sprâncene până dispărură sub bretonul lui nepieptănat.

– Da? Și?

– Nu a reacționat așa cum speram eu.

Upperton răsă în hohote, ceea ce îl făcu pe un domn aflat la o masă sau două mai încolo să se uite urât la el.

– Te-a plesnit, așa-i?

– Nu. Bine ar fi fost de-ar fi făcut-o.

Bănăuia că i-ar fi fost mai ușor să îndure furia ei.

Comportamentul ei rece – de înțeles, evident, ținând cont de secretul pe care i-l împărtășise – îl făcuse să se întoarcă la copul lui inițial de-a achiziționa un cal. Își amintea de prea multe

episoade în care râseseră împreună în trecut. O voia înapoi pe Julia de atunci.

– Atunci? insistă Upperton.

– Mi-a răspuns la sărut.

– Și de aceea ai ajuns în starea asta?

Benedict se întristă.

– Nu sunt în nici o stare.

– Bineînțeles că nu.

– Fir-ar să fie! A revenit cu picioarele pe pământ!

Upperton dădu pe gât ce-i mai rămăsese în pahar.

– Există o soluție simplă pentru problema ta.

Benedict se uită urât la prietenul lui, știind din start că nu avea să-i placă ce urma să-i spună Upperton.

– Ce anume?

– Data viitoare asigură-te că îți pierde mințile.

Se uită o clipă la paharul lui, după care și-l duse la gură.

– Nu va exista o dată viitoare. A fost foarte clară în privința asta.

– Unde ți-e curajul, omule? Upperton lovi masa, atrăgând și mai multe priviri de la cei din jurul lor. Ții la fata asta. Trebuie să îți faci curaj și s-o dai pe spate. Nu-i da timp să se oprească și să se gândească. Ține-o atât de ocupată, încât nici să nu-și dea seama ce-a pățit până nu se trezește într-o dimineață în patul tău, iar atunci va fi atât de satisfăcută, că nici măcar nu va conta.

Benedict își puse paharul pe masă cu o bufnitură.

– Ai terminat? Nu pot să cred că mi-ai sugerat să seduc o domnișoară bine-crescută, dintr-o familie cinstită.

Upperton îl privi pieziș.

– N-ar fi prima dată când se întâmplă așa ceva.

– Presupun că domnișoara în cauză este influențabilă. Te asigur că nu e așa.

Upperton mai turnă câte un pahar pentru fiecare.

– Măcar, în cazul acesta, lucrurile nu arată prea bine nici pentru Ludlowe.

Benedict își înghiți coniacul dintr-o înghițitură.

– A cerut-o deja.

Marius Maria

Upperton deveni vână la față, în timp ce bolborosi și tuși.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule, hârâi el după ce reuși să-și controleze respirația. De ce nu ai spus așa de la bun început? Și, mai precis, ce-ai de gând să faci ca să-l oprești?

Benedict nu-i răspunse. Surprinsă o mișcare cu colțul ochiului și se întoarse. Îl văzu pe domnul St. Claire, cu umerii aplecați și lumina lumânării reflectându-i-se în creștetul capului, coborând scările dintr-una din odăile de la etaj.

Benedict miji ochii.

— Ce crezi că face aici?

Upperton se uită în aceeași direcție ca Benedict și își îndreptă spatele.

— Că tot vorbeam de diavol.

— Nu vorbeam despre St. Claire.

— Nu, dar l-am menționat pe Ludlowe.

Upperton dădu din cap spre o siluetă care mergea în spatele domnului St. Claire. Înalt, îmbrăcat impecabil, bătând ușor cu bastonul în fiecare treaptă, pe măsură ce înainta. Alături de el era un alt bărbat, destul de obișnuit ca înălțime și înfățișare, remarcându-se doar datorită nasului destul de impresionant.

Înainte ca Benedict să poată reacționa, Upperton se ridică de pe scaun și se duse cu pași mari spre curba elegant sculptată a scării. Benedict mârâi. Chiar dacă Upperton nu băuse suficient să nu fie nici măcar pe jumătate beat, consumase în schimb îndeajuns coniac cât să își piardă simțul prudenței, ceea ce îl făcea periculos.

Benedict se chinui să se țină pe picioare. Podeaua de sub cizmele din piele se înclină precum o corabie asediată în timpul unei lupte pe mare, așa că se sprijini de scaun. Înghițise mai mult alcool decât intenționase, îndeajuns cât navigarea prin labirintul de mese și scaune până la ușă să i se pară o sarcină inumană.

— Și asta fără să ia în calcul treptele care duceau spre parter.

— Încotro, Revelstoke?

Prea târziu. Upperton se întoarse, cu o licărire răutăcioasă în privire, cu Ludlowe și însoțitorul acestuia. Prima dată când Benedict văzuse acea licărire aparte din privirea lui fusese

în primul lor an ca elevi la Eton. După bătaia care îi urmase, Benedict se hotărâse să fie atent la acea licărire și să fugă în direcția opusă când avea să o vadă, dar, pe de altă parte, nu prea reușea să se țină de ce își propunea.

– Nu te chinui, Revelstoke, continuă Upperton, conducându-l pe Ludlowe spre un scaun. A primit niște vești proaste și i-ar prinde bine să se înveselească puțin.

– Știu exact de ce are nevoie, zise însoțitorul lui Ludlowe și scoase un pachet de cărți din haină. Apoi le amestecă într-un fel ostentativ care nu îl liniști câtuși de puțin pe Benedict. Un om cu dexteritatea lui ar fi putut să măsluiască ușor cărțile. Ce joc preferi? Pichet? Douăzeci și unu?

Benedict nu băuse suficient ca să fie tentat. Ridică paharul.

– Am tot ce-mi trebuie chiar aici, mersi.

Ludlowe se uită la sticla de Hennessy și zâmbi larg.

– Poate că ai vrea să mă ajuți să sărbătoresc.

Benedict se trânti la loc pe scaun, prins între impulsul de a da pe gât ce mai rămăsese din coniac și a se ruga să își piardă cunoștința, sau de-a sparge sticla în capul nesimțit al lui Ludlowe. Oricum, ar fi irosit un coniac cât se poate de bun, dar era prea beat ca să-i pese de asta.

– A, da? zise Upperton și ridică din sprâncene. Și ce anume sărbătorim în seara asta?

Ludlowe zâmbi și mai larg. Luă paharul lui Benedict și își turnă singur o măsură, apoi îl ridică.

– Un toast, prieteni.

Upperton ciocni cu Ludlowe.

– Noroc! Pentru ce bem?

– O curtare cu succes.

Benedict îl privi îngrozit pe Ludlowe dând pe gât conținutul paharului. El, în schimb, nu mai putea înghiți nici măcar un strop. De fapt, cantitățile pe care deja le băuse amenințau să-i vină pe gât înapoi.

– Ah. Upperton luă o înghițitură. Ia spune-ne, cine este norocoasa doamnă?

—Nu. Ludlowe puse jos paharul și își clătină degetul cu manichiură impecabilă în fața lui Upperton. Din câte se părea, deja băuse prea mult la rîndul lui. Nu, nu, nu. Dacă nu știi deja, n-am să-ți spun eu.

—Atunci, ca să discutăm mai la subiect, spune-ne dacă a consimțit să se lase curtată de tine?

—Upperton, mârâi Benedict. Chiar nu voia să audă asta. Cred că mai bine plec.

Upperton îl țintui cu un zâmbet larg care nu prevestea nimic bun și își puse o mână pe antebrațul lui.

Ludlowe mai dădu pe gât o dușcă.

—Nu încă, nu, dar e doar o chestiune de timp. Am primit de veste de la Lordul Cancelar astăzi. Petiția mea a fost acceptată.

Upperton făcu o plecăciune exagerată cu capul.

—Milord. Sau poate ar trebui să spun condoleanțele mele pentru burlăcia ta. Căci o să-mi înghit pălăria de nu o să dea năvală pe tine în curând toate domnișoarele și mamele lor.

—Ha! O soartă mai rea ca moartea, adăugă prietenul lui.

Clivesden, căci așa trebuia să îl considere de acum înainte, mai înghiți câteva degete de coniac.

—Tocmai de aceea am luat măsuri ca să ies de pe piața căsătoriei cât mai urgent posibil. În scurt timp, ar trebui să mă pot întoarce la existența mea pașnică de care mă bucuram înainte ca toate astea să îmi pice în poală.

Benedict apucă sticla și o strânse tot mai tare, imaginându-și cum o zdrobește în pumn, înainte să îl pocnească pe Clivesden în dinții lui perfecți.

Se uită la Upperton și văzu pe fața lui că se distra pe seama lor. De ce îl invitase pe Clivesden acolo? Doar ca să provoace un măcel, sau oare avusese un motiv mai concret? Atent și tăcut, amicul lui Clivesden continuă să se joace cu cărțile lui.

Oricum, Benedict nu mai avea chef de prostiile lor. Se hotărî să se ridice.

—Cu permisiunea voastră, domnilor.

Upperton îl apăsă insistent pe umeri.

– Doar nu pleci atât de devreme, nu-i așa? Mai ales acum când lucrurile tocmai au început să devină mai interesante.

Benedict nu mai știa exact cât era ora, dar probabil că era în jur de miezul nopții.

– Mi-am satisfăcut interesul pe seara aceasta. Încă puțin și nu mai răspund pentru acțiunile mele.

– Fă-mi pe plac, te rog. După care Upperton se întoarse spre prada lui. Nu vei lăsa ca o chestiune atât de neînsemnată precum o căsnicie să-ți schimbe viața, din câte înțeleg eu.

– Păi, de ce ar face-o? spuse prietenul lui anonim.

Clivesden izbucni în hohote de râs.

– Nu văd să fi schimbat ceva major în viețile celor mai mulți bărbați din înalta societate. E o chestiune destul de neînsemnată să te culci cu nevasta până îți oferă un moștenitor și un al doilea fiu, dar după aceea? Dădu paharul pe gât și se ridică. Intenționez să mă simt bine, așa cum am făcut întotdeauna.

Când Clivesden și tovarășul lui se îndepărtară, fără îndoială, în căutarea vreunui toloc ușor de păcălit, Upperton zâmbi.

– Iată un prieten adevărat. Dacă ar fi să ne luăm după bârfe, Ludlowe o tăvălește în mod regulat pe logodnica amicului lui.

– Ce?

– Keaton. Ludlowe a cunoscut-o pe logodnica lui în termeni biblici.

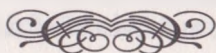
Benedict îl țintui pe prietenul lui cu o privire urâtă.

– De ce m-ai obligat să ascult aiurelile alea? Îmi venea să-l snopesc în bătaie.

Upperton zâmbi larg.

– Doar îmi protejez pariurile.

Capitolul 10

– Este adevărat ce-am auzit? întrebă Lady Epperley, mijindu-și ochii apoși la Julia din spatele lornietei.

Fir-ar să fie! Era prinsă în capcană pe coridorul care ducea spre toaleta doamnelor. De ce își călcase chiar atunci pe tiv, necesitând astfel reparații rapide? Își cususe deja șifonul de atâtea ori, încât se îndoaia că îi mai rămăsese mult material cu care să lucreze.

Julia bătu ușor cu degetele pe evantai. Ținând cont că lordul Chuddleigh se făcea din nou de răs și peste tot dădea doar de dragoni bârfitori, mai bine nu ar fi venit la balul Pendleton. Nu că ar fi avut de fapt de ales, mai ales în seara aceasta.

– Asta depinde de ce ați auzit, milady.

Matroana se încruntă și mai tare.

– Nu vorbi prostii. Sigur știi la ce mă refer. A fost subiectul principal de discuție la operă ieri-seară.

– Mă tem că nu am fost la operă. Prea multe chestiuni de familie.

– Hmm. Fălcile lui Lady Epperley zvâcniră în ritm cu penele de pe pălăria ei.

Julia încercă să găsească un subiect de bârfă.

– A avut de-a face cu viitoarea nuntă a prințesei Charlotte?

– Bineînțeles că nu. Cei care contează s-au săturat efectiv să mai discute despre cine s-ar putea să fie invitat la nuntă și dacă Malestarea Sa chiar are de gând să poarte auriu.

– Atunci mă tem că nu vă pot răspunde la întrebare, spuse Julia și făcu un pas plin de speranță înspre toaletă.

– Nu fi prostuță, copilă. Bineînțeles că o vei face.

Oare balaurul ăsta bătrân chiar voia să o scoată din sărite?

– Poate ar ajuta dacă ați fi puțin mai precisă.

Matroana se aplecă așa de tare spre ea, încât penele de păun de la evantaiul ei o gădilară pe Julia pe nas.

– Nu cu tine am pălăvrăgit la balul Posselthwaite?

De-a dreptul confuză, Julia își înăbuși imboldul de a țipa.

– Puțin de tot. Cred că ați discutat mai mult cu sora mea.

– Cu sora ta, da. Aș putea spune...

– O! Julia, te-am căutat peste tot. Sophia străbătu îmbujorată coridorul, cât de rapid putu, ținând cont de corsetul ei dantelat strâmt. Mama spune că trebuie să vii imediat în sala de dans. Te așteaptă.

– Cine?

„Nu Benedict. Te rog, nu Benedict.“ Deși trecuseră câteva zile de la sărutul lor nechibzuit, nu era încă pregătită să dea ochii cu el. Nu încă. Poate că niciodată. I se umezeau palmele doar gândindu-se la el.

– Mama, și tata, și Highgate, și sora lui, bineînțeles. Sunt gata să facă anunțul.

Clic! Apăru lornieta.

– Highgate, zici? Trebuie să vorbesc cu tine.

– Milady?

Julia nu o putea învinovăți pe Sophia pentru tonul ei prudent. Matroana era la fel de subtilă precum un taur furios.

– Te-ai logodit cu unul ca el? Haide, copilă, spune acum. Așa ai făcut?

Sophia pâli și se dădu un pas în spate.

– Da, rosti ea cu o voce pițigăiată.

– Din câte am auzit eu, nu prea ai avut de ales, decât să-ți accepți propunerea, continuă Lady Epperley. Pe vremea mea, domnișoarele abordau căsătoria cu mult mai multă precauție.

Sophia se holbă la matroană cu ochii larg deschiși.

– Cu permisiunea dumneavoastră, spuse Julia, cred că mama noastră are nevoie de noi.

Precum o corabie de război, Lady Epperley înaintă spre prada ei.

– Nu am terminat. Sunteți niște fetișcane. E clar că aveți nevoie de o educație mai bună. Zburdați de colo, colo, refuzați propunerii decente și apoi vă aruncați în brațele unor bărbați ca Highgate.

Julia o privi pieziș pe sora ei. Buza de jos a Sophiei tremura, așa că sora ei și-o prinse între dinți.

– Ce au bărbații ca Highgate? întrebă Julia, deși îi era teamă de răspunsul pe care avea să îl primească.

– Nu, te rog, șopti Sophia.

Julia o privi dur pe sora ei. De ce ar fi pus capăt acestei conversații? Sophia recunoscuse că plănuia să anuleze logodna. Bărbații lui Lady Epperley i-ar fi putut oferi pretextul de care avea nevoie să o facă. Doar dacă... doar dacă Sophia nu știa deja ceva.

– Să nu ce? Ce-ai auzit despre Highgate?

Lady Epperley își coborî lornieta și se aplecă spre ele.

- Domnul Ludlowe a spus ceva. Sophia se uită la matroană. Te rog, nu mă face să repet.

- Domnul Ludlowe? se încruntă Lady Epperley. Am auzit că acum trebuie să i se spună Clivesden. Oricum, n-aș prea pune preț pe ce are el de spus în legătură cu Highgate. Se apropie de ele, cu o privire răutăcioasă. Vedeti voi, au avut de împărțit ceva.

Sophia clipi o dată, apoi încă o dată.

- Da?

- Da, draga mea. Nu aș crede nimic din ce-ar avea de spus unul despre celălalt. Fără vreun avertisment, își închise evantaiul și plecă, lăsând-o pe Julia fără cuvinte preț de o clipă.

- Ce-a fost asta?

Sophia își întoarse capul și o privi pe matroană ducându-se spre sala de dans.

- Nu știi. În cuvintele ei se putea simți un amestec ciudat de distracție și ușurare.

- Ba știi tu ceva.

- În afară de faptul că e tot mai slabă la minte pe măsură ce îmbătrânește?

Probabil că o minte slabă se număra printre cele mai mici defecte ale lui Lady Epperley. Cel mai probabil că se purta așa tocmai ca să îi provoace pe alții.

- Dacă ar fi fost vorba doar de mintea ei slabă, nu ai fi reacționat atât de intens.

- Nu avem timp de asta acum. Mama...

- Poate aștepta. Trebuie să îmi coasă cineva tivul. Julia se îndreaptă din nou spre toaleta doamnelor. Îmi poți povesti în timp ce îl repară slujnicele.

- Nu voi repeta în fața unei slujitoare ce mi-a spus William.

Julia se opri brusc.

- Dacă e chiar atât de rău, de ce nu ai profitat de asta ca scuză ca să scapi de logodnă mai repede?

- Cred că, în adâncul meu, nu am crezut că ar fi adevărat. William a încercat să mă avertizeze în privința lui Highgate în ziua aceea, când a venit să te viziteze, dar după aceea, la cină,

nu a spus nimic împotriva logodnei. Dacă ceea ce mi-a spus ar fi adevărat, cu siguranță ar fi zis ceva.

Julia se opri în fața ușii toaletei.

– Și ce ți-a spus?

Sophia se uită la vârfurile condurilor împodobite cu mărgele.

– Mi-a dat de înțeles că Highgate ar fi responsabil pentru moartea soției lui.

Julia își înăbuși un țipăt.

– Sophia, ai știut asta dinainte ca Highgate să te ceară și tot ai acceptat?

– Nu prea pot să explic. La început nu mi-a venit să cred, și apoi Highgate a fost destul de insistent.

Julia vru să-i răspundă, dar chiar în clipa aceea, ușa se deschise și ieși o tânără brunetă frumușică. Se opri brusc când o văzu pe Julia. O privi cu atâta dispreț, încât Julia simți un gol în stomac. Fără să spună ceva, bruneta o măsură pe Julia din cap până în picioare, plină de ură. Apoi se împinse în Sophia când trecu pe lângă ea și o luă furioasă pe coridor.

Julia se holbă la ea, obișnuită cu dojenile cărcotașilor din pricina antecedentelor mamei ei, deși acestea nu se ridicaseră niciodată la un asemenea nivel de răutate.

– Mă întreb cine era aia.

– Stricata, murmură Sophia.

Julia rămase cu gura căscată.

– Sophia! Dacă te-ar auzi mama că folosești un asemenea limbaj despre o lady, zău... nu știi ce ți-ar face.

– Nu e deloc o lady. Îți spun eu că este doar o târfă.

– De ce spui asta?

– La balul Posselthwaite, Ludlowe m-a dat la o parte ca să flirteze cu ea. Iar ea continuă să se poarte așa, deși cică e logodită cu tânărul Keaton.

– Și atunci de ce s-a uitat la *mine* de parcă aș fi fost o cerșetoare zdrențuită?

Julia regretă numaidecât întrebarea. Ar fi putut foarte bine să o facă pe sora ei să pună la rândul ei niște întrebări... Întrebări ale

căror răspunsuri nu erau ușoare, cel puțin nu dacă voia să nu o rănească pe Sophia.

Din fericire, Sophia ridică din umeri.

– Cine știe cum funcționează mintea unei asemenea, ăăă, doamne? Haide, trebuie să ne grăbim, dacă nu vrem să vină mama după noi.

O conduse pe Julia în încăpere, după care chemă o slujnică să se ocupe de tivul desprins al surorii ei. În timp ce fata se aplecă și începu să coasă rochia din mătase și șifon, Julia îl readuse în discuție pe Highgate.

– Chiar te grăbești atât de tare să mergi până la capăt cu toată treaba asta, ținând cont de ce ai auzit?

Sophia se uită prin cameră înainte să răspundă. Poate că Lady Epperley se întorsese la bal, dar cu siguranță nu era singura bărfitoare din înalta societate.

– La ce te referi mai exact? E o șaradă temporară și, când se va termina, ne vom vedea fiecare de drumul lui și cu asta, basta. Dădu scurt din cap, ceea ce-i făcu cârlionții blonzi să-i salte.

Julia își strânse buzele. Planul Sophiei semăna mult cu celelalte fantezii ale ei. În realitate, lucrurile aveau să decurgă cu totul altfel decât își imagina sora ei.

– Gata, domnișoară, spuse slujnica și se ridică în picioare. Ar trebui să țină până ajungeți acasă.

Julia îi zâmbi absentă și o porni spre ușă. Sophia o prinse de braț cu degetele tremurânde și străbătură coridorul cu lambriuri crem, apoi coborâră scările. Le întâmpină muzica de la etajul inferior.

Se întâlniră cu mama lor la intrarea în sala de dans.

– Aici erați. I-ați făcut deja pe tatăl vostru și pe Highgate să vă aștepte prea mult.

Sophia își înfipse unghiile în brațul Juliei.

– A fost vina mea, mamă, spuse Julia rapid. A trebuit să îmi repar rochia.

Mama se încruntă.

– Trebuie să ne grăbim. Lady Wexford va dori să plece curând.

– Dar nu e nici măcar miezul nopții, protestă Julia.

Mama îi zâmbi și dădu scurt din cap, după care trecu de două matroane care stăteau la bărfă.

– Tocmai de aceea. Nu e obișnuită cu programul de la oraș și nu vreau să piardă anunțul.

– Credeam că nu e de acord cu nici un anunț public.

O licărire răutăcioasă apăru în ochii de un albastru-azuriu ai mamei, precum cei ai Sophiei.

– Și din acest motiv vreau să fie martoră la acesta.

Sophia încetini, până ajunse să o țină în urmă pe Julia, ca o piatră de moară.

– Nu știu ce să zic, mamă. Știi că e în stare să se dea în spectacol. Amintește-ți ce ți-am zis că ne-a spus în parc.

– O, nu ar îndrăzni. Nu în fața întregii înaltei societăți.

Probabil că observația făcută de mama ei nu era chiar atât de exagerată. Sala de dans a familiei Pendleton era plină de oaspeți. Fustele doamnelor se roteau pline de culoare pe pașii ritmați ai unui dans. Peste tot în încăpere se vedeau grupulețe de oameni care conversau.

– În plus, nu e ca și cum avem de gând să oprim orchestra și să anunțăm pe toată lumea. Doar câteva persoane mai alese, adăugă mama lor.

În timp ce își croiau drum prin mulțime, Julia văzu că printre persoanele alese, așa cum le numise mama ei, se număra și Lady Epperley. Îi putea vedea penele de păun plutind deasupra turbanului ei albastru, în timp ce inspecta mulțimea.

Lângă ea, Highgate încercă să se ferească de pene. Fu prea lent. Femeia se aplecă prin fața lui ca să schimbe câteva cuvinte cu Lady Wexford, iar el își dădu brusc capul pe spate, într-o mișcare violentă, și strănută.

Julia privi dincolo de Lady Wexford, care se uita fioroasă, îmbrăcată într-o rochie de stofă mov și îl văzu pe tatăl lor, și o privește deosebit de nedorită.

O străbătu un fior rece, prevestitor de rău, și se opri brusc.

– Ce caută domnul Ludlowe acolo?

Mama se întoarse spre ei.

– Haide, dragă, am așteptat îndeajuns.

Chiar atunci, Ludlowe o văzu și îi zâmbi, uitându-se la ea cu o privire vicleană, tăioasă, prea perspicace. Julia simți imboldul de-a se răsuci pe călcâie și de-a ieși din sala de bal, dar i-ar fi fost imposibil să fugă, ținând cont de faptul că Sophia își înfipsese degetele în brațul ei și de mulțimea din jurul lor.

Nu numai că părinții ei aveau să anunțe o logodnă nedorită, sortită din start eșecului, dar aveau să o facă în fața singurului bărbat a cărui cerere în căsătorie Sophia ar accepta-o fără cea mai mică ezitare.

Avea să fie un dezastru, și cea mai mare parte din vină o purtau părinții ei.

- Aha, iată-le, în sfârșit. Tatăl ei își duse un pahar cu un lichid deschis la culoare la buze. Bule se ridicară la suprafață în spirale amețitoare. Șampanie. Doamnele mele, una mai încântătoare ca cealaltă, adăugă tatăl ei.

Julia se uită cu atenție la nasul lui: suspect de roșu, bineînțeles. Probabil că băuse destul de mult vin spumant dacă făcea astfel de afirmații exuberante.

- Haide, haide. Se dădu la o parte ca să le facă loc lângă Highgate.

Sophia o strângea atât de tare de braț, încât mai mult ca sigur că avea să rămână cu vânătăi.

- Ai fost de acord cu asta, îi spuse Julia printre dinți. Acum trebuie să mergi până la capăt.

Când Sophia își târșâi picioarele ca să ajungă lângă Highgate, tata își dresе vocea. Din fericire – pentru el – chiar atunci se auziă și ultimele note ale dansului. Vorbele lui răsunară destul de tare în tăcerea care se lăsă.

- Milady, zise el și făcu semn spre Lady Epperley. Sunt convins că ați fi interesată de această veste.

Matroana nu era singura. Mai multe persoane își întoarseră capetele spre el.

- Se pare că am o veste chiar minunată de dat. Fiica mea, Sophia, a acceptat să fie curtată de Highgate.

Lornieta își făcu brusc apariția, iar Lady Epperley măsură perechea din cap până în picioare.

– Știam eu că avea să o facă în cele din urmă. De câte propuneri a avut nevoie ca să-și vină în fire?

Sophia se îmbujoră, iar Juliei îi păru rău pentru sora ei. Tatăl își ridică paharul în cinstea perechii. În jurul lor, murmurul conversației începu să se întetească. St. Claire avea să își mărite în sfârșit una din fiice.

Una s-a dus, una i-a rămas.

Zumzetul crescuse în intensitate până păru să umple sala de bal, suficient cât orchestra să amâne următoarea piesă. O străbătu încă un fior rece. De ce nu începeau odată următoarea melodie?

După care se întâmplă ceva de negândit.

Papa ridică o mână și își dresă din nou vocea. În colțul încăperii în care se aflau ei, murmurul se stinse și se lăsă tăcerea.

– S-ar părea că mai am o veste. Cât se poate de uluitoare, de fapt.

Își formulă fraza de parcă ar fi purtat o conversație privată cu Lady Epperley, dar toți cei din jurul lor se întoarseră spre ei. Nimeni nu voia să rateze anunțul.

– O voi mărita și pe cealaltă.

Julia rămase mută de uimire. Îi veniră în minte multe cuvinte furioase, majoritatea culese din conversațiile cu Benedict, deci nepotrivite spre a fi rostite în fața înaltei societăți, fiecare cuvânt amestecându-se cu următorul, fără cale de scăpare. Se împotmoliră în gâttelejul ei și formară un nod, împiedicând-o să mai vorbească sau să mai respire.

Mama ei o înghionti dureros cu cotul ascuțit în coaste, făcând-o să se împleticească în față. Ludlowe ieși din grup, să o ia de braț.

Nu!

Dar nu putu să rostească nimic cu voce tare. Cuvântul îi rămase blocat în gâttelej, alăturându-se nodului de cuvinte deja existent și înăbușindu-i strigătul pe care își dorea cu disperare să îl emită în sala de dans.

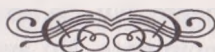
– Lordul Clivesden a cerut-o în căsătorie pe Julia. Și, bineînțeles, am acceptat.

Bâzâitul reîncepu, devenind de data aceasta un iureș copleșitor. Înăbuși orice alt sunet. Julia înlemni, de parcă ar fi prins rădăcini. Lângă Ludlowe, ba nu, acum Clivesden. Un titlu, un conte. Era visul mamei pentru ea, un vis pe care îl simțea puternic înfipt în carnea ei, lăsând-o fără vreo porțiță de scăpare.

Julia își dorea din toată inima să scape de acolo. Deoarece vedea doar expresia de trădare deplină de pe chipul Sophiei.

Capitolul 11

Toți cei din jurul Juliei începură să o felicite. Cei care doreau să îi ureze de bine o înconjurară, împingând-o spre Clivesden, care o prinse de braț și o trase aproape de el. Era prea amorțită ca să mai protesteze, prea amorțită ca să se miște din loc.

I se făcu greață. Dacă ar fi făcut un singur pas, probabil că ar fi vărsat tot ce mâncase în ziua aceea pe rochia ei de șifon de un roz pal.

Mama și tata străluceau de mândrie, dar pe Julia cel mai tare o îngrijora sora ei. O privi disperată pe Sophia.

Sora ei îi răspunse cu o privire rece. Expresia ei de trădare absolută i se întipări în inimă: obrazii ei rozalii deveniseră albi ca varul, buzele îi erau țuguiate, bărbia încrețită.

– N-am vrut să se întâmple așa, se plânse ea, dar, din pricina șocului, vocea îi era subțire și stridentă.

Cuvintele ei se pierdură în zgomotul din încăpere.

Vestea se răspândea și probabil că ajunsese deja până în cealaltă parte a sălii de dans. Până dimineață, chiar și cei mai retrași membri ai societății aveau să afle: infamele surori St. Claire, ambele logodite într-o noapte.

Fără îndoială că părinții ei plănuiseră să facă anunțul astfel, ca Julia să nu se poată împotrivi fără să iște un scandal. Nu conta. Măine-dimineață avea să discute cu tatăl ei departe de priviri curioase și urma să-l facă să înțeleagă. Nu avea de gând să tolereze o astfel de turnură a lucrurilor.

*

Sophia respiră adânc și se chinui să își păstreze calmul, ceea ce nu era deloc ușor când emoțiile se războiau în sufletul ei. Mânia și durerea se luptau pentru supremație, dar, la suprafață, tremura.

Cinci ani. Cinci ani îl iubise pe omul acela în zadar, pentru ca lucrurile să sfârșească așa. O alesese pe sora ei, care nu-i acordase vreodată câtuși de puțină atenție.

Nu era drept.

I-ar fi oferit bucuroasă inima ei pulsând pe tavă, dar el nu o voia.

Începu să vadă pete negre. Nu. Se hotărâse să nu mai leșine niciodată la astfel de evenimente. Nu avea să o facă nici acum. Nu când singurul care ar fi putut să o prindă era Highgate.

Acceptă mecanic felicitări de la o cunoștință a mamei ei. Abia observă de la cine anume. Chipurile oamenilor se amestecau, se înceteșau și întreaga sală de bal deveni o celulă mică, sufocantă.

Aer. Avea nevoie de aer. Ba mai mult, trebuia să se îndepărteze de idiotul acela care rânjea insipid și pe care își irosise sentimentele, idiotul care o apucase pe sora ei de braț și care dădea mâna cu toată lumea.

– Copilă, te simți rău?

Cuvintele îi înghețară în urechi, iar sunetele se rearanjară astfel încât să capete sens. Clipi. Lady Epperley se încrunta de după lornieta ei.

– Bineînțeles că nu.

– Ba bineînțeles că da. Nu încerca să mă păcălești. Sunt prea bătrână ca să mă las păcălită de copile de vârsta ta.

Sophia îi dădu drumul la braț lui Highgate. Își dădu instinctiv seama că nu voia ca acesta să le audă conversația.

– Dacă tot ați adus vorba...

Matroana dădu scurt din cap, ceea ce îi făcu fâlcile să-i tremure.

– Poate că e la modă pielea palidă, dar tenul tău e de-a dreptul bolnăvicios. Cred că nu l-ai păcălit nici măcar pe lordul Pendleton, iar el e orb ca noaptea.

Sophia se îndepărtă și mai tare de mulțimea din jurul familiei ei.

– Milady, serios...

– Haide, dragă, o bătut Lady Epperley pe umăr cu o forță surprinzătoare pentru cineva aparent foarte fragil. Fruntea sus și lasă prostiile. Și asta va trece.

Pentru prima dată în viața ei, Sophia o privi cu adevărat pe Lady Epperley. Cu adevărat. În spatele purtării ei aspre și a ridurilor, se ascundea o minte cunoscătoare, lucru destul de vizibil în privirea ei. Chiar dacă avea ochii roșii și părea mioapă, licărirea din privirea ei trăda cunoștințele acumulate în decenii de observare atentă. Buza de jos a Sophiei tremură, iar ea și-o prinse cu dinții.

– Așa-i că ți-am atras atenția acum? continuă matroana. Făcu un semn din cap spre Highgate. Poate că nu mă crezi acum, dar s-ar putea ca într-o zi să te gândești la seara aceasta și să îți dai seama că ai scăpat ca prin urechile acului.

Furia începu să își croiască drum spre suprafață, iar Sophia inspiră adânc ca să-i dea voce. Lady Epperley nu știa nimic despre circumstanțele ei. Nimic!

– Nu te enerva așa de tare. Acordă-i o șansă lui Highgate și-ai să vezi dacă nu am dreptate.

Sophia își apucă atât de tare evantaiul, că îi plesniră câteva lamele.

– Să-i acord o șansă? Păi, cu nici jumătate de oră în urmă, m-ai întrebat de ce mă arunc în brațele lui.

– Poate că m-am răzgândit.

– Răzgândit? Mai cedară câteva lamele din evantaiul chinuit al Sophiei. Probabil că Lady Epperley se scrântise din pricina vârstei. Nu găsea altă explicație. Cu ce drept vă pronunțați asupra viitorului meu în primul rând?

Lady Epperley își ridică bărbia.

– Experiența, draga mea. Dacă vei avea noroc să ajungi la vârsta mea, s-ar putea să descoperi avantajele de-a deveni o figură importantă a societății.

Cu siguranță se scrântise la cap. Ținând cont de istoricul mamei sale, societatea nu avea să-i permită niciodată o astfel de importanță.

– Nu înțeleg cum...

Un chicotit o întrerupse.

– Vei înțelege, dacă vei avea aceeași avere ca mine. Gândește-te. Pot să spun ce vreau cui vreau și nimeni nu îndrăznește să mă contrazică. Mă pot contrazice singură cât vreau. Ba chiar le pot face pe toate copilele să se agite, insistând pe toate regulile de bună-cuviință, chiar dacă eu cred că sunt niște tâmpenii.

Sophia clătină din cap într-o parte și în cealaltă.

– Dar...

– Acordă-i o șansă contelui tău și îți va aranja frumos un astfel de loc în societate, cândva. Ținând cont de vârsta lui, s-ar putea ca această oportunitate să se ivească destul de curând. Atâta timp cât e discretă, o văduvă poate face orice dorește.

Spunând acestea, matroana plecă, croindu-și drum prin mulțime, lăsând-o pe Sophia să se uite cu gura căscată după penele ei de păun. Nu înțelegea de ce nimeni nu o trimisese la spitalul de nebuni până atunci.

– Ce-a fost asta?

Sophia se întoarse și îl văzu pe Highgate privind-o pătrunzător. Și el vedea prea multe. În timp ce Lady Epperley îi stârnise doar un sentiment vag de disconfort, Highgate o făcea să se simtă gol-goluță. Își înăbuși impulsul de a își încrucișa brațele peste piept, ca un scut.

Nu suporta felul în care o cerceta cu privirea, așa că îi studie lavaliera frumos legată. Nu era nimic de prost gust sau scandalos în nodul acela.

– N-am nici cea mai vagă idee. Cred că pur și simplu s-a scrântit la bătrânețe.

El își plecă ușor capul, vrând să-i surprindă privirea, dar ea se uită cu încăpățănare dincolo de umărul lui. O idee proastă. O văzu pe Julia, care încă stătea lângă Clivesden, acceptând urări de bine entuziaste de la Henrietta Upperton.

– Sophia, sâsâi el, pe un ton aspru și jos, dar îndeajuns de puternic cât să străbată prin murmurul de conversație din jurul lor.

Îra prea mult. Îl privi în ochi și-i spuse:

– Nu ți-am dat permisiunea să mi te adresezi pe numele mic, milord.

– Cu toate acestea, așa voi face.

– Ba vei...

El o prinse de încheietura mâinii, ca o cătușă, iar ea își scăpă evantaiul din mână.

– Vino cu mine.

Chiar dacă voia nespuse de mult să iasă din încăpere, se înfipse bine pe picioare.

– Vino, spuse el, cu privirea mai blândă.

Nu. Sophia nu avea de gând să cedeze. Voia să scape de acel coșmar, dar nu la comanda lui. Nu cu el. Voia doar să plece acasă, unde putea să plângă în voie în intimitatea camerei ei, așa cum făcuse de multe ori în trecut.

Iar Julia...

Un hohot de plâns i se puse în gât. Nici măcar de acea alinare nu avea să aibă parte. Cum să o mângâie sora ei? De acum înainte, ori de câte ori avea să închidă ochii, avea să o vadă pe Julia stând lângă Ludlowe, în locul ei.

Sophia își plecă fruntea și cedă, permițându-i să o scoată din sala de bal aglomerată, și vag conștientă de scuzele pe care le murmură în trecerea lor celor care le urau de bine. Când își reveni, se aflau la intrarea în casa familiei Pendleton, iar Highgate poruncea să i se aducă trăsura.

– Ce crezi că faci? scrâșni ea.

– Te duc acasă, răspunse el pe un ton indescifrabil. Nu arăți deloc bine.

Nu se putea duce acasă, în camera pe care o împărțise cu sora ei, dar nici nu se putea gândi la o altă destinație. Și faptul că el voia să o conducă, chiar dacă erau logodiți, nu era admis. Logodiți. Dumnezeu mare, în ce se băgase?

– Nu poți face așa ceva. Nu se cuvine.

- Draga mea, mă tem că nu ai de ales. Dacă te liniștește puțin, promit că nu te voi atinge deloc.

Ea se apropie de el.

- Nu îți amintești înțelegerea noastră? întrebă ea, cu voce joasă, înfuriindu-se din nou. Va fi imposibil să anulăm logodna și să îmi păstrez reputația.

- Chiar credeai că vei ieși din toată treaba asta cu reputația intactă?

- Nu în întregime, nu, dar de ce să înrăutățim lucrurile?

- Deoarece inșiști să te faci de râs din pricina unui bărbat care nu te merită.

- Cum îndrăznești?!

- Îndrăznesc pentru că știu exact ce fel de om este Ludlowe. O îmbujorare rapidă, o roșeață care-i scoase și mai tare în evidență cicatricea, în contrast cu pielea lui, îi trădă furia. Cu sau fără titlu, ai fost mereu cu mult deasupra lui. De ce ai vrea să te întinezi...

- Să mă întinez? spuse ea, încercând din răsputeri să nu-i tremure vocea. Dar bănuiesc că nu e valabil și pentru sora mea.

El își mută mâna de la încheietura ei deasupra cotului. Ea simți o dâră de căldură în urma atingerii lui.

- Sora ta nu este grija mea. Sora ta se poate apăra și singură de cei ca William Ludlowe, deoarece nu simte nimic pentru el, în timp ce ție...

- În timp ce mie ce?

- Ți-a sucit prea mult mințile. Dar intenționez să remediez situația.

Rufus se lăsă pe spate pe perne, în timp ce cupeul lui străbătea străzile aglomerate ale zonei Mayfair. Sophia stătea vizavi de el, cu spatele drept, uitându-se cu hotărâre pe geam. În spatele calmului aparent, de fapt clocotea. Respirația ei scurtă și rapidă și pumnii încleștați o dădeau de gol, dar, dincolo de toate acestea, Rufus cunoștea din proprie experiență amărăciunea provocată de trădare.

Își dresе vocea. Ea tresări, dar continuă să privească parada de trăsurі înstărite și casele de oraș și mai luxoașe.

- Să știi că nu ți-ar fi fost credincios.

Bun, așa îi atrăsese atenția. În întunericul din cupeu, ea își întoarse numaidecât privirea spre el, acum de un cenușiu întunecat din pricina umbrelor.

- Nu am nici cea mai vagă idee la cine te referi, milord.

- Păi, la Ludlowe, bineînțeles, zise el și își întinse picioarele, așteptând ca ea să explodeze.

- Cred că se numește Clivesden acum. Și, dacă îmi permiți să întreb, ce știi dumneata despre asta?

El își țuguie buzele. Se așteptase la foc, nu la gheață.

- Știu destul de multe lucruri despre el. Pe care tu nu le știi.

Ea ridică umărul drept și se întoarse din nou spre geam.

- Minciuni, zvonuri și bârfe, fără îndoială.

- Doamnă, ți se pare că aș fi genul bârfitor?

Ea își întoarse din nou privirea spre el, iar pieptul i se umflă când luă o gură de aer. La fel de repede îi și dădu drumul, iar el plecă. Se pregătise să-i toarne o minciună gogonată, o minciună pe care, în cele din urmă, nu mai fusese în stare să o rostească.

- Nu, șopti ea aproape imperceptibil.

Își ținea degetele împreunate în poală, arcul format de brațele ei constituind un zid protector în jurul ei: nu avea de gând să își trădeze sentimentele. Nici furia, nici durerea și cu siguranță nici plânsul. Și totuși, era sigur că toate acelea clocoteau în interiorul ei, tângind să iasă la iveală. Își amintea foarte bine durerea pe care o simțise el.

- Sophia, spuse el blând, așa cum trebuia pronunțat numele ei, ca o șoaptă ușoară. Ea îl privi cu ochii înlăcrimați. Sophia, descarcă-te. Nu te vede nimeni aici.

Ea înghiți în sec, apoi îi răspunse:

- Doar dumneata.

- Iar eu nu voi spune nimănui. Inima ta zdrobită e în siguranță în mâinile mele. Știu exact cum te simți.

- Știi? spuse ea cu voce înecată.

O lacrimă i se prelinse din colțul ochiului pe conturul obrazului.

– Să-ți povestesc?

Fața i se contorsionă, bărbia i se crispă și făcu o grimasă. Își acoperi fața cu mâinile, ca să se ascundă. Lui i se frânse inima când văzu atâta durere.

Se mută pe locul de lângă ea și o îmbrățișă. Îi puse o mână pe ceafă și îi apăsă capul la pieptul lui. Mai bine să-i absoarbă hohotele de plâns jalnice cu ținuta lui de seară.

– Cum a putut să facă așa ceva? icni ea. Cum a putut să o ceară de soție pe sora mea, nu pe mine? Îl iubeam.

– Nu merită, nici din partea ta, nici a surorii tale, nici a oricărei femei, de altfel.

Lăsa ca mișcările trăsuri să îi legene pe amândoi. Nu se îngrijora că avea să ajungă la adresa ei din Boulton Row prea curând; îi dăduse instrucțiuni vizitiului să se învârtească pe străzile din Mayfair până avea să-i spună el. Mai avea atât de multe să-i povestească Sophiei.

Ea se cuibări în brațele lui, iar el inhală aroma ei de trandafiri și de femeie. Dorința îi dezvăluie un nod insistent din stomac, dar se luptă împotriva lui. După atâția ani în care trăise singur, se obișnuise de mult timp cu emoții neîmpărtășite.

Sophia nu avea nevoie să se mai apere și de avansurile lui, ci avea nevoie de prezența lui, de îmbrățișarea lui, ca o oază privată, protejată, în care să își verse amarul în siguranță, departe de priviri curioase și întrebări impertinente.

Highgate era mânat mai degrabă de empatie decât de dorința tot mai puternică. Își urmă impulsul și își trecu ușor buzele peste creștetul ei. Fire bălaie fine îi gădilară nasul.

Ea se crispă și își înalță capul, făcând ochii mari, ca și când tocmai și-ar fi amintit cine o ținea în brațe. Se afla la doar câțiva centimetri de el, cu fața încă încântătoare, în pofida petelor de lacrimi și a emoțiilor dezvăluite. Simți un imbold de-a se apropia de ea, de a o săruta și de a o învăța și i se puse din nou un nod în stomac, dar i se împotrivi cu hotărâre.

Era prea curând. Dacă încerca să o sărute acum, poate că ar fi reușit doar să o sperie și să o îndepărteze. Și pe soția lui

o îndepărtase din pricina firii lui pătimașe. Nu voia să repete aceeași greșeală.

Pentru a masca momentul, își vârî mâna în buzunar și-i oferii o batistă.

Când văzu bucata de pânză, de un alb fantomatic în trăsura întunecoasă, ea zâmbi timid.

– Va trebui să îți cumpăr câteva noi. Se pare că mi-am făcut un obicei din a le strica.

– Dacă le-am pierdut, a fost pentru o cauză bună.

Își tamponă ochii.

– Mă simt ca o prostituată, să plâng așa pe umărul tău.

– Crede-mă, draga mea, te înțeleg perfect. Ai vrea să-ți spun de ce?

Ea clipi și se trase în spate. Se încruntă, nesigură.

El îi dădu drumul, lăsând-o să se retragă înapoi în colțul ei și să se distanțeze de el.

– Îți spun de la bun început că vei auzi lucruri care nu îți vor plăcea.

– Spune-mi ce-a fost mai rău. Ce aveți de împărțit dumneata și Clivesden? Trebuie să fie ceva, ținând cont că a insinuat că ți-ai fi ucis soția.

El se lăsă pe perne și o privi preț de o clipă. Uneori – cum ar fi cu câteva minute în urmă, când plângea după netrebnicul acela – părea atât de tânără, dar acum, când îndrăzneala să fie singură cu el, în pofida lucrurilor care îi fuseseră spuse despre el... Acum i se părea puternică și îndrăzneată.

– Și zici că așa ți-a spus? Bănuiesc că nu ar trebui să mă șocheze. Dar, spune-mi totuși, de ce ai acceptat să te curtez dacă aveai impresia că am fost implicat în moartea soției mele.

– Nu am crezut așa ceva. Nu după ce am discutat cu dumneata și cu atât mai puțin acum. Probabil că Clivesden s-a înșelat.

– Nu s-a înșelat. Nu în întregime.

Ea se chircoli în colțul ei, încercând să se facă mică de tot.

– Te asigur că nu reprezintă un pericol pentru tine. Te voi duce numaidecât acasă dacă asta dorești.

Ridică o mână ca să-i facă semn vizitiului.

Ea se îndreaptă de spate și își încrucișă mâinile în poală.

- Nu... nu, cred că aş vrea să aud ce ai de spus.

El respiră adânc, conștient de riscul pe care și-l asuma. Dar mai bine să dea cărțile pe față. Reușise să distrugă o căsnicie. Îi plăcea să creadă că învățase din greșelile lui.

- Mi-am iubit soția. Când ne-am căsătorit, știam că nu îmi împărtășea sentimentele. M-am gândit însă că lucrurile aveau să se schimbe cu timpul.

- Și-atunci de ce s-a căsătorit cu dumneata?

- Familia ei a încurajat căsătoria noastră. Își doreau un titlu pentru ea, înțelegi?

- Da, înțeleg.

El încuviință.

- La fel ca mama ta, îndrăznesc să spun.

Ea își feri privirea.

- Poate că m-ar fi lăsat să îmi urmez inima și să devin oricum contesă.

- Trebuie să mă crezi când îți spun că Ludlowe ți-ar fi frânt inima în cele din urmă. Probabil că orice durere pe care o simți acum ar fi fost multiplicată de sute de ori dacă ai fi acceptat să te curteze. Nu ți-ar fi fost credincios.

- Ai mai spus asta. Îl privi cu prudență, apoi adăugă: De... de unde știi?

- Sunt convins că o fată isteată ca tine poate ghici.

- Vrei să spui că el... și soția dumitale...

- Au avut o aventură, da. Sunt convins că au fost și altele, dar de cea cu Ludlowe s-a asigurat că voi afla. Vezi tu, a făcut astfel încât să îi descopăr împreună.

Ea se prinse de corsaj.

Marius Maria

- O! Cerule!

- Întocmai. Mă întreb acum dacă nu cumva voia să mă forțeze să divorțez de ea.

Închise ochii și și-i aminti pe cei doi în pat, goi și răvășiți, așteptându-l. Nu își mai văzuse niciodată soția atât de satisfăcută ca atunci când spărsese ușa de la încăperea pe care o aleseseră pentru întâlnirea lor.

— Înțeleg furia care probabil că te încearcă acum. Șocul. Durerea. Întrebările. De ce nu mi-a împărtășit sentimentele, care erau reale și sincere? De ce a căutat mângâiere la altcineva? De ce nu am fost îndeajuns de bun pentru ea?

Sophiei i se tăie respirația și o podidiră din nou lacrimile.

— Dacă te ajută cu ceva, îți pot spune că durerea se estompează în timp. Oricât de dificil ar fi să crezi asta acum, într-o zi te vei trezi și te vei întreba ce-ai văzut la idiotul ăla.

Ea se înecă și își acoperi fața cu batista lui.

— Cât va dura?

— Asta depinde de profunzimea sentimentelor dumitale pentru el.

— Îl iubesc de cinci ani.

Cinci ani. În adâncul ființei lui, inima îi ezită. Era destul de greu să îți revii după o pasiune de cinci ani. Apoi inima prinse avânt, sângele începu să i se înfierbânte, iar sentimentul cunoscut care îl încerca i se părea aproape alinător. Se obișnuise cu gelozia cu mult timp înainte.

Își înăbuși un râs plin de amărăciune la gândul plin de ironie că Ludlowe stătea încă o dată între el și femeia pe care o dorea.

Căci o dorea pe Sophia.

O dorea datorită tinereții, a inocenței și a capacității ei de a iubi. Își dorea idealismul ei, voia să apuce o bucată din siguranța aceea cu ochi mari a ei cum că totul avea să fie bine și să își amintească vremea în care și el crezuse la fel.

Ea izbucni din nou în hohote de plâns, iar el se întinse după ea, o îmbrățișă din nou și îi murmură în păr:

— Dacă mă lași, te voi ajuta să-l uiți.

Trecură câteva minute până Sophia reuși să se adune și să-i răspundă. Își ridică capul spre el și îl întrebă:

— Cum ai putea face asta?

O lacrimă se prelinse pe marginea obrazului. El întinse mâna să i-o șteargă. Sâniile ei se atinseră de el când Sophia inspiră brusc și își trase buza de jos între dinți.

Asta îi înfrânse orice rezistență.

– Uite așa. Privind-o în ochi, se aplecă spre ea, măsurându-și mișcarea, oferindu-i ocazia să-l oprească.

Cu ochii larg deschiși, ea așteptă, iar el o sărută pe colțul gurii. Îi simți gustul amar-sărat al lacrimilor. Preț de o clipă, ea rămase nemișcată, iar el își imagină că îi putea auzi bătăile inimii, așteptându-i reacția. Dacă îl pălmuia, avea să accepte ce i se cuvenea fără să se plângă.

Ea oftă și își întoarse fața spre dreapta, buzele lor unindu-se.

Nici măcar o dată de când îl văzuse prima dată pe William Ludlowe, Sophia nu își imaginase cum ar fi fost să se sărute cu un alt bărbat. Cu siguranță că nu ar fi trebuit să le permită buzelor ei să se unească cu cele ale acestui bărbat, dar nu se putea stăpâni. Îl simți sărutându-i ușor pielea, iar inima îi bătuse mai tare și o îndemnă să-i răspundă cu aceeași monedă: tandrețe pentru tandrețe, ardoare pentru ardoare.

Highgate o cuprinse cu brațul de după mijloc, trăgând-o la pieptul lui, îmbujorată. Ea inhală aroma bogată de lemn de santal și condimente care plutea în jurul lui și simți un val de vibrații calde în stomac.

Gemu și se trase în spate. El o privi cu ochii lui întunecoși preț de o clipă îndelungată, până când o străfulgeră cu intensitatea privirii lui. Ea respira neregulat, conștientă că pieptul lui îi strivea sânii. Ar trebui să îl împingă la o parte și să se îndepărteze de el.

Spre surprinderea ei însă, nu voia să o facă.

Cu îndrăzneală, întinse mâna și îl atinse cu degetul tremurând pe cicatricea în zigzag care îi cresta obrazul. Intui cum anume o dobândise, ceea ce ar fi trebuit să îi taie din elan, dar în clipa aceea, vedea în el doar faptul că o înțelegea, că empatiza cu ea, că se crease o legătură între ei din pricină că amândoi aveau inima frântă.

Ceva se făcu țandări în adâncul ființei ei și un sentiment sălbatic, nesăbuit, erupse și începu să-i curgă prin vene. La naiba cu totul! Cu mama ei, cu tatăl ei. La naiba cu societatea! La naiba cu Julia și, mai ales, la naiba cu William Ludlowe! Fir-ar al dracului de orb ce era!

Își puse palma pe obrazul lui Highgate, acoperindu-i cicatricea, și îl sărută.

El scoase un mârâit gutural și preluă comanda. Își deschise gura sub a ei, cerându-i să-i răspundă, poruncindu-i să facă la fel numaidecât. Tandrețea dispăru, lăsând loc ardorii dogoritoare și nevoii care o îndemna, când îi simți limba fierbinte pătrunzând printre dinți.

În comparație cu acest asalt întunecos, săruturile lor de mai devreme i se păreau acum ca niște bătăi de aripi de fluture. De data aceasta se dădea o luptă între ei, iar el îi cerea capitularea deplină.

Cerule mare! Își dorea atât de mult să i-o ofere.

El își dezlipi buzele de ale ei și începu să o sărute pe obraji, pe gât, pe claviculă. Ea putu doar să se agațe de el și să își lase capul pe spate, oferindu-i-se. O ofrandă pe care el o acceptă de bunăvoie.

Coborî spre pieptul ei, sărutând-o, iar ea gemu.

Brusc, el o împinse la o parte. Sophia încă își auzea bătăile inimii în urechi. *Bum-bum, bum-bum*. Confuză și amețită, deschise ochii și îl văzu cum o privește cu ochii mijiiți.

Părul lui, de obicei îngrijit, era acum tot ciufulit. Oare din pricina ei? *Bum-bum*. Se holbă la mâinile ei, așteptându-se oarecum să găsească fire de păr închise la culoare printre degete.

– Jucăm un joc periculos, Sophia.

Bum-bum. Nu ar fi trebuit să-i permită să i se adreseze pe numele mic. Nu ar fi trebuit să-i permită nimic din ce se întâmpla. Vru să protesteze, dar el își puse degetele pe buzele ei înainte ca ea să apuce să spună ceva.

– În circumstanțele de față, cred că mi se poate ierta că ți-am spus pe numele mic. Ești atât de inocentă, și totuși atât de pasională. Mi-ar plăcea nespus de mult să te duc acasă și să te las să-ți descoperi adevărata profunzime după bunul meu plac.

Promisiunea din spatele acelor cuvinte imperioase îi încinse sufletul și sângele. O promisiune atât de interzisă. În clipa aceea tânjea după lucruri interzise.

– Dar trebuie să înțelegi că, dacă permitem lucrurilor să meargă mai departe, chiar că vei fi ruinată și logodna noastră va trebui să ducă la căsătorie.

Ea îi răspunse cu nesăbuiță.

– Nu dau doi bani pe reputația mea. Nu după seara asta. Acum chiar că nu mă voi mai căsători vreodată, așa că nimeni în afară de mine nu va ști dacă mi-am păstrat virtutea sau nu.

El îi ridică bărbia.

– Eu voi ști. Nu voi risca să rămâi însărcinată. Am destule pe conștiință.

Când făcu referire la căsnicia lui, ea închise ochii.

– Nu cred că ți-ai ucis soția.

– Sunt îmbărbătat de încrederea ta, dar dacă e să fim în întregime sinceri, într-un sens foarte real, am ucis-o.

Ea icni.

– Nu cred. Nu se poate.

El zâmbi plin de amărăciune.

– Îți mulțumesc pentru încrederea pe care o ai în mine.

– Dar sora dumitale...

– Ce-i drept, dacă aș fi sugrumat-o cu propriile mele mâini, sora mea s-ar fi asigurat că ajung la Newgate. Stai liniștită, nu pentru crimă, ci pentru că am adus scandal asupra familiei. Bătu în acoperiș, semnalizându-i vizitiului să se îndrepte spre Boulton Row.

– Ai vrea... Se opri și înghiți în sec. Știu că nu e treaba mea, dar ai vrea să-mi povestești de ce crezi că ești responsabil pentru moartea ei?

– Nu ar fi trebuit să mă însor cu ea. Ar fi trebuit să îi dau o șansă să anuleze logodna.

– Dar ai zis că familia ei a forțat-o.

– Așa e, dar poate că s-ar fi domolit dacă aș fi spus eu ceva. Dar vai! Eu eram convins că urma să învățăm să fim fericiți unul cu celălalt, cu timpul. Nu m-a suferit de la bun început. Se ducea să se întâlnească cu Ludlowe când s-a răsturnat cu trăsura.

Ea se holbă la cicatricea lui. Din bârfe reieșea că ar fi avut-o de la accident.

– Da, am fost acolo. Ca un prost, m-am dus după ea. Voiam doar să o fac să mă asculte. Ar fi trebuit să o las să plece.

Ea își puse mâna pe mâneca lui.

– Tot ar fi făcut accident.

– Poate că nu. Dacă nu aş fi urmărit-o, poate că vizitiul nu ar fi mânănat caii cu o asemenea viteză.

Tăcu. Sophia îi simţi muşchii braţului încordându-se. Ce grozăvii îl forţase oare să retrăiască? Mai mult ca sigur că durerea care îl încerca pe el era infinit mai grea decât cea pe care o simţea ea. Un fior rece de timiditate o făcu să se retragă. Nu avea nici un drept să îl atingă.

Fără să spună ceva, el îşi puse mâna peste a ei.

– Nu te îndepărta. Aşa a făcut şi ea.

Cerule mare, câtă durere se ascundea în spatele acelor cuvinte. Nu îl putea refuza, dar nici nu reuşea să găsească un răspuns adecvat. Rămase aşezată lângă el, fără să se mişte, fără să vorbească, în timp ce zgomote precum huruitul roţilor şi tropotul constant al cailor umpleau cupeul.

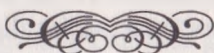
Câteva clipe mai târziu, trăsură se opri cu un hurducăit, iar el aruncă o privire pe geam.

– Am ajuns acasă la tine. Cred că nu s-a mai întors nimeni de la familia Pendleton.

Foarte bine. Nu putea da ochii cu Julia în seara aceea. Chiar dacă trebuia să înfrunte realitatea faptului că avea să îl uite pe William, viitorul i se părea destul de întunecat. Căsătorită sau nu, la orice eveniment social sau în familie la care avea să participe urma să dea de Julia şi William. Nu avea cum să îl evite.

Şi totuşi, Highgate îi promisese că o va ajuta. Putea să-i accepte ajutorul, dar dacă o făcea, oare ar fi putut anula cu bună ştiinţă logodna lor?

Capitolul 12

– Trebuia să-mi dau seama că aveam să te găsesc aici. Ar fi trebuit să vin aici de la început.

Benedict se uită cu privirea încețoșată la Upperton care stătea aplecat peste masa lui. Nu mai știa exact cât era ceasul. Știa doar că era târziu, poate chiar atât de târziu, încât avea să se întoarcă acasă în zori de zi.

Fără să aștepte vreo invitație, Upperton își trase un scaun și se așază. În pofida orei târzii, ținuta lui de seară era în continuare impecabilă. Până și părul îi era ciufulit cu grijă, lucru care probabil îi luase o veșnicie valetului lui.

Prin comparație cu el, Benedict știa că arăta ca un bețiv ordinar. Își desfăcuse lavaliera cu câteva ore în urmă, iar vesta îi atârna pe umeri pe jumătate încheiată. Pe scurt, era un bețiv nearanjat.

Upperton se lăsă pe spate în scaun, cu o nonșalanță exersată.

– Cred că ți-ai făcut un obicei din a ocupa scaunul acela în ultimele seri. Te-ai gândit să ieși mai mult în societate?

Benedict luă sticla cu coniac ca să-și umple din nou paharul, dar își dădu seama că blestemăția aia era goală.

– La dracu'!

Upperton îl ignoră.

– Am venit direct de la balul Pendleton. Ce-i drept, mai puțin timpul petrecut cercetând mesele de joc. Afi lucruri amuzante când mergi la baluri.

Benedict clipi. Aerul din jurul lor se încărcă de o senzație de așteptare, în timp ce Upperton zâmbi și își încrucișă brațele. Benedict se încruntă la el, dar prietenul lui așteptă în continuare.

– Haide odată. Spune-mi ce-ai auzit și ce-ai făcut. Nu am toată noaptea la dispoziție.

– Cred și eu. E aproape cinci dimineața.

Urmă o altă pauză. Upperton zâmbi și mai larg. Ce enervant era!

– Nu o să-mi dau niciodată seama de ce nu ți-am făcut fundul arșice în prima zi la Eton. Ia amintește-mi tu.

– Erai prea ocupat cu idiotul ăla de Battencliffe. Așa era. Din fericire, Upperton se hotărâse să fie diplomat și să nu-i aducă aminte că Battencliffe era în avantaj în bătaia aceea. Din fericire pentru tine, adăugă el, am venit eu și i-am distras atenția cu istețimea mea superioară.

– Ce amuzant ești! Nu știam că istețimea e sinonim cu un croșeu de dreapta dat naibii.

Upperton își duse o mână la piept și dădu scurt din cap.

– Sluga ta. Și mă bucur să văd că-ți păstrezi simțul umorului. Cred că ai nevoie de asta.

Benedict își îndreptă spatele – o treabă dificilă, ținând cont de cantitatea de coniac pe care o consumase de-a lungul serii. Își dorea doar să își sprijine capul pe braț și să doarmă până treceau efectele alcoolului. Totuși, tonul lui Upperton îi solicita întreaga atenție, sau cât de multă îi permitea starea în care se afla.

– O să am nevoie de o altă sticlă?

– S-ar putea să mai vrei una. Cu nevoia e altă treabă.

– Ce-ai auzit?

– Prietenul nostru, Clivesden, crede că a câștigat pariul.

Benedict făcu un semn cu mâna.

– Păi, bineînțeles că așa crede. Ar trebui să fii de-a dreptul idiot să pariezi atât de mult fără să crezi că poți câștiga. Julia e isteată. Nu ar fi niciodată de acord...

– A fost.

Benedict pocni cu pumnul în masă.

– Ba pe naiba!

– Ba da. A fost de-acord. Am văzut-o chiar eu, la balul Pendleton, cum stătea lângă el. Nu am auzit tot ce s-a spus, dar vestea s-a răspândit destul de repede. Tatăl ei a anunțat logodna lor.

– Nu. Probabil că nu ai auzit bine. Sora ei s-a logodit cu Highgate. Am participat la cina la care familia ei plănuia cum să anunțe în societate.

– Revelstoke... Benedict... Upperton se întinse peste masă și își puse mâna pe brațul lui Benedict. Au anunțat două logodne în seara asta.

– Ba nu, te înșeli. Nu pot să cred că Julia ar fi fost de-acord cu așa ceva.

Dar chiar atunci simți cum i se face greață. Toată cantitatea de coniac pe care o consumase amenința să i se întoarcă pe gât. Julia recunoscuse în fața lui că își dorea o căsnicie lipsită de afecțiune. Poate că se gândise mai bine și fusese de acord cu cererea

în căsătorie a lui Ludlowe. Dar nu se potrivea deloc cu Julia pe care o cunoștea el. Femeia pe care o cunoștea el era apropiată de sora ei. Nu ar fi trădat-o niciodată pe Sophia.

Sau da?

– Nu părea că s-ar fi împotrivit. Cel puțin mie nu mi s-a părut. Așa se părea.

– Nu erai prea aproape de ei, ținând cont că nu auzeai ce spuneau.

– Știi ce-am văzut. A fost de acord cu totul.

Benedict își smulse un pumn de păr.

– L-a refuzat. Așa mi-a spus.

– Înseamnă că s-a răzgândit. De cât timp ne cunoaștem? Îți jur că nu te-aș minți niciodată în legătură cu astfel de lucruri.

Benedict avu impresia că e înjunghiat în inimă cu țurțuri de gheață.

– Știi că nu ai face-o. Doar că îmi doresc nespuse de mult să te înșeli.

– Mai bine ai accepta lucrurile așa cum sunt. Dar nu de asta ți-am spus. Vreau să știi ce-ai de gând să faci în privința asta.

Benedict sări în picioare și se sprijini cu o mână pe masă, să nu cadă, ținând cont că încăperea se învârtea cu el.

– Ce voi face în privința asta? Răspunsul era cât se poate de evident. Știa deja ce părere avea Julia despre el. N-o să fac naibii nimic.

Upperton se ridică mai încet.

– Vei renunța pur și simplu? Nu credeam că voi ajunge să trăiesc și ziua asta.

– Ce-ți pasă ție de asta? se forță el să spună, deși gâtul i se îngustase. Oricum n-ai nici un interes personal în asta.

– Ba da, dacă o să sfârșesc prin a-i plăti naibii lui Clivesden cinci mii de lire pe care nu le am.

– Ai acceptat pariul? Îl prinse pe Upperton de revere și-l scutură bine. Atunci ești și mai idiot ca Ludlowe... Clivesden... Îl aruncă pe Upperton la o parte. Sau cum naiba îl cheamă săptămâna asta.

Lângă biroul tatălui ei, Julia luă o gură mare de aer și apoi expiră treptat, șuierat. Era pe punctul de-a intra în singurul spațiu în întregime masculin din casa aceea dominată de femei.

Biroul particular al lui Charles St. Claire era teritoriu interzis pentru ele. Nici măcar mama lor nu îndrăznea să intre în partea aceea a casei lor, decât în situații de urgență îngrozitoare. Și cum în încăperea respectivă se sărutase cu Benedict, ei bine... își alungă din gând amintirea sărutului lor, a limbii lui în gura ei, a mâinilor lui atingând-o peste tot pe corp. *Papa* nu avea de ce să afle despre asta.

O urgență teribilă o mâna și pe Julia acum – încă de seara precedentă, de când se anunțase logodna ei cu contele de Clivesden, logodnă care, cu puțin noroc, nu avea să dureze mai mult de o zi.

Mai respiră o dată adânc, să se liniștească, apoi bătu ușor la ușă. Un mârâit jos, estompat din pricina lemnului gros, îi dădu de înțeles că se luase cunoștință de prezența ei, așa că trecu pragul biroului. Pereții erau acoperiți cu lambriuri grele de nuc, iar ferestrele erau acoperite de draperii de un verde crud. Încăperea mirosea a țigări de foi și a coniac, singurul spațiu din întreaga casă unde astfel de arome erau permise.

Tatăl ei stătea la birou, privind încruntat un registru contabil. Cele câteva smocuri de păr cărunt pe care le avea stăteau răzlețite. Când se apropie Julia, își scoase ochelarii.

– Ce te aduce aici atât de devreme? Mă gândeam că aștepți vizitatori.

– I-am dat ordin lui Billings să informeze orice posibili vizitator că nu sunt acasă.

El își ridică sprânceana albă.

– Chiar și pe flăcăul ăla, Revelstoke?

– Mai ales pe el.

– Foarte bine. Mama ta e încă bătoasă din pricina faptului că a apărut neinvitat la cina de logodnă a Sophiei. Se opri și se șterse pe frunte cu batista. Nu știi când va înceta cu asta.

Julia își ridică bărbia.

– Dar a fost invitat. De mine.

– Și totuși, nu vrei să te felicite.

– Mă îndoiesc că, dacă într-adevăr mă vizitează, mă va felicita. Probabil că ar fi fost ultimul lucru pe care l-ar fi făcut. Prefera să nu își imagineze reacția lui când avea să afle că se logodise.

– De ce nu? Nu-i de mirare că s-a dus vestea, iar cei care nu au fost prezenți noaptea trecută cu siguranță că vor să îți ureze fericire. Tatăl ei îi făcu semn spre un scaun din fața lui, de parcă ar fi fost partenerul lui de afaceri, dar oricum pusese întotdeauna afacerile, așa cum erau ele, înaintea ficelor lui. Ia loc, adăugă el.

– Cred că prefer să stau în picioare. Dacă tot trebuia să discute cu el pe teritoriul lui, se simțea oarecum mai în control dacă se uita de sus la el.

Tatăl ei se încruntă.

– S-a întâmplat ceva?

Ea își ridică mâinile în aer și le lăsă imediat la loc.

– Ceva? Ești de acord cu o logodnă fără să mă consulți și când aflu despre asta mă întrebi dacă s-a întâmplat ceva. La ce te gândeai când ai făcut-o?

Pieptul tatălui ei se umflă și, odată cu el, și burta.

– Ia ascultă aici! Am îndurat destule prostii de la tine și sora ta. Ai douăzeci și doi de ani. E timpul să te măriți.

– Ai fi putut măcar să dai dovadă de bunăvoință și să-mi permiți să-mi aleg singură pețitorul.

– V-am permis ție și surorii tale tot felul de libertăți în acest sens și unde am ajuns cu asta? Se ridică, greoi, din scaun și o privi în lungul nasului. Ați avut amândouă mult timp la dispoziție să alegeți cu cine vreți să vă căsătoriți. Dar i-ați refuzat pe toți. Sophia a avut șansa ei cu marchizul de Petherton.

El se opri din nou să se șteargă pe frunte.

– Un marchiz, pentru numele lui Dumnezeu, cu un venit de zece mii pe an. L-a refuzat. M-a lăsat să mă descurc cu crizele mamei tale timp de săptămâni întregi, și crede-mă când îți spun că a fost mai mult decât puteam duce.

Julia își puse mâinile pe lemnul lustruit al biroului și îi susținu privirea.

—Știi de ce l-a refuzat pe marchiz? E îndrăgostită de Clivesden de când l-a văzut prima dată.

Tata fornăi.

—Nu e dragoste. E o *tendre*. O pasiune prostească.

—O pasiune prostească ce durează de cinci ani. Cinci ani, tată. Bineînțeles că el nu observase. Își petrecuse ultimii cinci ani cinând la clubul lui și pierzând la whist. Aducând familia în pragul falimentului.

Iar eu a trebuit să o alin după fiecare eveniment social la care a ignorat-o, adăugă ea. Sau când, Doamne ferește, i-a acordat câtuși de puțin atenție. Atunci începea să spere mai tare, doar ca să sufere din nou când el își lua tâlpășița și flirta cu alta. Și acum te aștepti să fii de acord cu căsătoria asta și să nu-mi pese deloc de sentimentele Sophiei? Închise ochii și înghiți în sec. Sophia nu-i vorbise deloc în dimineața aceea. Nu pot, tată! Nu o pot trăda în halul acesta!

Tatăl ei făcu un pas în spate, încruntându-se și mai tare.

—Dacă fata e îndrăgostită, cum zici tu, de Clivesden, de ce a acceptat să fie curtată de Highgate?

Ea scrâșni din dinți, ca să nu rostească primele cuvinte care îi veniră în minte, cuvinte pe care îl auzise pe Benedict bombănindu-le când o scosese din belele, cuvinte pe care tatăl ei cu siguranță că nu le-ar fi apreciat.

—Nu a avut de ales. Au fost prinși singuri. Este o înțelegere, ca să evite scandalul.

Își puse mâna la gură, ca să nu-i spună și restul poveștii: cum că Sophia plănuia să anuleze logodna. Întrucât tatăl lor era atât de hotărât să le mărite pe amândouă, fără îndoială că ar fi găsit o modalitate de o forța pe Sophia să ajungă în fața unui preot cât ai zice pește. Cu precădere dacă descoperirea că Highgate avea ceva bani.

Tatăl ei se frecă pe bărbie.

—Atunci, nu cred că era chiar atât de îndrăgostită de Clivesden dacă și-a permis să ajungă într-o astfel de situație. Nu contează. Îi va așeza la casa ei, și încă cu un conte, și la fel și tu. Mama ta e încântată până peste poate, iar eu refuz să vă las să o dezamăgiți,

după toată bătaia de cap pe care i-au pricinuit-o șovăielile voastre. Mă voi asigura că v-ați măritat înainte să se încheie sezonul, și cu asta am încheiat discuția.

– Tată, nu poți...

– Ba pot. Doi bărbați cu titlu, ba chiar conți, au fost de acord să se însoare cu tine și cu sora ta, chiar dacă aveți puțină zestre. Nu veți mai avea astfel de oportunități. Își luă ochelarii, și-i punse la ochi și se lăsă la loc în scaun. Își trase mai aproape registrul contabil și îi spuse: Acum, pleacă!

Julia îl privi cu gura căscată. O expediase pur și simplu. Nu avea de gând să țină cont de sentimentele ei sau de ale Sophiei, atâta timp cât se căsătoreau bine și scăpa de grija lor. Atâta timp cât mama se putea lăuda în societate că ambele ei fice erau contese.

Contese!

– Refuz să mă mărit cu Clivesden. Nu mă poți forța.

El își ridică privirea din registru, mișcându-și gura și roșu că para focului.

– Te vei căsători cu el. Îmi datorezi măcar atât.

– Îți datorez? Își ridică brațele, după care le lăsă să-i cadă pe lângă corp. Cum aş putea să am o astfel de datorie față de dumneata?

– Știi cât m-ați costat în ultimele sezoane? Rochiile, bonetele, casa de la oraș?

– Și cât te-a costat ultima mână la douăzeci și unu?

El păli, își strânse pumnul și scrâșni din dinți. Julia mersese prea departe. Nu avusese motiv să se poarte atât de necuviincios cu tatăl ei, în mare parte deoarece, de cele mai multe ori, prefera să o lase pe mama lor să se ocupe de fiicele lor îndărătnice, iar el se ascundea în biroul lui, prefăcându-se că stătea mai bine financiar.

– Nu voiam să menționez asta, dar nu-mi dai de ales, se răsti el. Îi datorez lui Clivesden cinci mii de lire.

– Cinci mii...

El lovi cu pumnul în birou.

– Cinci mii pe care, aş adăuga eu, nu le am. Clivesden ar putea să ceară să fiu aruncat la închisoarea datornicilor. Și atunci ce s-ar alege de voi, fără protecția unor soți?

Julia simți cum îi fuge podeaua de sub picioare și se prinse de birou. Protecția unui soț. Ce bine se descurcase tatăl ei în a-și proteja soția. Dacă ar fi ajuns la închisoarea datornicilor, mama și Sophia aveau să sfârșească pe străzi.

– Mama știe?

– Nu știe cât de mari sunt datoriile mele și am aranjat astfel încât nici să nu afle.

– Cum anume? spuse ea, înfigându-și atât de adânc degetele în birou, încât o dureau. Cum ai putea să-i ascunzi așa ceva?

– Am făcut o înțelegere cu Clivesden. A fost de acord să treacă cu vederea această chestiune dacă îi ofer o soție potrivită.

Julia deschise gura, apoi o închise la loc. Măinile i se făcură reci ca gheața. I se tăie respirația, așa că, preț de o clipă, nu reuși să spună nimic.

– Și m-ai ales pe *mine*? întrebă ea încet. Pe mine? De ce nu pe Sophia?

– Foarte simplu. El te-a cerut pe tine.

O ceruse pe ea. Bineînțeles că da, și știa și de ce, dar oare auzise și tatăl ei de reputația ei atât de discutată? Și dacă da, oare s-ar fi deranjat măcar să îl pună la punct pe bârfitorul acela?

– Te-ai întrebat de ce?

El o privi furios de după ochelari.

– Nu contează de ce. Clivesden mi-a oferit o soluție, iar eu am acceptat. Uneori, trebuie să ne sacrificăm pentru binele tuturor.

Să ne sacrificăm. Cuvântul îi răsună în minte. Tatăl ei voia să o sacrifice *pe ea* pentru o situație pe care o crease el.

Julia reuși să ajungă în dormitorul ei, după care dădu frâu liber furiei. Argumentele ei nu îl impresionaseră pe tatăl ei. Cu cât protestase mai mult, cu atât el insistase mai înverșunat să își facă datoria de fiică.

Traversă încăperea din patru pași – unu, doi, trei, întoarcere; unu, doi, trei, întoarcere – și la fiecare întoarcere își înfigea unghiile în palme. După a zecea tură prin cameră, urmele în formă de semilună lăsate de unghiile ei începură să-i sângereze. Era forțată să o facă. Era forțată să se lase curtată de Clivesden

și să ignore sentimentele surorii ei. Și toate astea din pricina a cinci mii de lire. Ce îngrozitor!

Practic, tatăl ei o vânduse.

Începură să o usture ochii, așa că se uită prin cameră, ca să stăvilească lacrimile care o podidiră. Avea nevoie de un plan, nu de lacrimi.

Privirea i se luminează când dădu cu ochii de miniatura care le înfățișa pe ea și pe Sophia în copilărie. Fuseseră atât de tinere pe atunci, atât de inocente. Nu cunoscuseră partea urâtă a vieții. Nu mai suporta nici măcar o clipă să le privească pe copilele acelea zâmbitoare.

Se duse apăsât spre masa de lângă pat, apucă portretul și îl azvârli de perete. Rama de lemn se despică zgomotos. Perioada aceea din viața ei era la fel de ireparabilă ca miniatura aceea sau ca relația cu sora ei.

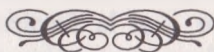
Se înecă din pricina unui hohot de plâns care îi strânse brusc gâtul. Sophia nu avea să o ierte niciodată că mersese până la capăt cu căsătoria – nu când avea să dea peste tot ochii cu Clivesden.

La urma urmei, avea de ales între sora ei sau tatăl ei iresponsabil și cheltuitor. Dacă se ruinase, o făcuse din propria prostie. De ce trebuia ea să plătească pentru asta? Sau Sophia și mama lor?

Julia respiră adânc și se opri din tremurat. Putea să-i plătească ea, cumva. Bineînțeles, nu toți banii odată, dar poate că ar fi reușit să o facă în rate. Și dacă se mărita, ar fi reușit să le asigure viitorul mamei ei și Sophiei. Dar mai întâi trebuia să găsească o cale de-a scăpa de logodnă.

Deci, tatăl său voia să se așeze la casa ei? Dacă era să fie sinceră, nu își făcea câtuși de puțin griji pentru măritiș, dar dacă tot trebuia să se căsătorească, atunci avea să o facă. Dar nu cu Clivesden.

Capitolul 13

Julia își strânse mai bine mantia pe ea, cuibărindu-se la intrarea servitorilor. Afară turna cu găleata și sufla un vânt rece ca gheața.

Trebuia să iasă din casă curând, chiar dacă asta însemna că avea să moară din pricina vreunei răceli.

Cu o ureche ciulită spre bucătărie, asculta să vadă dacă nu cumva avea să audă trâmbițele Apocalipsei sau, în cazul ei, mersul apăsător al lui Billings. Chiar dacă era un simplu slujitor, dacă ar fi prins-o fugind, bărbatul ar fi târât-o sus, la etaj, și ar fi dat-o pe mâna mamei ei.

Auzi sunet de pași de-a lungul coridorului care ducea spre încăerile dosnice. Mai aproape, tot mai aproape. Nu avea de ales. Își făcu curaj și ieși din casă, înfruntând vremea năprasnică.

O rafală de vânt o biciui cu stropi înțepători peste față și îi tăie respirația. În pofida mantiei de lână grele și a bonetei, avea să fie udă learcă în doar câteva minute. Doamnele nu se aventurau afară pe astfel de vreme, cel puțin nu fără o trăsură și un lacheu care să-i țină umbrela și să fie folosit ca scut împotriva intemperiilor.

Astăzi, Julia nu era o doamnă. Astăzi, comportamentul ei era scandalos. Astăzi, își lua viitorul în propriile mâini.

Țopăind, ca să evite băltoacele care îi ajungeau până la glezne răspândite pe aleea pavată, o apucă pe Boulton Row, apoi se îndreptă spre Curzon Street, sperând să găsească o birjă liberă.

Se lăsa seara, alungând puțina lumină a zilei care mai rămăsese. În pofida faptului că străzile erau goale, ea își mări pasul. Chiar dacă locuia în centrul Mayfairului, se știa că erau și hoți de buzunare pe acolo, și era pur și simplu de neimaginat ca o lady să se plimbe singură.

Auzi huruit de roți rostogolindu-se cu viteză mare pe pavaj, așa că se trase într-o parte. Călcă până la gleznă într-o băltoacă rece ca gheața, în timp ce o trăsură trecu pe lângă ea. I se puse un nod în gât când văzu blazonul de pe ușile ei: preț de o clipă, se temu că era al lui Clivesden.

Iuți pasul. La ritmul în care i se uda mantia de la ploaie, în curând nu mai avea să conteze dacă găsea sau nu o birjă. Și dacă mergea pe jos până la destinație, cu siguranță că nu ar fi ajuns acolo într-o stare mai deplorabilă și mai learcă decât era deja.

Jumătate de oră mai târziu, udă până la piele, cu dinții clănțănindu-i și cu degetele înghețate pe sforile săculețului

și să ignore sentimentele surorii ei. Și toate astea din pricina a cinci mii de lire. Ce îngrozitor!

Practic, tatăl ei o vânduse.

Începură să o usture ochii, așa că se uită prin cameră, ca să stăvilească lacrimile care o podidiră. Avea nevoie de un plan, nu de lacrimi.

Privirea i se luminează când dădu cu ochii de miniatura care le înfățișa pe ea și pe Sophia în copilărie. Fuseseră atât de tinere pe atunci, atât de inocente. Nu cunoscuseră partea urâtă a vieții. Nu mai suporta nici măcar o clipă să le privească pe copilele acelea zâmbitoare.

Se duse apăsător spre masa de lângă pat, apucă portretul și îl azvârli de perete. Rama de lemn se despică zgomotos. Perioada aceea din viața ei era la fel de ireparabilă ca miniatura aceea sau ca relația cu sora ei.

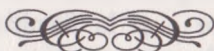
Se înecă din pricina unui hohot de plâns care îi strânse brusc gâtul. Sophia nu avea să o ierte niciodată că mersese până la capăt cu căsătoria – nu când avea să dea peste tot ochii cu Clivesden.

La urma urmei, avea de ales între sora ei sau tatăl ei iresponsabil și cheltuitor. Dacă se ruinase, o făcuse din propria prostie. De ce trebuia ea să plătească pentru asta? Sau Sophia și mama lor?

Julia respiră adânc și se opri din tremurat. Putea să-i plătească ea, cumva. Bineînțeles, nu toți banii odată, dar poate că ar fi reușit să o facă în rate. Și dacă se mărita, ar fi reușit să le asigure viitorul mamei ei și Sophiei. Dar mai întâi trebuia să găsească o cale de-a scăpa de logodnă.

Deci, tatăl său voia să se așeze la casa ei? Dacă era să fie sinceră, nu își făcea câtuși de puțin griji pentru măritiș, dar dacă tot trebuia să se căsătorească, atunci avea să o facă. Dar nu cu Clivesden.

Capitolul 13

Julia își strânse mai bine mantia pe ea, cuibărindu-se la intrarea servitorilor. Afară turna cu găleata și sufla un vânt rece ca gheața.

Trebuia să iasă din casă curând, chiar dacă asta însemna că avea să moară din pricina vreunei răceli.

Cu o ureche ciulită spre bucătărie, asculta să vadă dacă nu cumva avea să audă trâmbițele Apocalipsei sau, în cazul ei, mersul apăsător al lui Billings. Chiar dacă era un simplu slujitor, dacă ar fi prins-o fugind, bărbatul ar fi târât-o sus, la etaj, și ar fi dat-o pe mâna mamei ei.

Auzi sunet de pași de-a lungul coridorului care ducea spre încăerile dosnice. Mai aproape, tot mai aproape. Nu avea de ales. Își făcu curaj și ieși din casă, înfruntând vremea năprasnică.

O rafală de vânt o biciui cu stropi înțepători peste față și îi tăie respirația. În pofida mantiei de lână grele și a bonetei, avea să fie udă learcă în doar câteva minute. Doamnele nu se aventurau afară pe astfel de vreme, cel puțin nu fără o trăsură și un lacheu care să-ți țină umbrela și să fie folosit ca scut împotriva intemperiilor.

Astăzi, Julia nu era o doamnă. Astăzi, comportamentul ei era scandalos. Astăzi, își lua viitorul în propriile mâini.

Țopăind, ca să evite băltoacele care îi ajungeau până la glezne răspândite pe aleea pavată, o apucă pe Boulton Row, apoi se îndreptă spre Curzon Street, sperând să găsească o birjă liberă.

Se lăsa seara, alungând puțina lumină a zilei care mai rămăsese. În pofida faptului că străzile erau goale, ea își mări pasul. Chiar dacă locuia în centrul Mayfairului, se știa că erau și hoți de buzunare pe acolo, și era pur și simplu de neimaginat ca o lady să se plimbe singură.

Auzi huruit de roți rostogolindu-se cu viteză mare pe pavaj, așa că se trase într-o parte. Călcă până la gleznă într-o băltoacă rece ca gheața, în timp ce o trăsură trecu pe lângă ea. I se puse un nod în gât când văzu blazonul de pe ușile ei: preț de o clipă, se temu că era al lui Clivesden.

Iuți pasul. La ritmul în care i se uda mantia de la ploaie, în curând nu mai avea să conteze dacă găsea sau nu o birjă. Și dacă mergea pe jos până la destinație, cu siguranță că nu ar fi ajuns acolo într-o stare mai deplorabilă și mai learcă decât era deja.

Jumătate de oră mai târziu, udă până la piele, cu dinții clănțănindu-i și cu degetele înghețate pe sforile săculețului

ei de mână, ajunse la destinație. Respiră ușurată și urcă ușa scările care duceau spre ușa de stejar impozantă, apucă inelul de alamă și ciocăni o dată. După aceea se îmbrățișă singură, încercând în zadar să păstreze căldura, rugându-se în același timp ca valetul să nu-i arunce o singură privire și apoi să o alunge de acolo ca pe-o haimana.

– Te rog să te grăbești. Te rog să fii acasă, murmură ea ca o rugăciune printre dinții încleștați, în timp ce vântul tăios îi smulgea mantia.

Era pe punctul de-a apuca a doua oară de inel, când ușa se deschise. Phipps apăru în prag, uitându-se la ea de-a lungul nasului lui încovoiat. Se încruntă.

– Da?

– Te rog, lordul Benedict e acasă?

– Va trebui să verific. Și cine să-i spun că îl caută la o oră atât de ciudată?

Ea scoase o carte de vizită udă de sub mantie. Phipps o acceptă pufnind din nas. O clipă mai târziu, ridică din sprâncene, și spuse:

– Domnișoară Julia. Iertați-mă. Nu v-am recunoscut în starea în care sunteți. Dar sunteți singură? E foarte neobișnuit.

– Te rog, Phipps, aș vrea să mă adăpostesc de ploaie.

– Bineînțeles, domnișoară, bineînțeles.

Se dădu la o parte și-o lăsă să intre în foaierea casei de la oraș a lui Benedict. Sau, mai bine zis, casa îi aparținea fratelui său mai mare, marchizul de Enfield, care alesese să rămână la țară în sezonul acela.

Phipps făcu ochii mari când văzu băltoaca tot mai mare ce se strângea la picioarele Juliei.

– Nu prea știu ce să spun, domnișoară. Ar trebui să vă schimbați în niște haine uscate, ca să nu vă îmbolnăviți, dar...

– Dar nu e nici o doamnă în casă care să îmi împrumute ceva, adăugă ea. Poftim. Își dădea seama ce făcea: vizita un burlac, singură. Momentan, va trebui să mă mulțumesc cu un foc cald.

– Voi trimite numaidecât o servitoare să vă aducă ceai. Sau poate că bucătăreasa poate încropi ceva care să vă înzdrăvenească.

Mă tem că în ultima vreme lordul Benedict petrece mai mult timp pe la club decât pe aici.

Julia se întristă.

- Înseamnă că nu e acasă?

O clipire rapidă și faptul că obrazii i se roșiră puțin fură singurele semne care trădară disconfortul valetului. Poate că oricui nu cunoștea familia i-ar fi scăpat semnele. Nu și Juliei. Mai ales că fusese vecina lui Benedict și intrase și ieșise din casa lui aproape la fel de des ca el.

- Voi verifica. Vă rog să așteptați în salon.

Atentă la covorul persan gros din încăpere, Julia își privi mâhnită picioarele. Formal ca întotdeauna, Phipps îi luă mantia udă leoarcă cu o expresie de nezdruccinat.

- Mergeți să vă încălziți, domnișoară.

În clipa în care Phipps dispăru pe coridor, Julia se duse grăbită în salon. Se apropie cât îndrăzni de mult de flăcările care pâlpâiau, ca să se încălzească. Încetul cu încetul, începu să se simtă mai uman și mai puțin ca un sloi de gheață.

Dar, în timp ce se dezgheța, o năpădiră o mulțime de griji. Dacă Benedict ieșise deja? Dacă nu accepta să o primească? După care își dădu seama de un lucru: posibil ca simpla ei prezență acolo să fi fost de-ajuns. Dacă ar fi putut să facă cumva să se ducă vestea! Era o treabă destul de dificilă, ținând cont că însăși vremea care îi oferise acoperirea perfectă ca să se furișeze din casă îi ținea de asemenea pe majoritatea oamenilor cu minte în casă și, prin urmare, incapabili să o surprindă.

Cu minte.

Se considerase mereu o persoană cu minte. Cu minte, practică, atentă la reputația ei. Așa fusese până în clipa în care tatăl ei îi anunțase logodna într-o sală de bal aglomerată.

Acum era doar disperată și posibil nebună. Mai mult ca sigur, de se aventurase afară pe o astfel de vreme.

Auzi sunet de pași pe hol. Fiind convinsă că era o servitoare care aducea ceva mâncare, nu își luă privirea de la foc. Auzi zgomot de cizme tot mai aproape. Ciudat, dar nu auzi nimic care să indice un căruț pentru servit ceaiul.

Bufniturile încetară. Își întoarse capul și îl văzu pe Benedict în pragul ușii. Acesta se încruntă în timp ce o măsură din cap până în picioare.

– Ce naiba te-a apucat, de-ai venit aici?

Când îi auzi cuvintele reci, Julia se răsuci, fusta ei udă leoarcă agățându-i-se de picioare.

Benedict se propti în cot de marginea ușii, într-o postură degajată, cu o alură expeditivă. Părul lui negru îi cădea peste frunte, răvășit într-un stil mult mai atrăgător decât la orice dandy al cărui valet petrecea ore întregi ca să i-l aranjeze cu măiestrie. Nu se sinchisise să își pună un veston sau o vestă. Cămașa îi atârna larg, descheiată la gât, lăsând să se întrevadă o bucată fascinantă de piele. Bărbia nerasă îi umbrea adâncitura de la baza gâtului.

Ea își ținu respirația. Nici un gentleman nu ar fi trebuit să se înfățișeze atât de dezbrăcat în fața unei doamne, iar acum înțelegea de ce. Priveliștea îi făcu inima să-i bată mai puternic, iar respiratul deveni dintr-odată o sarcină greu de îndeplinit. Se încălzi mai tare de la el, decât de la foc.

În timp ce se uita la el, Benedict se desprinse din pragul ușii și înaintă spre ea. Pantalonii lui din piele de căprioară i se mulau pe coapsele puternice ca un al doilea strat de piele. Julia își prinse buza de jos între dinți. Oare de ce nu-i mai observase mușchii și înainte când se apropia de ea?

– Ai de gând să-mi răspunzi, sau să presupun că ai venit să te holbezi?

Ea înghiți în sec înainte să-i poată răspunde.

– Poate că aș fi fost puțin mai dispusă să-ți răspund la întrebare dacă ai fi formulat-o mai politicos.

– Vrei politețe? spuse el, apoi izbucni într-un răs ironic care o făcu să se înfioare. Da, presupun că asta vrei. Din câte îmi amintesc eu, cuvintele pe care mi le-ai adresat când ne-am despărțit nu au fost deloc *de rigueur*.

– Ești beat?

El se apropie de ea cu pași mari.

– Încă nu, chiar dacă aș vrea să fiu.

Un smoc de păr se întrevedea prin deschizătura cămășii. Julia își strânse pumnii când mintea ei îndărătnică o îmboldi să pună mâna pe el ca să-i simtă textura.

– Atunci, să înțeleg că abia acum te-ai dat jos din pat?

El făcu o plecăciune ironică.

– Ce atentă ești. Da, în ultimele câteva zile, am observat că am un orar destul de interesant.

Auzi un huruit pe coridor, semn că sosise căruciorul pentru servit ceai. Servitoarea aruncă o privire fugară la angajatorul ei și duse căruciorul înspre divan, după care își plecă scurt capul acoperit de o bonetă și se retrase.

Benedict ridică din sprânceană și se duse spre o masă laterală, pe care se afla o carafă din sticlă șlefuită în care se reflecta lumina focului. Apucă un pahar, își turnă o porție de lichid dens de culoarea chihlimbarului și apoi îl gustă. Julia îi privi mărul lui Adam ridicându-se și coborând în timp ce înghițea.

Cu paharul aproape de gură, el se opri și o privi pe deasupra lui.

– Nu trebuie să pari atât de dezaprobatore. Sau poate ai prefera să bei asta, în loc de ceai? E chiar bun, dar cam tare dacă nu ești obișnuită.

Julia se duse agale spre căruciorul cu ceai.

– Nu, mulțumesc.

– Ești sigură? S-ar putea să te ajute să te simți mai puțin leoarcă.

El își turnă o ceașcă de ceai, adăugă zahăr, apoi luă o gură, ca să și facă curaj.

– Nu am venit să beau cu tine.

– Ce păcat. Eu oricum am de gând să beau. Ca să-i dovedească, dădu pe gât lichidul din pahar. Dar așa am ajuns la subiect. De ce ai venit? Ba, mai precis, de ce ai venit neînsoțită la reședința unui burlac convins? Oare logodnicul tău nu va avea nimic de spus în privința asta?

El strânse mai tare ceașca de ceai.

– Deci ai auzit.

– Upperton abia a așteptat să-mi spună. Se pare că avea impresia că urma să îți sar fericit în ajutor. Benedict ridică din umeri. A fost destul de dezamăgit când și-a dat seama că lucrurile nu stau așa.

Julia simți că i se strânge inima.

– Atunci, presupun că nu vei vrea să afli de ce-am venit.

El își mai turnă o porție de băutură și o dădu pe gât.

– Fă-mi pe plac. Am câteva minute libere înainte să merite să o apuc spre club.

Ea își îndreptă spatele și luă o gură de aer cu miros de fum. O parte din ea își dădea seama că răceala lui era o prefăcătorie. Chiar dacă postura lui indica lipsă de interes, poziția umerilor lui emana o tensiune subtilă. Așa cum se întâmplase mai devreme, cu valetul, Julia putea fi mulțumită că, întrucât se cunoșteau de mult timp, reușea să vadă dincolo de aparențe.

– Am o propunere pentru tine.

El se uită la modelul cu măslina și cruci de pe sticlă.

– Serios? Ce anume?

– Trebuie să mă compromiți.

Spatele lui deveni rigid preț de o clipă, după care înclină carafa și turnă cel puțin două degete de lichid dens în pahar.

– Serios? Își lăsă capul pe spate și dădu pe gât porția. Ah, ce minunat e! Sigur nu vrei și tu? E mai tare decât băuturile cu care ești obișnuită tu, bineînțeles, dar ți-l recomand.

Ea își ridică ceașca.

– Mă mulțumesc cu ceai. Și poate ai vrea să o lași mai moale.

– De ce? Nu sunt nici pe departe atât de beat pe cât aș vrea să fiu. Dar poate ești îngrijorată din pricina propunerii tale. Te temi că aș ajunge atât de beat, încât nu mi-aș mai putea duce sarcina la îndeplinire?

Ea rămase cu gura căscată. Despre ce naiba vorbea?

– Cred că ți-ai pierdut mințile mai tare decât aveam eu impresia dacă ai de gând să spui astfel de prostii.

El lăsă paharul gol din mână. Din câțiva pași ajunse lângă ea. Își trecu dosul arătătorului de-a lungul maxilarului ei, lăsând o dără

de foc în urma atingerii. Ea icni din pricina senzației pe care i-o atârnisese, dar expresia lui rămase în continuare dură, implacabilă.

— Te asigur că încă nu mi-am pierdut mințile. Din păcate, nu-ți voi accepta oferta.

— Poftim?

— Răspunsul meu este „nu”. Nu te voi compromite.

— Dacă te îngrijorează onoarea ta...

— Cătuși de puțin. Se întoarse și se îndreptă cu pași mari spre terasă. Cu nici o săptămână în urmă, m-ai alungat din pricina unor gesturi care, dacă ar fi fost descoperite, te-ar fi compromis pe deplin. Tot în seara aceea ai pretins că l-ai refuzat pe Clivesden. Acum am auzit că nu numai ai acceptat ca idiotul ăla să te curteze, dar te-ai răzgândit și în privința mea.

Se întoarse din nou, oftând, și veni lângă ea. Chiar nu mă așteptam la astfel de jocuri femeiești nestatornice, și totuși, uite că exact asta faci.

Ea făcu un pas în față, întinzând o mână, în semn de împăcare.

— Nu înțelegi. Nu am fost de acord să mă curteze.

El îi dădu mâna la o parte.

— Atunci de ce-ai anunțat logodna în fața mulțimii prezente la balul Pendleton?

— S-a înțeles cu tata. Nu știam nimic despre logodna noastră, până tata nu a găsit de cuviință să o anunțe.

— Și, din ce povestește lumea, ai fost de acord cu ea.

— Eram în stare de șoc. M-au luat pe neașteptate. Te rog...

Ochii lui Benedict licăriră, duri ca safirul.

— E ciudat, dar nu mă afectează rugămintele tale.

Julia deschise gura, apoi o închise la loc. O podidi un hohot de plâns, dar refuză să-i dea glas. Benedict, pe care se putea bizui oricând, refuza să o ajute când avea mai multă nevoie. De necrezut! Și totuși, la fel de necrezut era felul în care pretindea că nu îi pasă și trâncănea fără încetare. Evident îi păsase îndoaajuns cât să asculte mai multe relatări despre evenimentele de seara trecută.

Își ridică bărbia și respiră adânc, să se liniștească.

– În regulă. Dacă nu vrei să mă ajuți tu, voi găsi pe cineva care să o facă. Poate că Upperton mi-ar face pe plac.

Nu apucă se plece, pentru că el o prinse de încheietura mâinii, atingerea lui părându-i-se ca tăciunele aprins.

– Nu te vei oferi unuia ca Upperton.

– Unuia ca Upperton? Credeam că ți-e prieten.

– Nu mă aștept să înțelegi. Să spunem doar că știu ce părere are el despre... femeii. Deși, ca gentleman, ar trebui să te refuze.

Poate că da, dar ezitarea ușoară din tonul lui îi trădă nesiguranta. Ea își smuci încheietura, dar el o ținu bine.

– Nu îmi dai de ales. Și dacă Upperton refuză, voi găsi un gentleman mai dispus să o facă. Poate că lordul Chuddleigh ar fi interesat.

El o strânse așa de tare de încheietură, încât Julia era convinsă că în dimineața următoare avea să găsească cinci vânătăi.

– N-ai îndrăzni să faci una ca asta.

Juliei îi venea să zâmbească, dar se stăpâni. Nu avea de ce să îi dea de înțeles că victoria ei era iminentă, întrucât era posibil ca asta să îl facă să se încăpățâneze. Venise momentul, din nou, să schimbe tactica.

– Revelstoke. Se apropie de el și îl atinse pe braț. Îi simți mușchii puternici mișcându-se pe sub materialul fin al cămășii. Încordându-se. Benedict, am nevoie să mă compromiți.

Încordarea îi emana prin cămașă. Mușchii i se încleștară sub atingerea ei. O privi alarmat; sau poate precaut. Juliei i se strânse iarăși inima. Avea să o refuze din nou, pentru că îi ceruse mai mult decât era dispus să-i ofere.

Fără vreo avertizare, el îi dădu drumul la mână.

– Te-ai gândit la consecințele unei astfel de acțiuni?

– Bineînțeles că da.

– La toate?

– La...

– Oprește-te și gândește-te pentru o clipă. Se smulse de sub atingerea ei și se duse spre fereastra mare cu menouri care dădea spre grădina din spatele casei. Ploaia se izbea de geam, împinsă

de un vânt aspru. Julia se înfioră. Dacă voi face asta, ca gentleman, voi fi nevoit să te cer în căsătorie. Te-ai gândit la asta?

– Dacă trebuie neapărat să mă căsătoresc... Înghiți în sec. Asta era. Nu mai putea nega faptul că avea să fie nevoită să se mărite. Dacă e musai să mă căsătoresc, aş prefera să fie cu cineva cu care mă înţeleg.

El îşi întoarse privirea de la priveliştea de afară şi se uită la ea. Arăta de-a dreptul impunător pe fundalul fereastrei din spatele lui.

– Asta crezi tu că înseamnă o căsnicie? O legătură între doi oameni care se înţeleg?

– Mai bine decât o chestiune de afaceri sau o modalitate de a obţine o poziţie mai înaltă în societate. Asta înseamnă pentru părinţii mei.

El se îndepărtă de fereastră şi veni lângă ea.

– Sau, mai bine zis, aşa vor sta lucrurile între noi doi?

O spusese pe o voce mai joasă ca de obicei. Auzise aceeaşi tonalitate joasă şi la alţi bărbaţi, alţi pretendenţi, aşa că o recunoscuse: seducţie. O trecu un fior de neexplicat, care îi făcu pielea de găină pe braţe, aşa că şi le strânse în jurul ei, ca un scut.

Nu îşi imaginase niciodată că avea să poarte o astfel de discuţie cu Benedict, dar, dacă tot veni vorba, nu îşi imaginase vreodată nici că avea să îl sărute. Alungă amintirea buzelor lui alunecând peste ale ei, a limbii lui împingându-se în gura ei, a căldurii pe care o declanşa atingerea lui...

El o prinse de bărbie cu două degete şi i-o ridică.

– Răspunde-mi, Julia. Aşa ar sta lucrurile între noi?

Sub forţa privirii lui, ea îşi îndreptă umerii.

– Nu văd de ce nu ne-am putea înţelege. Mereu ne-am înţeles bine.

– Aşa să fie? De aceea m-ai expediat aşa din scurt în noaptea aceea?

– Am considerat că, în circumstanţele respective, cel mai bine era să ne distanţăm puţin.

– Atunci mă tem că am ajuns într-un impas.

– Impas? Nu înţeleg.

– Nu avem aceleași așteptări de la o căsnicie. Spus cât mai simplu și direct, Julia, dacă ar fi să devii soția mea, mă aștept să îți îndeplinești toate sarcinile obișnuite acestui rol.

Juliei i se uscă gâtulejul, dar renunțase de mult la ceașca de ceai.

– Sarcini? șopti ea.

El își înclină capul, ca să o privească în ochi.

– Știi la ce sarcini mă refer?

Ea încuviință ușor.

– Eu...

– Vreau să îmi încălzești patul. De bunăvoie, în mod regulat. Se aplecă spre ea, până Julia aproape că îi putea gusta coniacul de pe buze. Cu pasiune, adăugă el.

Cu pasiune. Când îl auzi, o străbătu un fior de căldură până în stomac.

– Gândește-te cu atenție, continuă el, dacă într-adevăr vrei să te compromit sau nu, deoarece va trebui să trăiești cu această consecință.

Julia se îndepărtă de el, își încrucișă brațele și încercă să își pună ordine în vârtejul de gânduri care o năpădiră. Avea doar o idee vagă despre ce ar fi presupus să îi încălzească patul. Știa că implica sărutări și atingeri, dar, în afară de asta, mai știa doar că, în circumstanțele greșite, astfel de relații erau scandaloase. Dacă s-ar fi putut lua după sărutul lor, atunci putea spune că invoca sentimente intense.

Închise ochii și își aminti de seara aceea în biroul tatălui ei, Benedict o sărutase și îi ceruse să-i răspundă cumva, și trezise în ea sentimente încărcate cu promisiunea plăcerii. Sentimente întunecate, copleșitoare, cum nu mai trăise vreodată cu vreun alt bărbat.

Avea să îi ceară în mod regulat astfel de lucruri. Oare putea să îi ofere ce își dorea și să își păzească în același timp inima?

Deschise ochii și îl văzu privind-o intens și alert, de parcă nu s-ar fi atins nici măcar de un strop de coniac. Nu reușea să îl citească, dar era clar că aștepta un răspuns de la ea, răspuns căruia, dintr-odată, nu îi putea da glas.

- Te-am speriat chiar așa de tare când te-am sărutat? murmură el.

- Nu m-am speriat de la sărut, nu.

Era adevărat. Sărutul nu o speriase deloc.

- Dar a fost primul tău sărut, așa-i?

Ea încuviință.

- Așa m-am gândit și eu. Ar fi trebuit să fiu mai tandru.

Dintr-un pas, ajunsese lângă ea și își puse mâna la baza gâtului ei. Vârfurile degetelor lui îi gădilau linia maxilarului. Avea să o revendice. Ea își depărtă buzele, așteptând.

- Cerule mare, murmură el, ești udă learcă. Ce te-a făcut să te aventurezi afară pe o vreme ca asta, și încă singură?

- Cred că disperarea, răspunse ea răgușit. Am venit pe jos până aici, pentru că nu am reușit să găsesc o birjă.

El mârâi mai multe înjurături urâte care o făcură să simtă căldură în obraji.

- Îți dai seama cât ai riscat venind aici?

- Cred că toți hoții de buzunare au avut destulă minte ca să te găsească în casă.

El își mută mâna, până când vârfurile degetelor lui îi ajunseră pe gât.

- Nu vei mai face niciodată ceva atât de prostesc. M-ai înțeles?

- Atunci trebuie să fii de acord să mă compromiți. Dacă nu o faci, va trebui să găsesc pe cineva care o va face, deoarece refuz să mă mărit cu Clivesden.

- Dar înțelegi că simpla ta prezență aici, singură, cu mine, te compromite deja?

- Doar dacă se află despre asta.

- Se va afla. Cât crezi că va dura până să ți se observe lipsa?

- Dar cine se va gândi să mă caute aici?

- Într-adevăr, cine? zise el și o trase de o șuviță de păr udă. Trebuie să te dezbraci de hainele astea și să faci o baie fierbinte, până nu te îmbolnăvești.

O străfulgeră un val de căldură lichidă când îi văzu privirea tot mai întunecată. Fără îndoială că își imagina cum arăta goală, în cadă.

– Nu voi avea cu ce să mă îmbrac după ce termin, recunosc eu, îmbujorându-se și mai tare.

El zâmbi aproape imperceptibil.

– Mă tem că nu am nimic adecvat să-ți împrumut. Nu te voi putea trimite înapoi acasă până nu ți se usucă hainele.

Poate că o tachina, dar timbrul lui jos lăsa să se înțeleagă altceva. Stârni în ea o îndrăzneală care o făcu să se apropie îndea- juns de mult de el, încât să îi atingă ușor pieptul cu sâni. Sfârcurile i se încrețiră în urma atingerii.

Benedict înghiți în sec, iar mărul lui Adam îi zvâcni.

Ea îl privi în ochi.

– Poate că nu vreau să mă duc acasă.

– Julia...

Când își auzi numele rostit pe tonul acela jos, o străbătu un fior rece. Îi despărțea doar materialul fin al cămășii lui și straturile groase ale rochiei, cămășii și corsetului ei, reduse aproape la nimic din pricina faptului că erau îmbibate cu apă. Căldura emanată de pielea lui o pătrundea și o făcea să tânjească după mai mult, după mai multă apropiere.

El o cuprinse cu brațul de mijloc, își puse palma mare pe spatele ei, cu degetele răsfirate, apoi o mută mai sus, între omoplați.

– Ne jucăm cu focul. Îți dai seama de asta, nu-i așa?

Ea dădu din cap a încuviințare.

– Dar nu vei da înapoi.

Ea clătină din cap.

– Poate că vreau să ard.

El gemu și o sărută. Julia se cutremură și se deschise în fața lui, răspunzându-i cu ușurință la explorările pe care le făcea limba lui, mânată de amintirea ultimului lor sărut. Simți gustul dulce-amărui al coniacului de pe buzele lui și mirosul lui și întinse mâna să îi pipăie barba nerasă.

El mârâi gutural, o strânse puternic în brațe și o lipi de trupul lui tare, în întregime îmbujorată. Își împinse limba adânc în gura ei. Ea își trecu degetele peste partea din față a cămășii lui, strecurându-și degetele în părul lui. O zgâria cu maxilarul lui nebarbierit pe bărbie, dar se lăsă oricum condusă de el.

Putea să o facă. Își putea lăsa trupul să se muleze după al lui. Îi putea permite să-i exploreze adâncimile pasiunii și să îi răspundă așa cum voia el. Avea să se ocupe mai târziu de confuzia și amețea care puseseră stăpânire pe mintea ei. Momentan însă, voia doar să simtă.

El se trase în spate, respirând scurt și aspru. Ochii lui albaștri deveniră de o nuanță nocturnă, reflectând flăcările din vatră.

Intensitatea privirii lui o făcu să scâncească gutural. Cerule mare! O emoție atât de sinceră! Nu o putea înfrunta, așa că închise ochii și se prinse de gâtul lui, trăgându-l spre ea. El gemu aspru și puternic și începu din nou să o sărute, împingându-se în ea, până când greutatea lui o obligă să se dea în spate.

Pas cu pas, ea cedă sub apăsarea lui și se dădu în spate până se lovi de ceva solid. Divanul. Suspini și se lăsă să cadă printre perne.

El se retrase din nou. Julia își prinse buza de jos între dinți și îi inspiră aroma. Simți mirosul de coniac și un iz masculin. Rochia umedă îi udase cămașa subțire până i se lipise de piele. Era aproape transparentă. În lumina focului, pielea lui părea poleită cu aur.

Ea își trecu arătătorul de-a lungul gâtului lui, peste vena prin care i se simțea pulsul rapid, spre bucata de piele seducătoare ce se întrededa prin gulerul desfăcut. Un smoc de păr creț îi gădilă vârful degetului, așa că își apăsă palma pe pielea lui.

El se înfioră și se lăsă cu toată greutatea pe ea. Trupul ei îi răspunse cu o zvâcnire dureroasă în adâncul lui.

— Julia.

O atinse cu vârfurile degetelor pe tâmpile, dându-i la o parte puvițele de păr ude de pe frunte.

Îi vedea doar privirea albastră intensă, așa că își închise din nou ochii. Dacă ar fi putut să nu mai vadă nimic, doar să simtă!

El își trecu buzele peste maxilarul ei, spre lobul urechii și pulsul care îi bătea puternic chiar sub acesta. Ea se foi, trupul ei mulându-se după al lui.

El gemu și se împinse la rândul lui, cu mădularul dur ca oțelul între trupurile lor. Își coborî degetele, mângâind-o tandru pe obraz și apoi pe gât, unde se opri când dădu de închițătorile corsajului ei.

Inima Juliei bătea tot mai tare, pe măsură ce el trase de nasturii micuți. Cerule mare! Era pe punctul de-a o dezbrăca. Ar fi trebuit să îl oprească înainte să o copleșească de tot.

Fără vreun avertisment, el înlemni, cu trupul încordat și alert.

– Ce e? reuși Julia să îngaime.

El își întoarse privirea tulburătoare spre ușă.

– Am auzit ceva. Servitorii. Oftă și se ridică în picioare. Mai bine așa. Peste câteva momente...

El îi întinse mâna, iar ea îl lăsă să o tragă ca să se ridice în picioare.

– Peste câteva momente ce anume?

El îi zâmbi ușor.

– Aș fi făcut ceva ce ar fi șocat-o pe servitoare când venea după ceainic.

– Dar eu te-am rugat să mă compromiți.

– Mi-ar plăcea totuși să o fac într-un loc mai intim, nu în salon. O apucă de umeri și o sărută ușor pe obraji și pe frunte, după care o strânse mai tare în brațe, zdrobind-o de el. Suntem pe cale să declanșăm un scandal de asemenea proporții, că s-ar putea să nu mai primești invitații la baluri și la toate evenimentele la care participai.

Ea își puse capul pe umărul lui, minunându-se de cât de simplu și firesc i se părea acest gest.

– Nu contează. Ieșeam în societate doar ca să-i fac pe plac mamei. Din moment ce se pare că a-i face pe plac mamei presupune să devin contesa de Clivesden, mă tem că va fi tare dezamăgita de mine.

El se dădu în spate și îi cuprinse obraji în palme.

– Am o casă în Kent. Mi-a lăsat-o mama ca parte din zestrea ei. Dacă vrei, ți-o voi arăta.

Kent. Doar numele acela îi amintea de zile de vară însorite în care bătea pădurile în căutarea aventurii. Ea și Sophia își petrecuseră copilăria la Clareton House, făcându-și de cap ori de câte ori reușeau să scape de domnișoara Mallory. Atunci îl cunoscuse pe Benedict, deoarece proprietatea lor se învecina cu pământurile marchizului de Enfield. Nu se mai întorsese acolo de la primul sezon al Sophiei. Tatăl ei vânduse proprietatea, iar cu câștigurile obținute mutase familia la oraș. Schimbase o viață idilică pe rochii de bal și statut social.

– Vrei să plecăm în seara aceasta?

– Nu ai haine, îi aminti el. Și nu poți ieși din nou pe vremea asta îmbrăcată așa. Lasă asta pe seama mea. O să poruncesc să ți se pregătească o baie, iar doamna Brown va pregăti o cameră de oaspeți pentru tine.

– Și tu ce vei face?

– Trebuie să mă ocup de niște treburi și, dacă trec pe la club, nu voi da nimănui nimic de bănuț. Se aplecă și o mai sărută ușor de două ori. Ți jur că nu îți voi cere nimic din ce nu ești dispusă să faci. Ai încredere în mine în privința asta?

Ea clipi. În fața ei se afla din nou Benedict cel de demult, cel cu care copilărise.

– Bineînțeles.

– Atunci, trebuie să te avertizez, spuse el, privindu-și cu atenție mâinile. Moșia mea este într-o stare destul de deplorabilă. Majoritatea camerelor din casa principală sunt de nelocuit.

– Ah, da?

Înțelegea cum apărea degradarea treptată din pricina fondurilor tot mai sărace. Trăia în astfel de condiții încă de când tatăl ei vânduse casa în care crescuse și se mutaseră cu toții la oraș.

– Avem unde sta, dar e un loc foarte mic.

– Cât de mic?

El o privi direct în ochi:

– Are un singur dormitor.

Capitolul 14

Proaspăt bărbierit și îmbrăcat, Benedict coborî din trăsura lângă intrarea de la Boodle's. Se ruga să îl găsească pe Upperton acolo la ora aceea și ca acesta să-i mai vorbească după felul în care se despărțiseră ultima dată. Cu pași repezi, se duse direct spre masa la care stătea de obicei, făcându-i semn să plece lacheulul care ieșise din penumbră ca să-i ofere coniac.

În seara aceasta, Benedict voia să-și păstreze luciditatea.

– Revelstoke. Slavă Domnului! Își întoarse capul spre dreapta și îl văzu pe Upperton venind cu pași mari spre el. Credeam că n-o să mai ajungi.

Benedict se uită la ceasul de buzunar. Era ora șapte și jumătate, adică devreme pentru el.

– Ce s-a întâmplat, omule? Arăți de parcă te-a prins soțul amantei tale furișându-te pe ușa din dos.

Upperton se opri brusc.

– Ar trebui să ai mai multă încredere în mine. Nu mă încurc cu doamne măritate, din motive bine întemeiate.

– Oricum, mă bucur că am dat de tine. Trebuie să vorbim într-un loc în care nu riscăm să fim auziți.

Cu ochii mijiți, Upperton se uită atent la Benedict preț de o clipă.

– Se pare că domnișoara Julia lipsește. Nu știi nimic despre asta, așa-i?

Benedict își strânse buzele. Nu se așteptase ca vestea să se răspândească chiar atât de repede.

– Vino cu mine.

Îl conduse pe Upperton la al treilea etaj, unde un coridor lung mărginit de uși închise se întindea înaintea lor. Camere private, disponibile pentru membrii care doreau să aibă activități mai intime.

Upperton ezită când Benedict deschise cea mai apropiată ușă de stejar.

O propunere scandaloasă

- Nu aş vrea ca oamenii să îşi facă vreo idee greşită.

Benedict îl apucă de guler şi îl târî înăuntru.

- Spune-le că am angajat o curtezană care a fost foarte iubitoare cu amândoi deodată. Acum, ia zi-mi, care-i treaba cu Julia?

Upperton îşi ridică privirea.

- Eram sigur că ştii ceva despre asta.

- Chiar ştiu. Dar vreau să ştiu cum de ştii tu şi, poate şi mai important, dacă ar trebui să mă aştept ca familia ei să apară la uşa mea ca să o ia înapoi acasă?

Îl se puse un nod în stomac, de îngrijorare. Nu ar fi trebuit să o lase singură. Ar fi trebuit să o trimită direct în Kent şi să se ducă şi el în dimineaţa următoare. Cu siguranţă că dacă soţii St. Claire o căutaseră la casa familiei Upperton, aveau să se gândească să verifice şi la el acasă.

Şi dacă urmau să o descopere acolo, aveau să o ducă pe furis înapoi acasă şi să o țină sub supraveghere atentă până se căsătorea cu Clivesden. Indiferent ce părere avea Julia despre căsătoria lor, era clar că părinţii ei preferau o alianţă cu Clivesden.

- Nu cred că familia ei bănuieşte că ai avea ceva de-a face cu asta, spuse Upperton. Eu am aflat din pur noroc. Sora mea a vizitat-o pe Sophia şi ne-a spus când s-a întors. E secret, aşa că bineînţeles că Henrietta s-a întors valvârtej acasă, ca să ne spună.

Benedict respiră uşurat.

- Deci mai am timp.

- N-aş prea spune asta. Până mâine se va fi dus vestea peste tot. Upperton îl înghionti. Deci, ia zi: Ce te-a făcut să te răzgândeşti şi să vrei să mă ajuţi?

- Să-ţi fie clar pentru totdeauna: nu fac nimic ca să te ajut să câştigi pariul ăla idiot!

- În regulă, dar dacă aşa o să câştig... Upperton ridică din umeri. Gândeşte-te ce scandal va ieşi, omule! Clivesden nu se va mai atinge de ea.

- O să mă asigur de asta. Mâine-dimineaţă o duc în Kent.

- Ah, da, mâine-dimineaţă, bineînţeles, după ce o vei fi defăimat cum trebuie.

Benedict îl apucă de rever pe Upperton.

- Îți voi fi recunoscător dacă nu ți-ai băga nasul unde nu ți fierbe oala. Nu ți-aș fi dezvăluit planurile mele, doar că am nevoie de ajutorul tău.

Upperton se trase din strânsoarea lui Benedict și își scutură mânecele.

- Ai un mod amuzant de-a cere favoruri.

- Ar ajuta dacă ai învăța să-ți ții fleanca. Dar mă gândesc că nu vei ajuta doar pentru că așa vei fi sigur că vei câștiga pariul ăla.

Upperton oftă și se dădu în spate.

- Ce vrei să fac?

Benedict ridică trei degete.

- Trei lucruri. În primul rând, vei răspândi vestea cum că m-am văzut pe la vreo masă de jocuri în noaptea asta. Nu contează la care, atâta timp cât oamenii vor crede că nu mi-am petrecut seara acasă.

Upperton încuviință.

- Destul de ușor. Ce altceva?

- Măine-dimineată la prima oră, te vei duce la societatea avocaților și îmi vei face rost de o autorizație specială.

- Va trece cel puțin o săptămână până să o emită biroul arhiepiscopului. Mai bine te-ai duce direct în Scoția.

Benedict clătină din cap.

- Mi-ar lua o săptămână să ajung acolo. Ba chiar mai mult, dacă vremea continuă așa. Și se vor aștepta să facem asta, după ce își vor da seama ce s-a întâmplat. Vom fi mai în siguranță în Kent. Imediat ce-ai obținut autorizația, trebuie să mi-o aduci la Shoreford House. Sau, mai bine zis, la casa pădurarului, căci ală este partea locuibilă.

Upperton ridică dintr-o sprânceană.

- Știi că e posibil ca oamenii să spună că ai răpit-o.

- Nu e așa. Ea a venit la mine.

- Să înțeleg că domnișoara Julia și-a dat în sfârșit seama ce vrea?

Benedict ignoră remarca.

- Și ar mai fi ceva.

Rufus coborî din trăsura lui în Boulton Row, strângând din umeri din pricina vântului rece care sufla. Billings îl întâmpină la ușă cu o expresie înverșunată.

- Aș dori să o vizitez pe domnișoara St. Claire.

- Voi verifica dacă este acasă.

Sub mantie, Rufus tremură, în timp ce Billings se schimbă la față și îl lăsă să aștepte în prag.

- Ce naiba?!

Era trecut de ora unsprezece dimineața. Billings nu avea ce să se joace cu el de-a șoarecele și pisica, acum că era oficial logodnicul Sophiei. Doar fata nu voia să anuleze logodna în acel moment crucial, nu?

Nu după călătoria cu trăsura și îmbrățișarea lor încinsă. Îi lăsase infometat după promisiunea patului lor nupțial, cu naruturile ei neprihănite și reacțiile ei feciorelnice. Dacă anula înțelegerea dintre ei, atunci...

Ușa se deschise, și Billings, la fel de implacabil, își făcu din nou apariția.

- Vă va primi în salonul mic, milord.

Rufus respiră ușurat și trecu pragul, dându-i mantia și pălăria ude valetului. Sophia îi veni în întâmpinare pe la jumătatea coridorului.

- Slavă cerului că ai venit. Era mai palidă decât de obicei, aproape albă ca varul. Sub ochi avea cercuri vineții, care ieșeau în evidență pe tenul ei.

- Ce s-a întâmplat?

- Julia a dispărut și e vina mea.

O lacrimă i se prelinse pe obraz.

Vru să îi șteargă lacrima, dar se opri. Își puse în schimb mâna pe partea îngustă a spatelui ei și o conduse încet spre salonul mic.

- Vina ta? De ce zici că e vina ta?

- M-am purtat îngrozitor cu ea încă de la anunțarea logodnei. Nu... Se așeză pe un divan și își frânse mâinile. N-am putut să vorbesc cu ea, să o întreb cum a fost în stare să stea pe ur și simplu acolo și să accepte logodna, deși m-a asigurat că avea

să îl refuze. Cum să fac? Cum să trăiesc tot restul vieții avându-l pe el drept cumnat?

Rufus se așeză lângă ea. Coapsa i se frecă de fustele ei.

– De unde știi că nu de asta a plecat? Ca să scape de logodnă?

– Sunt sigură că ne-ar fi lăsat vorbă, măcar ca să nu ne îngrijorăm.

– De cât timp lipsește?

– De noaptea trecută. Mama a insistat să mă ducă la croitoreasa ei, pentru trusou, și când ne-am întors, Julia nu mai era. *Papu* spune că a vorbit cu ea. Am întrebat în stânga și în dreapta, dar nimeni nu a văzut-o.

Rufus își frecă bărbia.

– De noaptea trecută, spui? Nu s-a gândit nimeni să verifice drumurile care duc spre nord?

– Pe furtuna aia îngrozitoare? Nimeni întreg la cap nu ar fi plecat pe o astfel de vreme.

– Sau poate că da, dacă nu voiau să fie prinși.

– Dar spre nord? De ce... Rămase gură-cască preț de o clipă. Crezi că a fugit?

– Dacă ar fi să pariez, aș zice că a fugit în Scoția cu lordul Benedict.

Ca să vezi! Nenorocitul ăla de Clivesden, încornorat, sau pe-aproape. Era timpul să învețe și el cum era! Nu că ar fi simțit vreodată mai mult decât o umilire usturătoare. Nu era îndeajuns de simțitor ca să înțeleagă profunzimea durerii pe care păcatele lui o provocaseră altora.

Sophia se încruntă. El își înăbuși imboldul de a-i netezi fruntea cu degetul arătător.

– O, n-ar fugi niciodată cu lordul Benedict. Vezi tu, este în drăgostit de ea.

– Atunci mi se pare pe deplin rezonabil să fugă împreună.

– Nu și în cazul surorii mele. Nu vrea să se mărite din dragoste.

Rufus se lăsă pe spate, umărul lui frecându-se de cel al Sophiei, și începu să bată darabana pe brațul de lemn al divanului.

– Poate că a convins-o de contrariul.

Ea se lăsă spre el, prelungind contactul dintre ei și stărnindu-i un fior plăcut în abdomen.

- Oricum, tata a întrebat deja la el acasă.

- Și?

- După spusele valetului lui, nu a fost acasă, dar... Of, nu ar fi putut fugi cu Julia. Prietenul lui, domnul Upperton știe foarte bine ce face Revelstoke și și-a dat cuvântul că l-a văzut la club, noaptea trecută.

Rufus se încruntă.

- Și cu Clivesden cum rămâne?

- Adică?

- A fost înștiințat de dispariția bruscă a logodnicei lui?

- Tata i-a trimis un mesaj, bineînțeles. Îl prinse pe Rufus de antebraț, ceea ce îl făcu să se concentreze cu greu la următoarele ei cuvinte. Mai bine să o audă de la noi decât ca bârfă, la operă.

Benedict dădu draperia la o parte și aruncă o privire la peisajul încălzit în lumina amurgului. Toată ziua, nori gri și joși plutiseră pe cer, mânați de un vânt rece ca gheața, dar măcar nu plouase. De fapt, ploaia torențială din ziua precedentă făcuse drumurile foarte noroioase, încetinindu-le nespuse de mult înaintarea.

După câteva ore pe drum, se apropiau de coastă, de conac. Măcar nu aveau să fie urmăriți prea curând, ținând cont de starea drumurilor. Mai ales dacă Clivesden și St. Claire aveau să verifice mai întâi drumurile care duceau spre nord, înainte să ajungă la concluzia că se întorsese la moșia lui din Kent.

Julia dormea pe umărul lui, capul ei cald legănându-se în ritmul trăsurii. Tremuratul și huruitul constante o adormiseră, ca pe un copil. Cum dormise jumătate din zi, probabil că nu avea să-i fie prea somn în seara aceea.

La gândul acela, simți un val de căldură în vintre, dar își potoli reacția. Nu o atinsese noaptea precedentă și se hotărâse să facă la fel și la noapte, chiar dacă aveau să doarmă în același pat. După ce se căsătoreau, urma să aibă ani întregi la dispoziție ca să-i descopere toate secretele. Cu siguranță că mai putea rezista câteva nopți până avea să ajungă Upperton cu autorizația lor specială.

Sau până avea să fie ea doritoare. Oricare s-ar fi întâmplat mai întâi.

Avea să aștepte, chiar dacă anumite părți ale trupului său nu erau de acord cu planurile lui. Și, până atunci, nimic nu îl împiedica să aranjeze lucrurile astfel încât ea să devină doritoare mai rapid.

Cu grijă, ca să nu o deranjeze, scoase capul pe geam și se uită în urma lor. Nu văzu nici un semn cum că ar fi fost urmăriți. De fapt, nu prea se vedea nici un semn de orice altceva pe drumurile acelea. Numai Arthur, care mergea la trap în spatele trăsurii, legat cu o funie. Animalul își azvârli capul pe spate. Sigur voia un pas mai rapid.

Aveau să ajungă în curând la conac, iar Arthur avea să aibă loc să-și dezmoștească picioarele. Și Benedict la fel, dacă voia să se țină departe de Julia până se acomoda ea.

Trăsura încetini, apoi viră. Fără să se uite, știa că tocmai ce intraseră pe aleea lungă spre Shoreford House. Nu avea să meargă până în capătul ei, unde se afla clădirea în stil Tudor care dădea spre strâmtoarea Dover.

Nu, îi dăduse instrucțiuni vizitiului să se oprească la casa pădurarului. O asigurare în plus, în caz că Clivesden le lua urma prea curând. Probabil că acesta s-ar fi așteptat ca ei să stea în conac, nu în căsuța ponosită, cu acoperiș din paie și ferestre cu ochiuri de geam în formă de romb.

În trecut, vara, grădinarul ar fi umplut jardinierele cu o sumedenie de flori viu colorate. Asta pe când moșia încă avea grădinar. Acum, sub ramurile care atârnavu golașe, arăta mai degrabă jalnic.

Trăsura începu deja să încetinească. Își vârî un deget pe sub boneta Juliei și și-l trecu peste obrazul ei.

– Trezește-te. Am ajuns.

Ea clipi, iar el o privi cum se dezmeticește din somn. Julia se ridică în șezut, adoptând o poziție demnă de o doamnă și întrerupând orice contact fizic cu el, lăsând ca aerul rece să pătrundă în spațiul astfel creat între ei.

– Îmi cer iertare. Nu am fost o tovarășă de drum prea interesantă.

– Mai bine că te-ai odihnit, după frigul pe care l-ai îndurat ieri.

Ea își strânse mantia, protector, în jurul ei. Valetul lui reușise să o usuce peste noapte lângă foc și să o perieze, așa că arăta ca nouă. Benedict își dădu seama de semnificația gestului ei. Acum că ajunseseră, avea un atac de panică sau poate chiar se răzgândise în ceea ce privea planurile lor.

Trebuia să aibă grijă.

Vizitiul deschise portiera cu un huruit și coborî scările. Benedict coborî și îi întinse mâna.

– Haide să-ți arăt noua noastră moșie.

Ea îl prinse de mână, mult prea tare, probabil ca să îi ascundă tremurul, se gândi el. Când puse piciorul jos, făcu ochii mari.

– O, se minună ea.

– Puțin cam rustică, mă tem, dar este mai bine decât casa principală.

– Ba nu, e încântătoare.

El își zâmbi în sinea lui. Julia chiar vorbise serios.

– Vei mai fi oare de aceeași părere când îți vei da seama că nu vei avea servitori care să se ocupe de tine? Adăugă imediat: Ce-i drept, nu va trebui să gătim singuri. Îl voi trimite pe vizitiu la conac, cu instrucțiuni să ne aducă mesele la intervale regulate de timp, dar în afară de asta...

Se opri și își trecu o mână prin păr. Voise să-i distragă atenția de la emoții și uite că pălăvrăgea întruna, ca un băiețandru.

– Încerc să spun că, dacă ai nevoie de o slujnică, cred că va trebui să-mi asum eu acest rol.

Grozav. O făcuse să roșească. Comentariul nu îl ajutase prea mult nici pe el, întrucât își imaginea numaidecât cum o ajuta să se dezbrace, atingându-i pielea moale și albă.

– Atunci, cred că va trebui să mă descurc cum pot.

Măcar îi răspunsese, chiar dacă cu ochii în pământ.

Julia își strânse umerii din pricina vântului rece și aspru. Simți un iz sărat care îi dădu de înțeles că moșia se afla lângă coastă. Aroma aceea amară o neliniști, întrucât nu-i era familiară.

Regiunea pe care o cunoscuse ea în copilărie se aflase mult spre interior, așa că mirosise mai mult a pământ, iarbă, copaci și mlaștini.

După ce se udase learcă în ziua precedentă, nu crezuse că avea să se mai încălzească vreodată. Momentan, își dorea doar un foc și o ceașcă cu ceai fierbinte, dar hornul singuratic al căsuței, din care nu ieșea fum, nu părea prea promițător în acest sens.

Intră după Benedict. În mare, căsuța era formată dintr-o singură încăpere, cu un șemineu mare cu vatră deschisă într-un capăt. În fața acestuia era o masă rustică mare ce servea atât ca spațiu de lucru, cât și pentru cinat. Mai erau și niște rafturi pline cu oale de lut și de cositor; legături de ierburi atârnavă de grinzi, înmiresmând aerul cu o aromă de levănțică.

În celălalt capăt al încăperii, o ușă ducea spre o odaie care era probabil acel singur dormitor de care îi spusese Benedict. Un dormitor pe care în curând trebuia să îl împartă cu Benedict. O străbătu un fior de o altă natură.

Benedict ridică dintr-o sprânceană.

– Încă mai crezi că e încântător?

Ea se uită din nou în jur. Cu siguranță era departe de pretențiile înaltei societăți și de rigorile ei sociale. Dădu scurt din cap, hotărând:

– Da, cred. Ne vom purta singuri de grijă și o vom transforma într-o aventură.

El se așeză în fața vetrei din piatră și se uită pe coș.

– În cazul acesta, primul lucru de pe lista noastră este să facem focul.

– Adevărul e că e cam curent și mi-ar prinde bine o ceașcă de ceai.

Tremură din nou. Avea să dureze o veșnicie până să se încălzească încăperea aceea cavernoasă. Oare cât va dura până să ajungă căldura în capătul celălalt al încăperii, unde se afla dormitorul? Asta în caz că avea să ajungă până acolo.

– Ce-ar fi să te schimbi din hainele de drum? Iar eu mă ocup de foc.

– Știi cum să o faci?

Un colț al gurii lui se ridică.

— Să știi că nu sunt chiar în întregime inutil. Am învățat în primul an la școală și a trebuit să mă descurc deseori în astfel de situații pe când eram la cavalerie.

Ea își strânse buzele.

— Nu fi atât de sceptică. Du-te și schimbă-te și până termini tu voi face un foc zdravăn.

— La școală te-au învățat și cum să faci foc fără lemne, sau mecheria asta ai învățat-o la cavalerie? îl tachină ea.

El o privi încruntat.

— Ai fi surprinsă. Făcu semn spre dormitor. Acum, du-te.

Ea se duse spre ușă, o deschise și își înăbuși un scâncet. Nu se așteptase la asta. Salteaua groasă umplută cu pene și cuvertura aranjată, ambele albe, străluceau în lumina amurgului, iar pernele umflate părea destul de îmbietoare — dar era atât de îngust.

Sperase la ceva lat, pe care ea s-ar fi putut culca într-o parte, iar el în cealaltă, și să mai fi rămas și o bucată bună de saltea între ei. Atunci s-ar fi putut preface că împărțea patul cu sora ei.

În patul acesta însă, nu se putea preface. În patul acesta, cu siguranță s-ar fi atins unul de celălalt. Tremură în încăperea expusă curentului. În patul acesta, trebuiau să se agațe unul de celălalt ca să se încălzească câtuși de puțin.

Bagajul lor se afla în colțul îndepărtat, lângă dulapul de haine, unde îl lăsase vizitiul. Despachetă cele câteva articole de îmbrăcăminte pe care le luase la ea și le puse lângă hainele și pantalonii lui Benedict. Da, îi spusese că această căsuță era în mare parte de nelocuită.

Alese o rochie în care să se schimbe de hainele în care călătorește. Era o rochie din muselină de un albastru pal, demodată de cel puțin două sezoane. Nu se gândise de unde îi făcuse rost Benedict de câteva schimburi de haine într-un timp atât de scurt, dar măcar era sigură că nu intrase prin efracție în casa ei ca să le ia. Nici ea, nici sora ei nu avuseseră vreodată o rochie atât de împopoțonată, cu atâtea volănașe și încrețituri.

Dacă se gândea mai bine, stilul era exact pe gustul surorilor lui Upperton.

Cu degete neîndemânaticice și amortite de la frig, își desfăcu pe cât de repede putu nasturii, își dădu jos hainele de drum și își puse rochia cu un munte de volănașe pe ea. Măcar excesul de material poate că avea să-i țină de cald. Când încercă să o încheie, își dădu seama de ce se optase pentru atâtea volănașe: pentru a masca niște sâni mai puțin înzestrați ca ai ei.

Henrietta Upperton, cu siguranță.

Rochia de muselină se întindea peste sâni și o strângea la umeri. Pe când se chinuia cu ultimul nasture, o cusătură pocni, ca un semn prevestitor de rău.

Julia respiră adânc, dar nu prea adânc, ca să nu rupă efectiv ceva, apoi răsuci mânerul ușii. Oricum, probabil că focul ardea deja în vatră.

Îl găsi pe Benedict în patru labe, suflând într-o grămadă de leascuri.

– Asta e șmecheria ta secretă? zise ea, înăbușindu-și un zâmbet. Să faci foc din aer?

El se încruntă la ea.

– Ale dracului de lemne, sunt ude. Nu pot să pornesc focul.

Ea se ghemui lângă el, iar el se lăsă pe călcăie.

– Cum îți place până acum aventura noastră? întrebă el, probabil că vom degera dacă rămânem aici.

– Ai putea să trimiți vorbă la conac să vină cineva să facă un foc cum trebuie.

– Am făcut un foc cum trebuie. Împunse grămăjoara de lemne bototică cu degetul. Nu e vina mea că a plouat atât de mult, încât toată grămada de lemne e udă.

– Atunci, persoana după care ai trimis nu se va descurca mai bine ca tine. Se așeză lângă el, pe pardoseala din scânduri. Doar că nu vrei să încerc și eu.

– Ai fost nevoită vreodată, în viața ta, să faci focul?

– Nu, dar cred că pot să scapăr un amnar.

Se întinse după amnar, cu intenția de a-l lua din mâini. În schimb, degetele ei se împletiră cu ale lui. El își trecu degetul mare peste ele.

- Ești atât de rece, murmură el. Nu putem sta aici. Nu știi ce-a fost în capul meu.

Ea se gândi la patul acela îngust pe care trebuiau să îl împartă și inima începu să-i bată cu putere. Ar fi trebuit să se bucure de păsuirea pe care i-o oferea. Dacă s-ar fi putut muta în casa principală, ar fi avut fiecare camera lui, așa cum ar fi trebuit să fie, de fapt, așa cum se întâmpla chiar și cu cei căsătoriți.

Ar fi fost în continuare compromisă, dar nu ar fi fost *compromisă*.

Dar iată că i se oferea oportunitatea de a experimenta relația dintre un bărbat și o femeie. Chiar dacă sentimentele pe care i le mărturisise el că le-ar nutri pentru ea o înspăimântau, se încredea în Benedict ca în nimeni altul. Și chiar dacă nu avea încredere în nici un bărbat cât să-i ofere inima ei, putea să aibă încredere în el cât să-i ofere trupul ei. Numai lui.

- Vrei să spui că vei renunța așa rapid la aventura noastră? Haide. Prefă-te că lucrurile sunt așa cum erau înainte, când eram copii, spuse ea.

El o privi cu atenție, ochii lui albaștri întunecându-se, până dobândiră o intensitate care numai copilărească nu era. Spirale de căldură se descolăciră în mijlocul ei. Mai adânc înăuntrul ei, avu impresia că se topea ceva.

Nu era inima ei. Orice-ar fi fost, se afla adânc în burta ei, mai aproape de miezul ei feminin.

El își mută strânsoarea, până îi cuprinse mâna cu degetele.

- Când eram copii, nu-mi amintesc să fi vrut să fac asta.

O privi direct în ochi, apoi îi sărută mâna. Ea icni când el îi atinse ușor, catifelat, dosul palmei.

- Sau asta. Îi întoarse mâna și o sărută apăsător în centrul palmei. Sau asta, continuă el, sărutând-o pe încheietura mâinii.

Ea închise ochii și își ascultă sângele bubuindu-i zgomotos în urechi, și își permise să experimenteze. Să se deschidă. Să se lase purtată de val.

Printre bătăile puternice ale inimii ei, o mișcare ușoară, ca o șoaptă, îi dădu de înțeles că el se apropiase de ea, cu prezența lui luminoasă și captivantă.

Se aplică spre el, așa cum o floare se întoarce după soare. Îi simți respirația plutind peste buzele ei și le desfăcu. El o sărută ușor, liniștit, la fel de blând pe cât de apăsător o sărutase prima dată. Se împinse în ea, iar ea se împinse în el – un schimb simplu.

Ea oftă sub buzele lui, iar el își puse o mână pe ceafa ei, apăsând-o încet, poziționându-i capul ca să o poată pătrunde mai adânc cu limba. Ea răspunse la fiecare mișcare a lui, de parcă ar fi valsat din nou. El conduse, iar ea îl urmă, până când capul ei se învârtea din nou printr-o sală de bal, doar că, de data aceasta, în loc să se ferească de alte perechi, erau pe deplin singuri.

Benedict se trase înapoi preț de o clipă, iar inima ei bătu mai repede, speriată că avea să se oprească. Se aplecă în față, după el, își înfipse degetele în lâna aspră a reverelor lui și îl trase înapoi spre ea.

El o sărută ușor și nerăbdător pe obraz și pe tâmple, mișcări săruturi rapide, vioaie, care îi stârniră încă un val dulce-amărui de emoții. În cele din urmă, își sprijini fruntea de a lui. Preț de câteva momente, în încăperea se auziră doar respirațiile lor scurte.

– Mi-ai răspuns atât de dulce, îi șopti el. Mă ispitești să îmi doresc mai mult.

Julia îi cuprinse fața cu mâinile, și el expiră șuierător, iar ea așteptă să își deschidă ochii.

– Cred... Știi că vreau mai mult.

Benedict închise ochii și păru să se înfioare. Ea îi simți mișcarea fremătăată sub vârfurile degetelor, precum tremuratul pielii unui cal care alungă o muscă.

– Îmi îngreunezi foarte mult hotărârea de-a mă purta ca un gentleman.

Ea vru să spună ceva, dar înainte să apuce să rostească vre-o vorbă, el îi puse un deget pe buze.

– N-o spune. Nu mă ispiti și mai tare.

– Ce crezi că voiam să spun? îl tachină ea, în pofida faptului că el își ținea degetul pe gura ei.

– Că nu vrei să mă port ca un gentleman.

O cunoștea mult prea bine. Voise să-i arunce o provocare, așa cum făcuse deseori în timpul copilăriei lor.

– Poate că nu vreau.

El o prinse de umeri și o îndepărtă puțin.

– Nu înțelegi. Dacă cedez în fața pasiunii, te-aș poseda chiar aici și acum, iar tu meriți mult mai mult decât o tăvăleală rapidă pe o podea rece.

– Ciudat, dar nu mi-e cătuși de puțin rece.

Chiar nu-i era când se afla în brațele lui Benedict.

El zâmbi amar.

– S-ar putea să te răzgândești când o să fie prea târziu. Se lăsă pe călcâie, distanțându-se de ea. Mai bine să ne gândim cum să pornim focul. Măine o să-ți arăt locul.

Capitolul 15

– Nu înțeleg de ce se insistă pe spectacolul acesta public, când căsătoria asta s-ar putea încheia la fel de ușor în particular. Mariah trase de o mănușă. Departe de priviri curioase.

În fața ei, doamna St. Claire se înfoie, fără îndoială ca să-i răspundă, bineînțeles, pe cât de politico posibil.

Rufus se uita pe geam și încerca să le ignore, ceea ce îi era imposibil din pricina felului în care erau așezați. Era o călătorie cu trăsura ruptă din iad. Nu numai că era înghesuit lângă sora lui, ca un spectator captiv la cearta ei constantă – dar mereu civilizată – cu viitoarea lui soacră, ci și aproape că băteau pasul pe loc din pricina aglomerației de pe Bond Street. Trecătorii se opreau și se holbau preț de o clipă sau două la blazonul de pe cupeul lui, după care își vedeau de drum, deplasându-se mult mai rapid pe jos.

Lângă mama ei, Sophia se foi, dând în zadar dintr-o mână, în încercarea de a-și face vânt. Îl privi, iar el își dori ca ea să-i sambească – nu că ar fi avut vreun motiv să o facă.

Julia lipsea deja de două zile; fără îndoială că absența ei avea să se observe curând. Clivesden dăduse buzna peste familia ei, ieri seară, cu ideea năstrușnică de-a se duce după Julia și iubitul ei. Indiferent cât de mult își doreau soții St. Claire și chiar și Clivesden să țină totul secret, vestea urma să se răspândească

pe după evantaiile ridicate, de la gură la gură. Probabil că măcar în parte Sophia era de acord cu Mariah – iar Mariah nu știa nimic despre ultimele evenimente. Familia nu trebuia să atragă atenția asupra lor ținând cont de scandalul care avea să urmeze.

– Mamă, poate ar trebui să mergem acasă.

Mariah încuviință hotărâtă.

– În sfârșit, copila a spus ceva rațional. Nu o credeam în stare.

– Prostii! interveni doamna St. Claire, înainte ca Rufus să-i poată lua apărarea Sophiei. Urmează să vă căsătoriți. Dacă nu te văd cumpărându-ți trusoul, oamenii vor începe să speculeze de ce nu o faci.

Sophia surprinse privirea lui Rufus și păli. Dacă doamna St. Claire nu avea grijă, Mariah ar fi putut începe să pună întrebări dificile.

El își drese vocea.

– Cred că pe jos am ajunge mai repede la destinație.

Sophia își îndreptă spatele.

– Ce idee minunată!

– Domnișoară, să nu te miști de la locul tău. Mariah se aplecă până când ajunse cu fața la doar câțiva centimetri de a Sophiei. Nu se cuvine să fii văzută în compania lui Highgate fără însoțitoare, iar eu cu siguranță nu am de gând să merg pe jos.

Rufus se întoarse spre ea.

– O, da, un bărbat e foarte periculos pentru domnișoare vulnerabile în mijlocul unei străzi aglomerate. Doar nu crezi că o să-i propun să ne furișăm pe străduțe lăturalnice spre Vauxhall.

Bătu în acoperiș, un act ridicol, probabil, din moment ce stăteau pe loc de cinci minute, dar fu un semnal pentru lacheii să coboare scările.

Rufus sări din trăsură pe artera principală aglomerată.

– Am de gând să iau o gură de aer proaspăt. Ai vrea să mă însoțești?

– Nu fi ridicol, începu Mariah, dar Sophia o ignoră.

Își puse mâna în palma lui întinsă și coborî. Zâmbi puțin forțat, știind că era doar o fațadă, pentru ca lumea să creadă că totul era perfect în regulă.

- Slavă cerului! murmură ea. Nu le mai suportam.

- Nu te pot învinovați pentru asta. Îi așeză mâna în îndoi-tura brațului și plecară, lăsând cupeul la locul lui, oprit în mijlocul străzii.

- Ar trebui să-ți mulțumesc pentru ieșire, dar sora dumitale probabil că are dreptate. Ar fi mai bine să stăm acasă.

Rufus își atinse pălăria, salutând două doamne care trecură pe lângă ei. Acestea se uitară la el, apoi întoarseră capul să se mai uite o dată. Din pricina cicatricei, bineînțeles. O considerau un simbol al primei lui căsnicii tragice.

- Cred că ieșirea îți va prinde bine. Mai bine decât să stai acasă și să-ți faci griji pentru... lucruri pe care nu le poți schimba.

Ea dădu din cap a încuviințare. Era singurul fel în care îi putea răspunde pe o stradă aglomerată din Mayfair, plină de nenumărate urechi nerăbdătoare să audă ce discută. Dar el știa ce gânduri îi treceau prin minte: era îngrijorată pentru sora ei și neliniștită în ceea ce privea viitorul.

Faptul că îi putea ghici gândurile după o simplă expresie și înclinare a capului îi încălzi sufletul. Era prima dată când ajungea la un astfel de nivel de empatie cu o femeie.

- Tot mă întreb dacă mersul la cumpărături este o idee bună. Când vom ajunge la modistă, mama se va pierde cu firea, mai mult ca sigur.

El o privi pieziș. Nu prea știa el multe lucruri despre moda feminină, dar până și ochiul lui neformat observa că rochia ei avea un aer mai ponosit și tivul zdrențuit, spencerul ei era cam vechi, iar dantela de la bonetă, lăsată. Merita mai mult decât îi putea oferi familia ei.

- Dacă vezi ceva ce îți place, o voi trece în contul meu.

Ea se opri în mijlocul trotuarului, sub ochi apărându-i două pete rozalii, ca doi boboci de trandafir. Trecătorii continuară să se înmulțească în jurul lor.

- Nu pot permite așa ceva, spuse ea încet, dar fiecare cuvânt pluti răspicat peste huruitul trăsurilor.

- Mi-ar face plăcere. Ia-o ca pe un dar pentru neplăcerile pe care ți le-a cauzat aranjamentul nostru.

Nuanța rozalie din obraji i se adânci, iar ea își mușcă buza. Lui Rufus îi veni în minte o imagine. Poate că exact așa ar fi arătat și în circumstanțe mai plăcute: în patul lui, cu dorința trupească împlinită. Sângele îi pulsă spre vintre când și-o imaginea satinsă făcută printre un talmeș-balmeș de cearșafuri albe, goală, respirând rapid, cu nuanța aceea rozalie nu numai în obraji. Ci și pe gât, pe sâni...

El o privi în ochi, iar ea se îmbujoră și mai tare.

- Ar... ar trebui să mergem mai departe.

- Da, ar trebui. În ritmul acesta, mama dumitale și sora mea vor ajunge înaintea noastră. Sunt sigur că ar fi ceva scandalos, deși nu îmi imaginez de ce.

Ei bine, poate doar pentru gândurile lui depravate.

- S-ar putea ca sora dumitale să pretindă că m-ai ademenit tu cine știe ce vizuină a păcatului.

El clipi și îi venea să rânjească.

- Și ce știi dumneata despre vizuinele păcatului?

- Chiar nimic.

Oare i se păruse lui sau o spusese pe un ton dezamăgit? Cu siguranță că i se păruse.

Ea se răsuci înainte ca el să poată fi sigur. O porniră din nou de-a lungul străzii, îndreptându-se cu repeziciune spre modista. Alți trecători îl priviră speculativ. Își atinse pălăria în fața unei domnișoare care părea a fi încă școlăriță. Copila făcu ochii mari, iar guvernanta ei, încruntată, o îndemnă să își vadă de drum.

Sophia îl prinse mai bine de braț și umerii li se atinseră când se aplecă spre el, ca să vorbească fără să fie auziți.

- De ce se holbează lumea așa? Zici că m-am umplut brum de pete.

- Au auzit despre logodna noastră, draga mea, așa că te întrebă.

- Ce se în treabă?

- Tot felul de lucruri care nu sunt treaba lor. Dacă ne vom potrivi. Cât î-am plătit tatălui tău ca să te iau de pe capul lui. Cât va trece de la rostirea jurămintelor până îmi pui coarne.

Ea se opri din nou.

- Dar nimic nu este adevărat. Nu suntem... Se întrerupse, conștientă de faptul că se aflau în mijlocul unei mulțimi

de oameni foarte interesați, dar pentru el nu era nevoie să își termine gândul.

— Așa gândesc ei. Le place să creadă ce-i mai rău despre ceilalți. Ca și surorii mele. Mereu trage cea mai proastă concluzie și exagerează pornind de acolo. O face să se simtă superioară.

— Ce... Se uită în jur, apoi spuse mai încet: Ce va crede despre mine după ce anulez logodna?

El își înăbuși un val de neplăcere pricinuit de faptul că adusesse în discuție acest subiect și reuși să îi răspundă pe un ton cât de cât blând.

— Se va bucura să audă asta. Te consideră mai prejos de mine. Eu însă rareori îi împărtășesc părerile. De fapt, prefer ca oricât de des pot să adopt o părere contrarie.

— Iată. O făcuse să se îmbujoreze și mai tare. Era chiar fermecătoare cu boneta ei ponosită, dar cu tenul strălucitor. Trebuia să își amintească să îi facă complimente mai des.

Ea își drese vocea:

— Cred că am ajuns.

Intrară în magazin și Rufus văzu că, momentan, sora lui încă nu ajunsese. Bonete, evantaie, dantelă și tot felul de articole femelești ridicole erau expuse pe rafturi. În aer se simțea un amestec de parfumuri grele, de praf și pene.

— Cerule mare, e chiar domnișoara St. Claire.

Rufus văzu o domnișoară brunetă croindu-și drum printre exponate. Mireasma de parfum se simți tot mai puternic, iar el își scutoci prin memorie. I se părea cunoscută.

Sophia înlemni în timp ce pipăia o bucată de panglică albastră.

— Bună ziua.

O spusesese pe un ton căruia îi lipsea căldura obișnuită, dar nou-venita ignoră acest fapt.

— Nu cred că i-am fost prezentată... Păi, bănuiesc că este logodnicul tău, așa e?

— Dumnealui este contele de Highgate, murmură Sophia, cu ochii mișiți.

— Milord.

Bruneta făcu o reverență.

El dădu din cap, dar întrucât Sophia nu îi spusese numele tinerei domnișoare, nu mai putea adăuga nimic.

Oricum, fata se întoarse din nou spre Sophia.

– Ce mai face sora ta? Sper că e bine. Nu am mai văzut-o de câteva zile la nici una dintre întâlnirile obișnuite.

Sophia se făcu albă ca varul și îl strânse mai tare pe Rufus de braț.

– Eu... Julia...

– Mă tem că este bolnavă de câteva zile, interveni Rufus.

– Ce păcat! Am auzit un zvon foarte ciudat despre ea. Bruneta îndreptă cu mare avânt dantela care îi cădea valuri de la manșete. Cineva mi-a spus că a plecat din oraș. Și nu singură.

Sophia tresări.

– Cine ți-a spus asta?

Bruneta își lăsă capul pe spate și râse ascuțit, ca un scârțâit îngrozitor care i-ar fi făcut și pe câinii din apropiere să latre, ceea ce îi declanșă o amintire. Însoțitoarea lui Clivesden de la balul Posselthwaite. Își înfipse unghiile în palme, până când pielea de pe articulațiile degetelor i se albi.

– Și tu, acum, răspunse bruneta. Nu pot divulga astfel de informații. Deși sunt convinsă că bărbatul știe foarte bine ce vorbește, e o idee pur și simplu ridicolă. De ce ar fugi cu un bărbat mai tânăr, când ar putea avea un titlu?

Sophia își duse mâna la gât.

– Întocmai.

Biata de ea. Avea să se dea de gol din clipă în clipă. Rufus o apucă pe Sophia de braț. Aceasta își îndreptă spatele, își umflă pieptul, iar carnea de sub degetele lui se întări, semn că prezența lui îi conferea încredere.

– N-am timp să ascult bârfe de nimic.

Se gândi la Mariah și făcu afirmația pe un ton disprețuitor de care doar aceasta ar fi fost capabilă – genul de ton care ar fi făcut pe oricine să înlemnească.

Bruneta își întoarse privirea spre el și se holbă numai de călă la obrazul lui stâng.

El îi dădu drumul Sophiei și se apropie de intrusă. Aceasta era de-aiajuns de micuță de statură, încât să o domine cu înălțimea.

- Ai primit o explicație privind locul unde se află domnișoara Julia. Orice altă speculație e nepotrivită pentru o domnișoară bine crescută.

Aceasta își duse mâna la inimă și se retrase, roșeața din obraji dispărându-i.

- Iertați-mă, milord, dar se pare că am uitat că aveam un angajament urgent.

Își grăbită din magazin, tocurile ei țacănind în ritm rapid.

- Cerule mare, Highgate, nu trebuia s-o înspăimânți de moarte.

Se întoarse și o văzu pe Sophia privind-l cu ochii mari și strălucitori. Să fi fost oare admirație ce vedea în ei? Gândul îl uimi. Chiar și în tinerețea lui neîntinată, nu își amintea să-l fi privit vreodată vreo femeie așa. Și îi spusese Highgate, ca și când s-ar fi cunoscut de-o viață. Oare își dăduse seama că o făcuse?

Își permise să zâmbească.

- Pur și simplu o imitam pe sora mea. Nu credeam că mă voi pricepe așa de bine la asta. Poate că ar trebui să mă fac actor.

Expresia Sophiei se îmblânzi, dar nu se topi chiar în zâmbetul pe care el sperase să îl obțină.

- Nu e momentul pentru glume. Știe și va răspândi zvonuri.

Rufus aruncă o privire prin magazin. Proprietara era ocupată cu două matroane din înalta societate în capătul celălalt. Bun. O prinse pe Sophia de umeri și o duse spre partea din spate a magazinului, unde un aranjament de pălării cu pene îi ascundeau parțial.

Îa icni, desfăcându-și puțin buzele, iar el își aminti de noaptea trecută, când îi răspunsese cu atâta ardoare la săruturi. Se apropie de ea, inspirându-i aroma. De trandafiri, dulceață și femeie. Îi iupitea să retrăiască acea experiență, dar nu acolo, într-un magazin de modă. Nu când sora lui și mama ei ar fi putut intra în orice moment. Timpul era esențial.

- Nu știe nimic.

- Dar a spus...

— Cu siguranță bănuiește. Voia să i se confirme. Peste o clipă, așa ai fi făcut.

Sophia își mușcă buza de jos.

— Îți datorez mulțumiri că ai intervenit. M-a luat prin surprindere. Dar, of, cu siguranță știe. Se arunca efectiv în brațele lui Clivesden la balul Posselthwaite. Probabil... probabil că l-a convins să-i povestească.

Rufus își încleștă maxilarul când ea ezită. Știa la ce se gândea nemernicul ăla afurisit o lăsase pe femeiușca brunetă să-i nucească mințile.

— Nu, nu cred că i-a spus.

— Dar a zis că *un bărbat* i-a spus. Că informatorul ei era un domn.

— A mințit, ca să te facă să recunoști adevărul. Clivesden nu i-ar fi spus nici în ruptul capului despre sora ta.

— De ce ești așa de sigur?

— Pentru că e bărbat. Pentru că e Clivesden și pentru că este obișnuit să obțină tot ce vrea. Nu ar recunoaște niciodată că o domnișoară a avut ac de cojocul lui.

Ea își strânse buzele și se uită țintă la pardoseală.

— Povestea se va răspândi.

El îi cuprinse bărbia cu mâna, ridicându-i capul până o putu privi direct în ochi.

— Da, îndrăznesc să spun că așa va fi. Dar vom înfrunta furtuna. Se opri chiar înainte să adauge *împreună*.

— Nu mă gândesc la mine, spuse Sophia încet. Mă gândesc la Julia.

Hornuri roșii duble, din care se desprindeau bucăți de cărămidă pe un acoperiș de ardezie presărat pe alocuri cu plăci lipite, se înălțau pe o clădire imensă în stil Tudor aflată la capătul aleii late, șerpuitoare. Ferestre cu ochiuri de geam în formă de romb străluceau ponosite în lumina apoasă a zilei. Întregul loc avea un aer trist de neglijență.

O briză tăioasă îi biciui boneta Juliei, aducând cu sine un țesătură sărat marin, făcând-o să tremure.

— Nu mi-am imaginat că ai un asemenea conac, spuse ea, privind-și mâinile.

Petrecuse o noapte neliniștită, înghesuindu-se în colțul ei de pat. Fusesse greu să ignore prezența nefamiliară de lângă ea. Totuși, după săruturile lor, Benedict fusesse un gentleman desăvârșit și nu o mai atinsese.

La gândul acesta, se simți deopotrivă frustrată și ușurată. În timp ce o parte din ea își dorea să depășească obstacolul intimității fizice dintre ei, o altă parte a ei era chiar bucuroasă că nu o forțase în acest sens. Cu fiecare sărut și atingere a lor, îi era tot mai greu să nu se piardă pe sine.

— A cam fost dat uitării în ultima vreme. Se pare că îmi lipsește un administrator. Benedict o luă de mână și i-o vârî sub brațul lui. Haide să-ți arăt locul.

Pietrișul scârțâia sub picioarele ei pe măsură ce înaintau. Ziduri de un ocru pal se încruntau la ei, de parcă sosirea lor ar fi deranjat odihna conacului. Piatra era străbătută de linii fine, simțate, și erodată de la vânturile sărate dinspre canal și năpădită de iedură incolăcită.

Julia își cuprinse mijlocul cu brațul liber.

— Și ai de gând să te stabilești aici?

— Doar câteva încăperi din casa principală mai pot fi locuite. Le-am lăsat puținilor servitori pe care i-am păstrat în slujba mea.

Da, menționase că administratorul moșiei dispăruse și alți câțiva angajați își căutau de lucru în altă parte.

Ajunseră pe scările din fața conacului. O altă rafală de vânt amenința să-i smulgă boneta de pe cap.

— Știu că nu arată foarte bine, continuă Benedict, dar pământul e bun. Excelent pentru pășunat.

Îa nu îi răspunse, așa că el o trase de cot.

— Lasă-mă măcar să-ți arăt grajdurile.

— Grajdurile. Bineînțeles. De unde altundeva să îți începi turul proprietății, dacă nu de la grajduri?

Pașii lor răsunară sonor pe cărare, în tăcerea desăvârșită care le permitea să audă până și valurile care se sfârâmau de țârm în apropiere. Ocoliră straturi de flori năpădite de buruieni, organiza-te cândva cu o precizie care nu mai era la modă de ani buni, dar

acum plantele atârneau jalnic dincolo de spațiul destinat lor. Tufișuri triste, înalte, care nu mai fuseseră curățate de uscături de ani întregi sufocau cărările unui labirint în paragină. Starea de abandon a lucrurilor aproape că îi aducea mângâiere, deoarece îi era atât de familiară.

Julia începu să catalogheze mental tot ce trebuia făcut pentru ca locul să poată fi din nou locuibil, de la proptirea hornurilor lăsate, la înlocuirea ochiurilor de geam sparte și tunderea arbuștilor. Și acestea erau doar pentru exterior. Dumnezeu știe în ce stare ajunsese conacul la interior.

Până să o ia spre grajduri, adăugă pe listă și pavatul cărărilor cu dale adecvate.

– De aceea ai venit la oraș?

Benedict ezită puțin înainte să mai facă un pas.

– Ce anume?

– Asta. Făcu un semn cu mâna spre proprietatea lui aflată în paragină. Ai venit la oraș ca să cauți o soție care să te ajute cu toate acestea.

Îi simți brațul devenindu-i rigid.

– Nu voi nega faptul că sarcina de a face din locul acesta unul locuibil mă depășește ținând cont de servitorii pe care îi am acum, dar nu am mers în Londra ca să caut o soție. Nu m-ai văzut la multe baluri, nu-i așa?

Ea îl privi cu atenție. Briza aspră a mării îi înroșise obraji.

– Cu excepția celui dat de soții Posselthwaite.

– La balul Posselthwaite am mers ca să te găsesc și să te avertizez în legătură cu Ludlowe. Atâta tot. Nu aveam planuri să mă însor.

Ea îl țintui cu privirea, încercând să își dea seama de sensul ultimei propoziții. Tonul lui sugerase un „doar dacă”. *Doar dacă mă puteam căsători cu tine.* Ea își coborî privirea în pământ, uitându-se cu atenție la cărăriua pe care se aflau și lovi alene o piatră mcută care se rostogoli pe pietriș și se pierdu în stratul de flori năpădit de buruieni.

Benedict își dresе vocea.

— Am venit la oraș ca să caut cai pursânge. Sunt sigur că îi am spus.

— Ah, da. Tattersall's. De ce să angajezi un grădinar, când îți poți irosi banii pe animale?

— Oricum, nu am irosit nici măcar un sfanț, spuse el, rostind clar fiecare silabă. Ea îi simți brațul devenindu-i rigid. Știu că mi-am neglijat datoria pe care o am aici. Chiar vreau să fac ceva din locul acesta, dar nu pot să cresc iepe pe care nu le am.

Fir-ar să fie. Reușise să atingă o coardă sensibilă cu gafa ei. Își întinse mâna liberă spre el, dar el îi dădu drumul la braț și se îndreptă cu pași apăsați spre grajduri. Ea se duse grăbită după el, dar el se opri când mai multe lătrături voioase sparseră tăcerea sinistră.

Mai mulți ogari de culoare ruginie veniră în viteză de după colțul unei anexe. Julia se dădu temătoare în spate, dar Benedict se duse chiar în mijlocul lor, scărpinându-i după urechi și bătându-i ușor pe coaste, în timp ce ei săreau pe el și îi murdăreau haina cu labele lor noroioase. Râsul lui se auzi mai tare ca zarva câinilor. El zâmbi larg, arătând ca un băiat poznaș, ca un ecou al șelilor însoțite de vară din copilăria lor.

Inima parcă i se topi și i se strânse deopotrivă când îl văzu. Dintr-odată, starea de ruină și neglijare în care se afla moșia nu mai conta deloc. El era fericit acolo, așa cum nu îl văzuse niciodată în oraș.

Îl urmări cum se lasă în genunchi și apucă unul dintre câini de pielea care îi atârna la gât, frecându-l până când animalul începu să dea încântat din coadă, și și-l imagină brusc cum ar fi fost ca tată. Nu avea să se mulțumească să își lase copiii pe seama profesorilor și a guvernantelor. Avea să alerge după ei pe pășuni și prin păduri, împărtășind fiecare descoperire a lor. Și-l imagină stând lângă un băiețel cu părul închis la culoare, tropăind împreună prin noroi, nepăsători că își mânjeau hainele.

În mintea ei, copilul își ridică brusc privirea și o privi iscoditor. Îi zâmbi, un rânjet neastâmpărat care promitea să-i aducă doar

belele. Ea simțea același lucru și era convinsă că expresia ei o oglindea pe a lui.

Și apoi inima îi zvâcni pe măsură ce își dădu seama de un lucru. Ochii băiețelului, care licăreau năzdrăvani, erau exact ca ai ei: căprui, cu pete aurii. Cerule mare! Era fiul ei. Al ei și al lui Benedict. Își aminti ce-i spusese Upperton: „Odraslele voastre ar băga groaza în profesorii lor. Ar fi răzbunarea perfectă. Înscrieți-l la Eton din clipa în care se nasc“.

Simți o dorință dulce-amăruie după un astfel de viitor, nu la fel de insistentă ca dorința pe care o stârneau săruturile lui Benedict, dar, într-un fel, mai irezistibilă. Cu toate acestea, puternică și chinuitoare. Ar fi putut avea un astfel de viitor dacă ar fi fost îndeajuns de curajoasă încât să își riște inima.

Un chelălăit ascuțit îi atrase atenția. Unul dintre ogari se abătuse de lângă ceilalți și se uita la ea cu ochi negri și adânci. Bătu o dată, plin de speranță, cu coada lui cu pete albe, pământul tare din curtea grajdurilor.

Ea îngenunche să îl mângâie pe cap și să îl scarpine după urechi.

– Ce bine-crescut ești tu. Ia te uită, cum aștepți răbdător ce îți se cuvine, în loc să sari de colo-colo precum ceilalți din haită.

Cățelușul dădu bucuros din coadă când ea îl lăudă. Ea zâmbi. Oare cât trecuse de când nu mai mângâiasse un câine? Ani întregi, cu siguranță. Din copilăria petrecută la Clareton House. Parcă pe la zece ani mama ei se hotărâse că nu mai suferea animalele, mirosul lor și evident petele și rupturile pe care le făceau în fustele ficelor ei.

Julia întinse mâna să-l mângâie și își permise să viseze. Copiii ei vor avea voie să se joace și să exploreze fără să se gândească deloc la starea hainelor lor. *Copiii ei.*

Se uită pe furiș la Benedict. Acesta plecase jucându-se cu halta de câini și acum o privea cu atenție, serios și pătrunzător, ceea ce îi zbârli părul pe ceafă. Briza îi ciufuli părul lui Benedict, făcându-i şuvițele să fluture ca niște stindarde negre zdrențuite.

Ea își desprinsese încet degetele din blana ogarului și se ridică. El continuă să o privească, intens, dându-i impresia că și el își imaginase viitorul lor.

Vântul se înăspri, biciuindu-i părul și smucind de haina ei. O picătură de ploaie rece ca gheața îi căzu pe față. Altele se izbiră de pământ, în jurul picioarelor ei, lăsând mici adâncituri în urma lor.

El se apropie și îi întinse mâna.

- Mai bine ne-am adăposti.

O luă de mână și porniră rapid din loc. Julia îl urmă împleticindu-se. Când ajunsese la căsuță, respira deja în reprize scurte, aspre.

El se uită la ea pe toată durata cinei, privind-o cum ciugulește din tocănița de carne de miel cu degetele tremurânde, sorbind constant dintr-un pahar cu vin. Când Julia își goli paharul a treia oară, el își puse furculița pe lemnul plin de zgârieturi. Erau în cel mai rustic decor posibil, mâncând preparate simple, bățoși, fiecare la capătul lui de masă, de parcă ar fi fost separați de o masă de șase metri din mahon lustruit, deasupra căreia atârna un candelabru din cristal și de parcă ar fi fost serviți de lachei în uniformă.

Julia clipi spre el pe deasupra buzei paharului cu vin, cu ochi căprui rotunzi și adânci, în care se reflecta lumina focului. Avea buzele pătate cu o nuanță cireșie de la vin, care o prindea foarte bine. Ea își depărtă puțin buzele, fără să își dea seama, invitându-l parcă să guste din resturile de vin rămase pe limba ei.

Sângele i se învâlmăși în vintre când se gândi la patul care îi aștepta. Ce-i drept, salteaua era rece, dar aveau să o încălzească ei cât de curând. Dar nu încă. Voia să mai savureze puțin sentimentul de anticipare. Și, mai presus de toate, dacă avea să o atingă în noaptea aceea, își dorea ca ea să fie sigură că voia. Chiar dacă ceea ce-i fie soție în adevăratul sens al cuvântului după căsătorie, trebuia să țină cont de faptul că, totuși, nu era încă soția lui. În caz că ea voia mai mult timp ca să se obișnuiască cu ideea intimității între ei, era dispus să-i ofere măcar atât.

- Abia te-ai atins de cină.

Prefera să facă observații banale, sigure, sperând ca astfel să își înfrâneze propria nerăbdare.

Dacă, în cele din urmă, Julia avea să îl refuze, atunci urma să petreacă încă o noapte ruptă din iad. Nu, mai bine să nu se gândească nici la asta. Indiferent ce intensități pasionale se ascundeau sub suprafață, Julia era totuși virgină și neștiutoare, ca orice domnișoară de clasa ei. Realitatea brută a unei relații carnale, chiar și cu el, încă o putea șoca.

Ea își înfipse furculița într-o bucată de morcov.

- Cred că nu m-am dat niciodată în vânt după carnea de miel. Vinul e chiar bun.

O spusese ca pe un apropo foarte evident.

- Poate vrei să o lași mai moale. Nu l-a subțiat nimeni cu apă.

- O, zise ea, apoi se îmbujoră, după care chicoti, plină de viață, vioaie.

Nu se așteptase niciodată de la ea să scoată astfel de sunete.

O auzise răsând de multe ori în trecut, ca un torent adânc, gutural, mai potrivit pentru dormitor decât pentru sala de bal. Îi plăcuse foarte mult să o facă să râdă prin comentarii ironice. Dar să chicotească așa, ca o fetișcană? Nu o auzise niciodată chicotind, nici măcar în copilărie.

- Deja se vede efectul. Semeni cu sora ta.

Remarca lui o făcu să chicotească din nou, de data asta îndeajuns de lung, încât cărlionții prinși ca o aureolă în jurul feței ei începură să se legene.

- O, vai. O, cerule mare, zise ea și își puse o mână peste volănașele de pe corsaj. Măcar nu semăn cu stricata ăla, nu? Sau da?

Benedict aproape că scuiă vinul.

- Stricată? Ce știi tu despre stricate?

Ea ridică din umeri.

- Bine, nu pot să zic că este chiar o stricată. Doar că așa îi spune Sophia, pentru că Ludlowe... Ba nu, cred că acum îl cheamă Clivesden.

- Spune-i cum vrei. Personal, prefer „nemernicul ăla idiot“.

Ea chicoti din nou, iar el zâmbi în sinea lui. După ce aveau să se căsătorească, plănuia să se amuze îmbiind-o cu vin și făcând-o să râdă. De preferat, în timp ce era goală pușcă, în patul lui. Dacă chicotitul ei îi făcea cărlionții să fluture astfel, putea doar să-și imagineze ce efect ar fi avut asupra sânilor ei neîncorsetați.

Ah, da, după ce urmau să se căsătorească, avea să-i tolereze plăcerea de-a bea vin. Avea să își tolereze și sieși plăcerea de vin – sorbit chiar de pe trupul ei.

Poc!

Sunetul, însoțit de o nouă revărsare de chicoteli, îl trezi la realitate.

– Ce naiba?

Poc, poc.

Nu era de la foc. Se auzise dinspre Julia. Roșeața ei strălucitoare se întinse până la frunte. Buzele și bărbia îi tremurară. În scurt timp, nu se mai putu abține, așa că izbucni în hohote de râs.

Poc, poc, poc.

– Ce se aude?

– Rochia asta. *Poc.* E prea mică. *Poc.* Cusăturile se tot rup.

Ar fi trebuit să-i spună să se oprească din râs, dar gândul că avea să chicotească până pica rochia aia ridicolă de pe ea i se părea mult prea îmbietor. Un volănaș de la guler se clătină amenințător. Dăre peste cât timp avea să-i cedeze corsajul de tot, dând la iveală sânii ei plini, albi? Se foi pe lemnul tare al scaunului, dar nimic nu iar fi putut alina starea de disconfort, în afară de mâna ei, sau gura ei, sau trupul ei moale și supus...

Ea se opri, ca să-și vină în fire.

Fir-ar să fie!

– Deci, unde eram? O, da. Nemernicul acela idiot a dat-o la o parte pe Sophia pentru o fată care are cel mai enervant râs din înalta societate. Dacă mă gândesc mai bine, și ea este o nemernică idioată.

El se mușcă de limbă, ca să-și înăbușe un zâmbet. Poate că avea să regrete faptul că îi tolera astfel de izbucniri, dar era chiar amuzantă când înjura.

- De ce zici asta?

- Cred că îl vrea pe nemernicul ăla idiot doar pentru că Dumnezeule mare, imaginează-ți cum ar fi dacă ar avea copii. O întreagă familie de idiști. Oricum, la balul Pendleton, nu uitat cât se poate de urât la mine. Și asta era înainte ca tata să anunțe logodna mea. Nu știi de ce a făcut asta, dar bănuiesc că era geloasă.

Făcu o pauză să respire, apoi dădu amplu din mână, gata-gata să trântescă pe jos rămășițele aproape reci ale cinei ei.

Benedict își propti bărbia în podul palmei și se uită la ea. Da, vin roșu. După nunta lor, avea să îl comande cu lăzile. Clar îi dezlegase limba. Mai târziu trebuia să găsească un mod mai bun de a-i ține ocupată limba aceea rozalie și delicioasă.

- Deci, unde eram?

- Cred că pălăvrăgeai despre stricate.

- Pălăvrăgeam? Serios? Chiar pălăvrăgeam?

- Puțin, da. Dar te rog să continui. Mi se pare chiar amuzant. De fapt...

Îi mai turnă vin în pahar.

Ea clipi și sorbi ca o doamnă din el. Scoase limba ca să prindă cu vârful un strop răzleț, iar el se simți iarăși aprins de dorință. Fusese pe punctul de a-și turna încă un pahar de vin, dar se hotărî să nu o mai facă. După ce avea să o ducă în patul lui, caldă și doritoare, voia să se bucure de fiecare secundă a experienței.

Zâmbetul ei îmbietor îl făcu să tresară din nou. Amețeala îi făcea obrajii să strălucească într-un mod care o prindea bine. Ochii căprui îi licăreau. O privi lung, ca să își amintească de ea în ipostaza aceea: în continuare inocentă, și totuși dispusă să i se încredințeze, cel puțin cu trupul.

Dacă voia să-i câștige și inima, trebuia să muncească din greu la asta. Avea să înceapă cu partea fizică, sperând ca astfel să îi stârnească sentimente mai profunde. Dacă avea să îi dezlănțuie pasiunea, poate că reușea să îi aprindă și dragostea.

Probabil că se vedea la ce se gândea, căci ea își plecă privirea. Apucă piciorul paharului și bău, de data aceasta mai mult

decât o înghițitură, o gură plină, care îi făcu mușchii gâtului să-i tresară.

El dădu farfuria la o parte și se ridică. Julia îl privi din nou, precaută. Benedict știa că avea o parte aventuroasă în ea, dar, mai bănuia și că era normal să se simtă emoționată. Ea îi urmări mișcarea, în timp ce el ocoli masa și îi întinse o mână.

Ea îl privi pe sub gene.

- Nu vrei desert?

Lui i se ridică colțul gurii.

- O, ba da.

Julia își plecă din nou privirea. Nu era prima dată când Benedict văzuse asta. Ar fi putut însemna că o femeie era interesată, dacă... Iată. Julia își ridică din nou privirea spre el. Interes – ba chiar anticipație – și precauție.

El se lăsă jos lângă genunchii ei, coborându-și chipul sub al ei, cedându-i ei puterea. Dacă, la urma urmei, voia să îl refuze, așa să fie. Își puse o mână pe coapsa ei.

Ea icni și se crispă sub atingerea lui, chiar dacă el îi simți căldura emanată prin fustă.

- Ți-e teamă?

Ochii îi licăriră și nările i se umflară, semn sigur că avea de gând să mintă, după care se răzgândi și încuviință:

- Poate că puțin.

- Ți-e teamă de mine sau de act în sine?

- Cred că mai degrabă de necunoscut.

Vocea i se frânse când rosti ultimul cuvânt.

Ar fi putut să se refere la ignoranța ei când venea vorba de ce se întâmpla între îndrăgostiți în spatele ușilor închise. Sau ar fi putut să se refere la viitorul lor.

- Nu te voi forța cu nimic. Nici măcar nu te voi săruta dacă nu vrei.

- De fapt, săruturile sunt chiar plăcute. Obrajii ei de un roz aprins, de la vin, i se făcură roșii ca para focului.

- Atunci, sugerez să pornim de acolo și să vedem încotro duce. Îți opri. Ce urma să spună s-ar fi putut dovedi a fi dureros. Oricând vrei să te oprești, îți jur că așa voi face.

Cu ochii închiși, ea încuviință din nou.

El se aplecă spre ea și o sărută. Ea își desfăcu buzele sub ale lui, când le simți atingerea și limba i-o întâmpină pe-a lui. Avea gust de vin roșu, iar în jurul ei se simțea mireasma ușor sărată a dorinței. Dumnezeu să-l apere dacă avea să o năpădească temerile și să îi ceară să se oprească. Avea să își țină cuvântul dat, dar ar fi putut prea bine ca asta să îlucidă.

Fără să se oprească din sărut, îi dădu la o parte părul de pe față și își strecură degetele în cârlionții ei. Se auziră pocnete – alte câteva cusături rupte – când ea își puse mâinile pe umerii lui.

El își înăbuși un geamăt. Tocmai se imaginase rupându-i rochia aia ridicolă, mult prea strâmtă pentru ea, volănaș cu volănaș, ca să-i expună sânii perfecți, ca de porțelan. Mârâi și își desprinse buzele de ale ei, înainte să își piardă în întregime controlul și să o întindă pe masă.

Dumnezeule mare, cum ar fi fost să îi așeze posteriorul mic și ferm chiar pe margine, să-i ridice fustele și să o pătrundă! Sau poate mai întâi s-ar fi înfruptat din ea. Își încleștă mâna în părul ei și se înfioră.

Nu, era prea curând. Ea avea nevoie ca noaptea să se deruleze încet. Îi era dator măcar cu atât. Aveau să aibă la dispoziție tot restul vieții ca să își exploreze latura pasională.

– De ce te-ai oprit?

El deschise ochii și o privi drept în ochi.

– Simți atracția dintre noi?

Ea îl privi cu hotărâre, cu ochii ei cafenii cu pete verzui și aurii, întunecați din pricina dorinței.

– Da.

– Unde o simți? Arată-mi.

Ea își duse o mână la abdomen, chiar deasupra pântecelui.

– Aici.

Îl străbătu un fior de triumf, împletit cu o străfulgerare de dorință pură. Cu grijă, își luă mâna din părul ei, trecându-i o peste gât, apoi în jos, pe sub corsajul lărgit, până îi acoperi un sân rotund, ferm – se potrivea perfect în palma lui. Știa mereu că așa avea să fie.

— O! exclamă ea și închise ochii, dându-și capul pe spate, îmbiindu-l într-un mod atât de evident, în timp ce sfârcul i se făcure ca o pietricică.

El se aplecă și o sărută chiar sub ureche. Inima îi zvâcni, bătându-i cu sălbăticie și dezordonat, precum zborul unui fluture amețit.

— Îmi răspunzi așa frumos, dragostea mea.

— Ea înlemni. Începu să tremure tot mai tare sub săruturile lui, iar degetele i se încordară.

El își dădu prea târziu seama de greșeala pe care o făcuse. Prea târziu ca să mai poată nega. Nu era chiar atât de amețită de vin și de dorință, ca să nu simtă adevărul din spatele dezmiertării lui.

— Ce e?

— Ea se trase din strânsoarea lui și se uită la el. Negura palunilor se ridicase și lăsase în urma ei teama. Avea ochii rotunzi, înspăimântați.

— Julia?

— Eu... Dacă facem asta... Înghiți în sec, iar mușchii gâtului i se crispară. Ce... ce se va întâmpla cu mine?

— El își luă mâinile de pe ea.

— La ce te referi? Nu se va întâmpla nimic.

— Se frecă pe ceafă, năpădit de gânduri. Nu avea deloc experiență în a liniști o fecioară emoționată, așa că nu știa ce să spună. Nici nu putea gândi prea clar, când anumite părți ale trupului îl dureau de la nevoia de a termina ce începuseră.

— Nu?

— Adică, vei fi compromisă, bineînțeles, dar oricum ești. Va trebui să ne căsătorim. Știi asta.

— Da, știu, dar nu la asta mă refer. Se uită la mâinile pe care le ținea împreunate. Când mă privești, așa cum mă priveai adineauri, ca și când ai vrea să mă devorezi. E... Of, nici măcar nu știu cum să o spun. Mă simt de parcă mă vei mistui și nu va mai rămâne nimic din mine când vei termina.

Dumnezeule, nici măcar nu își dădea seama ce imagini îi stârnea în minte. Ignoră pulsul ridicat din vintre și o apucă de mâini.

– Nu vreau să te rănesc. Vreau să mai rămână ceva din tine și pentru data viitoare.

Maxilarul ei se încordă. Fir-ar să fie! De ce se gândise să ia în glumă lucrurile, când ea era al naibii de serioasă?

– Nu mă pot gândi la o dată viitoare. Nu mă pot gândi la viitor.

– Atunci nu o face. Concentrează-te pe ce simți. Relaxează-te și lasă-te cuprinsă de plăcere.

Ea se încruntă.

– Ai jurat că te vei opri dacă îți cer.

La naiba cu totul!

– Așa am zis. Îmi ceri să mă opresc?

– Eu... Julia încuviință din cap. Cred că da.

El îi dădu drumul la mâini și se ridică brusc în picioare. Trupul îi era plin de pofte nestinse. Era timpul să se îndepărteze de ea, până nu avea să spargă ceva.

– Benedict?

Dacă era să se ia după ezitarea din vocea ei, probabil că Julia îi văzuse expresia.

El se întoarse și se întinse după sticla de vin.

– Fă-mi o favoare, se poate? Rosti fiecare cuvânt, fiecare silabă pe un ton scurt și precis, ca să ascundă tremurul dinlăuntrul lui. Dacă vrei să mă țin de cuvânt, vei pleca din încăpere. Acum.

Se întoarse doar după ce îi auzi pașii tot mai încet, iar clinchetul încuietorii îi dădu de înțeles că se dusese în dormitor. În dormitor, fir-ar al naibii! Luă o gură bună din sticla de vin, dorindu-și să fi avut ceva mai tare la îndemână, care să-i potolească nevoia furioasă.

Atât de aproape. Fusese atât de aproape să o aibă sub el, doritoare, dar stricase totul din pricină că îl luase gura pe dinainte. La naiba! Își lăsă capul pe spate și dădu sticla pe gât.

Întrucât era laș, așteptă mai bine de o oră, până fu sigur că Julia adormise, înainte să intre în dormitor. Dacă ar fi fost precaut

și ar fi poruncit să i se aducă o sticlă de coniac din casa principală, poate că ar fi rezistat mai mult de atât.

Pe de altă parte, dacă ar fi fost câtuși de puțin precaut, poate că ar fi reușit să-și înfrâneze limba. Măcar își învățase lecția. Faptul că îi spusese sincer ce simțea pentru ea o făcuse să își vină în simțiri. Nu era pregătită să înfrunte impactul deplin al sentimentelor pe care le nutrea pentru ea.

Data viitoare avea să țină cont de sfatul lui Upperton și să-i permită Juliei să gândească doar când avea să fie prea târziu. Atâta timp cât nu o lăsa să se gândească, Julia nu avea nici o problemă cu senzualitatea. Dimpotrivă, se delecta cu săruturile și atingerea lui.

Lumina lunii, în noaptea aceasta nestânjenită de nori, scâldea încăperea într-o strălucire argintie. Cearșafurile albe și perdelele transparente străluceau precum perlele în licărirea ei blândă. Julia era întinsă în mijlocul patului, cu brațele desfăcute, de parcă ar fi vrut să protejeze întreaga saltea cu pene chiar și în somn.

Respira uniform, lent, ritmic și viu, chiar dacă era moartă față de lume, ajungând în starea aceea cu ajutorul vinului.

El respiră șuierat, în timp ce îl străbătu un nou val de dorință. Data viitoare –curând – avea să o copleșească cu senzualitate.

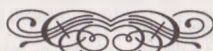
Își desfăcu fără să se gândească lavaliera, apoi începu să-și descheie nasturii de la cămașă. Își dădu jos haina și vesta, aruncându-le pe dulapul de haine. Fără îndoială că valetul lui ar fi fost indignat de faptul că le lăsa să se șifoneze, dar în căsuță nu aveau condiții, precum o garderobă în care să își atârne hainele de noapte.

Pe când fusese în cavalerie, uniformă lui supraviețuise unor prozării și mai grave. Hainele lui de civil trebuiau să se adapteze.

Își dădu jos și pantalonii și se duse gol spre pat. Poate că Julia avea să fie șocată, dar dacă își juca bine cărțile, poate că avea să își continue dimineața explorările începute în seara aceea. Dacă era îndeajuns de norocos încât să o prindă chiar când avea să se trezească, pentru a-i distra atenția cu plăceri senzuale.

Se aștepta să își dea seama când avea să fie momentul propice pentru a acționa. Știa deja că nu avea să pună geană pe geană atâta timp cât trebuia să stea întins lângă ea, nesatisfăcut.

Capitolul 16

Benedict stătea întins în lumina fragedă a zorilor, ascultând-o pe Julia cum respiră. Încercase toată noaptea să-și potrivească respirația cu cadența ei lină, dar faptul că se afla în patul lui alungă orice urmă de somn. Cum să adoarmă, când tot ce-și dorește vreodată se afla la îndemâna lui?

Cu spatele la el, ea continuă să doarmă liniștită, cu părul răsfirat pe pernă. Cu grijă, să nu o trezească, ridică o șuviță de păr de culoarea mierii și o răsuci pe după deget.

Ea oftă și se cuibări în el. Posteriorul ei rotund se frecă de vințurile lui, iar el își înăbuși un geamăt, trezindu-se la viață. Curând, Curând, ea urma să se trezească și seducția avea să înceapă.

Silueta ei micuță emana căldură, trecând prin bariera formată de cămașa ei subțire și pătrunzând în ființa lui. Nu se putu stăpâni și își trecu palma peste brațul ei gol. Tresărirea pe care o stârni îi aminti de un mânz sperios.

Trebuia să o abordeze ca pe un mânz sperios, dacă voia să și-o facă a lui cu adevărat. Julia merita mai mult decât o împerechere în grabă care ar fi putut foarte bine să o facă să disprețuiască actul în fiecare noapte de atunci înainte.

Se aplecă în față și o cuprinse cu brațul de după mijloc. Își răsfră palma peste abdomenul ei, frecându-și degetele peste curbele de jos ale sânilor ei. A lui. A lui în întregime.

Ea suspină. *Da*. Minte ei încă rătăcea pe tărâmul de nicăieri dintre somn și veghe, iar trupul îi reacționa în mod instinctiv la atingerea lui.

El îi atinse ușor cu buzele umărul gol, inhalând mirosul curat de iasomie amestecată cu cel de levănțică al cearșafurilor, apoi îi gustă pentru prima dată pielea. Trupul ei se încordă, tensionat

Benedict își ținu respirația. Iată. Era trează acum, trează și conștientă de locul în care se afla și în al cui pat era întinsă.

Prea bine. Voia ca ea să fie trează și conștientă când avea să o posede. Voia să vadă cum petele aurii din ochii ei se întunecau de dorință. Voia să o privească în ochi în timp ce, în sfârșit, trupurile lor aveau să se împreuneze. Voia să o audă rostindu-i numele în timp ce era în extaz.

Ea încercă să se întoarcă în îmbrățișarea lui.

– Benedict?

– Șșșt, Julia, îi șopti el, sub ureche. Ea tremură, iar el își înfipse degetele în curba moale a abdomenului ei. Nu te mișca încă.

– Ce...

– Șșșt. E devreme. Avem toată ziua la dispoziție ca să o petrecem așa cum vrem. Dacă ești dispusă să accepți, vor mai trece ore bune înainte să ne ridicăm din pat.

Sau cel puțin înainte să se ridice ea din pat.

Ea inspiră adânc, șuierător, printre dinți, și umerii i se ridicară.

– Ore?

El zâmbi cu capul afundat în părul ei mătăsos, ca o draperie.

– Ore întregi.

– Și ce-o să facem atâtea ore?

El izbucni în hohote de râs. Inocența ei îl amuza și îl înfierbânta în același timp.

– Poate că... El își ridică mâna și își trecu degetele prin buclele ei. Poate că ne vom petrece câteva dintre ele amintindu-ne de copilăria noastră.

Dumnezeu știa că avea nevoie de orice formă de distragere ca să uite de dorința care îi curgea năvalnic prin vene și îi inflacăra sângele.

– Copilăria noastră?

– De ce nu? Îi dădu la o parte părul de pe gât și își trecu un deget peste ceafa ei. Suntem în Kent, chiar dacă nu în casele în care am copilărit. Ce loc mai bun în care să ne amintim de zile mai inocente?

– Inocente? Nu ai fost niciodată inocent.

El continuă să o atingă cu degetul, de data aceasta pe șira spinării.

- Eram mai inocent ca acum. Haide, spune-mi cea mai de preț amintire a ta din copilărie.

Picioarele îi zvâcniră, ea își apropie ușor coapsele, iar el zâmbi de felul în care îi răspundea. Lui și numai lui. Nici un alt bărbat nu avea să afle vreodată că Julia St. Claire avea o fântână de pasiune ascunsă, infinit de adâncă, care aștepta doar ca el să dezlănțuie potopul.

- Cea mai de preț amintire din copilărie. Trebuie să mă gândesc bine.

El o sărută la îmbinarea dintre umăr și gât.

- Nu pot să gândesc dacă faci asta, îngăimă ea, pe un ton joș, gutural.

- Serios? zise el și o strânse mai tare în brațe. Atunci va trebui să fac asta.

Își plecă ușor capul spre același loc, iar de data aceasta o ciupi ușor, căutându-i pulsul și simțind cum îi accelerează sub atingerea fierbinte a limbii lui. Julia respiră diafan, arcuindu-și gâtul. Își întoarse capul până reuși să îl privească peste umăr, cu ochii pe jumătate închiși și îndreptați pieziș. Ca o pisică. Se îmbujoră și își desfăcu buzele, pline și îmbietoare.

O ofrandă pe care el o acceptă bucuros.

Înclinându-i bărbia spre el, se aplecă să guste din ea. Se deschise numaidecât în fața lui și își schimbă poziția în încercarea de a-i întâmpina sărutul. El își potoli un val de dorință.

Nu încă.

Reticent, se trase ușor în spate. O mai mușcă o dată, încet, de buza de jos, apoi se retrase.

După o clipă, ea deschise ochii, privindu-l întrebător. Da. Începuse să fie aprinsă de dorință. Acum trebuia să o lase să fiarbă la foc mic o vreme, până avea să își dorească nebunește următorul val.

El o strânse din nou la piept. Posteriorul ei rotund era așezat pe mädularul lui. Ea tresări ușor când îl simți, dar nu se îndepărtă.

El inhală mirosul curat al părului ei, amestecat cu izul slab al excitației ei.

Cerule mare, deja se umezise pentru el. Aproape că gemu gândindu-se la asta. Chiar dacă își dorea nespuns de mult să își vâre degetele sub cămașa ei și să își confirme teoria, se sili să rămână nemișcat și să o asculte cum respiră.

Cu cât prelungea mai mult momentul, cu cât se abțineau mai mult amândoi de la plăcerea supremă, cu atât mai mare avea să fie recompensa la final.

Se forță să aibă răbdare.

– Dar acum?

– Ce?

– Acum poți gândi?

– Poți să repeți întrebarea?

El zâmbi cu capul în părul ei.

– Vreau să știu care e cea mai dragă amintire a ta din copilărie.

– Mi-o vei spune și tu pe-a ta?

– Da, dacă mi-o spui tu prima dată pe-a ta.

Preț de o clipă se lăsă tăcerea, oferindu-i lui Benedict timp ca să se gândească și la alte mijloace de distracție. Mijloace delicioase. Înainte să se încheie ziua, avea de gând să descopere fiecare particulă din trupul ei care stârnea un răspuns.

– Îți amintești de copacul acela cu scorbură? spuse ea în cele din urmă.

– Da.

Evident că își amintea. Un stejar uriaș aflat la limitele moșiei Clareton House, chiar după hotarul reședinței familiei lui. În centrul trunchiului enorm al acestuia se afla un spațiu gol, iar la baza lui o crăpătură îndeajuns de largă încât să intre ghemuit un copil.

Chiar dacă Julia îl descoperise prima, el îl considerase mereu ca fiind tărâmul Sophiei. Era castelul ei de basm. În imaginația ei de copilă, frunzele uscate de pe podeaua scorburii țineau loc de covoare, iar coaja interioară care se desprindea ținea loc de tapiserie.

Imediat ce guvernanta lor descoperise motivul pentru care tivarurile lor erau mereu zdrențuite și fustele mereu pătate, fetelor St. Claire li se interzisese să se mai joace acolo. Evident, ori de câte ori reușeau să scape de vigilența acesteia, fugeau pe furiș direct spre copac.

– Credeam că nu-ți plăcea să te joci de-a prințesa închisă în turn, care aștepta ca un prinț să vină călare să o salveze, spuse el.

Ea încuviință.

– Mă jucam doar pentru că Sophia era mai mare și insistă. În zilele în care reușeam să scap de una singură, nu-mi putea spune ce să-mi imaginez.

– Și atunci, ce-ți imaginai când erai singură?

Ea își îngropă fața în pernă, așa că rosti următoarele cuvinte înăbușit:

– Vei râde de mine.

El își trecu o palmă peste brațul ei.

– Ți dau cuvântul meu că nu o s-o fac.

Ea se rostogoli pe spate și se uită la tavan.

– Voiam să zbor. Voiam să simt vântul pe față și în păr. Voiam să mă înalț în zbor și să mă contopesc cu cerul.

El își propti capul în mână și își coborî privirea spre ea. Păturile alunecaseră până în dreptul taliei. Materialul subțire al cămășii ei era îndeajuns de transparent ca să lase să se întrevadă umbrele întunecoase ale sfârcurilor. I se uscă gâtul când se gândi cum ar fi fost să îi prindă un sfârc în gură, să umezească materialul cu limba, până avea să devină transparent, tachinându-i vârful până avea să se transforme într-un mugur încordat.

Ea îl privi în ochi.

– Ți amintești de ziua aceea?

– Din copacul cu scorbură? Au fost atât de multe.

– Nu în scorbură. Când m-am cățărat în copac.

El își aminti brusc. Julia, pe la unsprezece ani, cu rochia din muselină de o nuanță deschisă pătată iremediabil, se chinuse să se urce cât mai sus în copac, apoi se ridicase cu grijă și își întinse brațele, ca să își țină echilibrul.

– Tu ai venit în galop, pe fiara aia îngrozitoare.

— Aici țin să te contrazic. În viața mea n-am călărit ceva care ar putea fi clasificat drept o fiară îngrozitoare.

Ea își încrucișă brațele, apăsându-și sânii până deveniră două grămăjoare ispititoare care se umflară deasupra marginii cămășii ei.

— Ba da, la paisprezece ani.

— Bucefal?

Julia se înfioră.

— Așa îl chema. Era atât de prost crescut.

— Era o pacoste, ce-i drept, recunoscă Benedict.

O pacoste prea mare pentru un țânc de paisprezece ani, în opinia tatălui lui. Evident, Benedict acceptase provocarea tatălui său ori de câte ori reușea să se furișeze de lângă dascălul lui.

— Mai mult decât o pacoste. Creatura aia s-a ridicat pe picioarele din spate când ai strigat la mine să mă dau jos din copac. Mai sus, tot mai sus, până am fost convinsă că avea să cadă pe spate peste tine.

— Dar, până la urmă, tu ai fost cea care a căzut din copac.

— M-am speriat așa de tare, încât nu reușeam să îmi revin.

Și el își amintea cum se înspăimântase și inima îi bătuse nebunește când o văzuse chircită la pământ, atât de aproape de copitele letale ale lui Bucefal. Ar fi putut foarte ușor să o calce în picioare.

— De ce este amintirea ta cea mai dragă? Doar ți-ai sucit glezna atunci.

— Nu aia e amintirea mea cea mai dragă. Ci ceea ce a urmat.

Oare i se părea lui sau chiar se îmbujorase? Căci își amintea foarte bine ce se întâmplase după aceea, de parcă ar fi avut loc chiar ieri, nu cu unsprezece ani în urmă. Își strunise calul. Se dăduse jos. Alergase lângă ea. Ochii ei căprui și mari îi ieșeau în evidență, în contrast cu pielea ei palidă. Păruseră să-i străpungă sufletul. O podidiseră lacrimile, accentuând punctele verzi și aurii ale irișilor ei. Mușchii gâtului i se contractaseră, în încercarea de a-și înăbuși un hohot de plâns.

Nici atunci nu voise să își manifeste toate emoțiile pe care le simțea. Benedict avea de gând să o vindece de această rezervă

a ei în următoarea oră. Voia să o atingă atât de profund, încât să nu își mai poată controla pasiunea.

– Doar te-am ridicat de jos.

Ea clătină din cap.

– Te-ai asigurat că eram bine. Te-ai uitat să vezi dacă nu mi-am rupt ceva. Ai fost foarte blând cu mine.

Gândul de a o atinge într-un loc atât de interzis precum glezna îl șocase pe atunci, la paisprezece ani, deoarece ea avea doar unsprezece ani și era încă doar o fetiță. Nu ar fi trebuit să se îmbujoreze din pricina asta sau din pricina faptului că o luase pe brațe și o pusese pe spinarea lui Bucefal.

– Te-am pus pe fiara aia îngrozitoare, cum îi spui tu.

– Știu! M-a înspăimântat mai tare ca atunci când l-am văzut cum se ridică pe picioarele din spate.

Se făcuse albă ca varul, și Benedict se temuse că avea să leșine, dar apoi îi simțise strânsoarea degetelor pe încheietura mâinii. O strânsoare tare ca fierul.

El o înghionti ușor.

– Nu ți-au prea plăcut ție caii în general. Va trebui să schimbăm asta.

– Nu o să reușești să mă urci pe una dintre fiarele tale.

– Nici dacă voi fi acolo, ca să nu te las să cazi?

Pieptul Juliei începu să se roșească. El privi cum nuanța roșie se întinse tot mai mult, până îi ajunse la obraji.

– Atunci s-ar putea să îți permit să o faci.

Îi cuprinse maxilarul cu palma, atingând-o cu degetele chiar sub ureche, simțindu-i pulsul. Acesta se accelerează sub atingerea lui, iar Benedict îi întoarse capul spre el.

– Într-adevăr?

– Ar fi din nou ca în ziua aceea, când m-ai dus acasă.

– Erai atât de speriată, că nici măcar nu puteai ține ochii deschiși.

Își îngropase fața în pieptul lui în clipa în care se urcase în spatele ei.

– Călăreai atât de rapid.

– Erai rănită. Trebuia să te duc acasă repede.

Ea înghiți în sec, iar mușchii gâtului îi tremurară.

- Când mi-am închis ochii, aproape că îmi puteam imagina că zbor.

- Julia.

Își plimbă mâna peste gâtul ei și mai jos, atingându-i ușor cu degetele clavicula.

- Da? rosti ea, expirând brusc.

- Mai vrei să zbori?

Își mută mâna încă vreo doi centimetri, oprindu-se pe curba superioară a sânelui ei.

Ea se împinse cu umerii în saltea, înclinându-se ușor spre el, arcuindu-și ușor spatele. Era modul tăcut, involuntar al trupului ei de a cere mai mult. O, da, voia să zboare, chiar dacă îți dădea sau nu seama de asta.

Își puse palma peste mâna lui, încolăcindu-și degetele peste ale lui.

- Era doar o fantezie copilărească.

- Există mai multe moduri în care poți zbura. Se aplecă spre ea, până când buzele lor erau la un fir de păr distanță. Lasă-mă să îți arăt.

Ea se apropie de tot de el. Era îndrăzneț din partea ei, dar îi stărnea acel sentiment. Trezea în ea o senzație amestecată de înverșunare, nesăbuință și neastâmpăr. Genul acela de nesăbuință care o făcuse să fugă de Sophia și de domnișoara Mallory și să încerce să zboare.

La scurt timp după aceea, învățase cum să își potolească astfel de sentimente, să le ascundă în inima ei. Dar uneori, noaptea, când nu putea dormi, închidea ochii și preț de câteva momente delicioase își amintea senzația pe care o avusese când călărise spre casă pe spinarea aceluia cal fioros. Încleștată în brațele lui Benedict, inima îi bătuse cu putere de spaimă, dar simțise în același timp și un lăreș plin de bucurie care îi făcuse stomacul să i se strângă, să i se întoarcă pe dos, și da, să zboare.

În clipa aceea, oricât de scurtă ar fi fost, crezuse că știa cum era să zbori. Iar acum el îi promitea încă o șansă la zbor. Trebuia doar să își dea frâu liber sentimentelor și să profite de oportunitate.

El o sărută, urmându-i îndemnul. Se întinse peste ea, greutatea lui solidă împingând-o în salteaua cu fulgi care ceda sub ei. Frânghiile patului scârtăiră sub saltea.

Ea își scoase degetele dintre ale lui și își puse mâna pe umărul lui gol. Mușchi încordați tresăriră sub atingerea ei. El își vâră limba adânc în gura ei, dar se retrase repede și începu să o sărute în ploaie pe obraji.

Respirația lui fierbinte o gădilă pe bărbie. El coborî cu sărutările, căutând cu limba clavicula delicată, apoi continuă mai jos. Ea își strecură degetele prin părul lui des, iar el își coborî și mai mult capul.

O tachină cu săruturi de-a lungul marginii cămășii. Se opri și își ridică privirea spre ea. În lumina zorilor îl văzu întins peste ea gol-goluț, cu părul brunet răsfirându-i-se în jurul feței în valuri nestăpânite, cu ochii întunecați de dorință pură.

Un fior sălbatic, un iureș de spaimă și fascinație se întrepătrunseră, cutremurându-i trupul.

El își trecu mâna în sus, peste trunchiul ei, și îi cuprinse un sân, împingându-l până i se umflă deasupra cămășii. O privi în ochi și îi cuprinse cu gura sfârcul acoperit de material, umezindu-i cămașa cu limba, până deveni transparentă. Îl cuprinse între buze, iar Julia simți cum i se înfierbântă sângele și își arcui spatele, vârându-și capul între perne.

– Ești frumoasă, murmură el, apoi îi supse din nou sfârcul.

Continuă să îi tachineze sfârcul și își furișă o mână spre șoldul ei. Degetele i se încălziră în cămașa ei, strângându-i materialul în dreptul taliei.

– Din păcate, chestia asta trebuie să dispară. Îmi stă în cale.

La cererea lui, ea își ridică brațele și îl lăsă să îi tragă cămașa. Se făcu roșie ca para focului sub privirea lui atentă și își prinse buza de jos între dinți.

Era Benedict. Îl știa de o veșnicie. În copilărie îi fusese tovarăș de joacă, animase balurile plictisitoare cu remarcile lui ironice la adresa înaltei societăți, o scăpase de atențiile pețitorilor prea zeloși.

Iar acum stătea lângă ea, în pat, gol, cu pielea aurie și mușchi de oțel, cu ochii arzându-i de emoție teribilă, în timp ce îi admira curbele trupului. Nu se mai dezgolise așa în fața nici unui alt suflet, iar în clipa aceea nu își putea imagina cum ar fi fost să-i permită altui bărbat să fie atât de intim cu ea.

Doar lui Benedict. Era singurul bărbat în care avea atâta încredere.

— Frumoasă, șopti el. Cerule mare, câtă adorație se simțea în tonul lui. Mai frumoasă decât mi-am imaginat vreodată.

Își întinse un deget și îi încercui sfârcul. Ea se împinse în atingerea lui, iar el o cuprinse cu palma.

— Ți-ai imaginat? șopti ea.

— Am visat.

O sărută arzător. Nu se mai putea abține. Sărutul lui o inundă cu o pasiune întunecată care i se revărsă fierbinte prin vene. Îi răspunse cu aceeași monedă, împletindu-și limba cu a lui, trecându-și mâinile tremurânde peste umeri și spate.

Acceptă întreaga greutate a trupului lui, căldura pielii lui, grețea lui grea și tare care îi pulsa pe burtă. Avea să o întregască, în trup și suflet.

Gemu în gura lui.

El își desprinsese buzele de pe ale ei și o sărută din nou pe gât. Cu dinții și limba alinătoare, îi veneră din nou fiecare sân, pe rând, tachinându-i sfârcurile până se strânseseră ca niște muguri încordați și dureroși, în timp ce, înăuntrul ei, Julia ardea plină de dorință.

El își puse mâna pe curbura abdomenului ei și își îndoi degetele, iar ea se încordă. Oare cât de departe avea să îndrăznească să o atingă? Își împinse șoldurile în saltea. Trezea o dorință în ea, un gol care implora să fie umplut. El supse tare de un sfârc, iar ea gemu.

— Te rog.

El își înălță capul și o privi cu ochii închiși la culoare și intenși, gâmbind ușor. O privire atât de primejdioasă. Chibzuită, plină de planuri pentru ea. Îi promitea atâta plăcere.

— Ce vrei, Julia?

Nu avea cum să-i spună în cuvinte unde anume voia să o atingă.
Se făcu roșie ca para focului, iar roșeața începu să coboare.

– Eu... eu...

El își coborî mâna încă vreo doi centimetri.

– Spune-mi.

– Nu pot.

– Ba poți. Să nu existe secrete între noi.

Ea își întoarse privirea, iar el își înclină capul, păstrând contactul vizual.

– Nu există nimic interzis între noi. Își mișcă mai departe mâna, până atinse cu degetele cărlionții dintre picioarele ei. Absolut nimic, adăugă el.

Ea își împinse șoldurile în sus, într-o cerere nerostită, și își desfăcu coapsele. El își coborî și mai mult mâna, încolăcindu-și degetele în pliurile ei lunecoase. Ea își întoarse fața în pieptul lui și gemu pe un ton gutural.

După aceea, el își mișcă degetele, desfăcând-o, alunecând înăuntru, explorând. Erupecii scurte de plăcere ascuțită pulsară prin ea în ritm cu fiecare mângâiere. Îi inhală mirosul cunoscut de piele și condimente, și masculinitate brută. Iar el continua să o mângâie ușor cu degetele și să o dezmierde, să exploreze, să caute, găsindu-i în cele din urmă însuși centrul nevoii.

Ea își arcui spatele și țipă. Își înfipse unghiile în umerii lui când simți o plăcere incandescentă brăzdând-o, o senzație minunată și totuși frustrantă, pe măsură ce sentimentul de presiune din interiorul ei creștea tot mai mult.

Respira scurt și aspru, iar el continua să o tachineze fără oprire. Continua să îi ofere plăcere, tot mai mult, până abia mai putea să o suporte, și totuși, trupul ei dansa pe melodia lui, iar șoldurile i se legănau la fiecare mângâiere a lui.

El o privea atent, iar ei nu-i păsa. O apăsa cu privirea, iar respirația i se accelerează în ritm cu a ei.

Capul i se zvârcolea pe perne, dar plăcerea continua să se intensifice. El își lăsă capul în jos și îi supse un sfârc, îl linsă

în cercuri, concomitent cu mișcările, pe care le făceau degetele lui. Mări ritmul, iar trupul i se adună ca într-un nod.

– Haide, Julia. Dezlănțuie-te.

La cererea lui pasională, întreaga ei ființă se convulsionează în jurul degetelor lui, în valuri involburate de plăcere intensă. Val după val după val. Respiră, ca un geamăt șuierător.

În cele din urmă, se prăbușește pe perne, străbătută din când în când de câte un fior renăscut.

El o atinse tot mai ușor, dar nu se opri de tot. O sărută pe linia părului. Ea se întinse după el și îl mângâie pe față, simțindu-i barba scurtă și ușor aspră, ca nisipul, până el îi prinse un deget între dinți.

O trase într-un sărut pătimaș, o îmbrățișă și se rostogoli pe spate. După care o puse deasupra lui, mângâind-o pe șira spinării și pe posterior.

Ea se încordă fără să vrea când îi simți erecția fermă pulsând între ei, ca o invitație foarte clară.

– Nu știi ce să fac.

El zâmbi și o luă de mână, punându-i palma peste pieptul lui tare.

– Atinge, sărută, fă orice îți dorește inima. Mă îndoiesc că îmi va dispăcea ceva.

Ea îl privi în timp ce îl mângâie printre firele de păr răspândite pe pieptul lui. În mijlocul texturii aspre a acestora, își trecu degetul de-a lungul unei cicatrici. Inima i se opri. Văzu o linie albă subțire pe trunchiul lui, înspre abdomen.

– Când ai căpătat-o?

El ridică din umeri.

– O mică încăierare în Belgia.

– Dar scrisorile tale. Niciodată nu...

Mesajele ocazionale pe care le primise pe când el fusese plecat în armată conțineră anecdote despre oamenii și superiorii lui.

– Nu avea nici un rost să vă fac să vă îngrijați. Tăietura nu a fost adâncă și m-am recuperat.

– Totuși, mi-ar fi plăcut să știu. Dacă ar fi fost o rană gravă? L-ar fi putut pierde fără să își dea seama, se gândi ea. Este puțin

mai serios ca atunci când colonelul tău și-a amenințat calul cu jumătate de porție pentru proastă purtare.

El zâmbi.

- Ai reținut asta?

Julia tresări când își dădu seama că își amintea fiecare scri-soare a lui.

- Bineînțeles.

- Toate au trecut. Să nu ne mai gândim la ele.

Julia își ținea în continuare palma pe pieptul lui. El își puse mâna peste a ei, ca să o aducă din nou în prezent. Ea îl atinse ușor pe piele, iar carnea de dedesubt se întări. El închise ochii, cu respirația întretăiată, iar ea zâmbi în sinea ei.

Julia se aplecă și îl sărută pe gât. El își strecură degetele în părul ei, după care și le trecu peste șira spinării ei. Ea îl linse, să simtă gustul sărat al pielii. El gemu și tremură sub ea. Căpătând curaj, Julia continuă să exploreze, învățând unde anume să îl atingă pentru a-l face să se înfioare, să își încordeze degetele sau să geamă de plăcere.

Îi linse cercul plat al sfârcului, iar el se încordă sub ea, respirând scurt și aspru. Își trecu mâinile de-a lungul coapselor ei, în jos, apoi iarăși în sus, până se desfăcură.

- Iartă-mă, draga mea. Nu mai pot aștepta.

O prinse de șolduri și o ridică, în grabă înfigându-și degetele în carnea ei. Se poziționează la intrarea ei și își arcui șoldurile. Carnea ei moale se întinse când începu să o umple.

- Ușor, spuse el încordat, pe un ton deloc calm.

Venele de pe gât i se umflară ca niște sfori, în încercarea de a se abține. Se retrase și apoi se împinse din nou. De data aceasta, ceva din interiorul ei se rupse și ea țipă.

- Dumnezeule, dacă te doare, mă opresc.

Juliei i se păru că, dacă se opreau, avea să îl doară pe el. Scrâșni din dinți, îl apucă de umeri și își împinse șoldurile în jos.

- Julia! spuse el, pe jumătate certând-o, pe jumătate implorând-o.

- Ai spus că nimic din ce-aș face eu nu ți-ar displăcea, spunând ea gâfâind.

Îl apucă mai strâns de umeri.

- Nu mi-a displăcut, dar te-aș fi cruțat.

Ea își înclină șoldurile, experimental. Durerea ascuțită pe care o simțise când el o pătrunsese prima dată se domolise puțin.

El țipă, încordat.

- Dumnezeule mare, nu te mișca.

Ea înlemni.

- Te doare?

El izbucni în hohote de râs, și, din pricină că erau uniți, tremurul lui radie în trupul ei. Ea se înfioră, pe măsură ce dorința din interiorul ei se trezi din nou la viață, depășind senzația de disconfort.

- Doamne, nu. El închise ochii și inspiră, mișcare ce îl împinse și mai adânc în ea. Ești atât de strânsă și de fierbinte și umedă în jurul meu. De parcă aș fi în paradis, fără doar și poate.

Tonul îi era atât de profund, de pasional, de ademenitor. El absorbea în el, în lumea lui, unde putea să aibă încredere în el și în dragostea lui și în faptul că nu avea să-i facă vreodată rău. În prezența lui, nu avea de ce să își păzească inima.

El se cutremură, iar ea îl simți în adâncul ei. El se ridică pe coate și își frecă buzele de-ale ei, o dată, apoi încă o dată, și, cu fiecare mică mișcare, ea se relaxă tot mai mult. Îi spusese că nu se miște, dar, Dumnezeule, își dorea din răspuțeri să o facă. El o sărută în adâncitura gâtului, iar ea gemu.

- Ți-aș mai da timp ca să te adaptezi, spuse el, cu vocea răgușită, dar nu mă mai pot abține.

Se întinse pe spate și o prinse de șolduri, ținând-o bine, și se retrase, centimetru cu centimetru, chinuitor. Ea se prăbuși peste el, chinuită între senzația de alinare a cărnii răvășite și golul pe care îl lăsase el când se retrăsese.

El o privi în ochi, ochii lui albaștri părând aproape negri din pricina dorinței, sfredelind-o, captivând-o și ademenind-o. Apoi se împinse în ea, cu o smucitură bruscă a șoldurilor, umplând-o în întregime și atingând un punct în adâncul ei din care parcă îi țâșni lavă în tot trupul.

Julia își închise ochii și își înfipse degetele în umerii lui, agățându-se cu disperare de el. El se împinse din nou și din nou, intensificând senzația de extaz, în timp ce ea gâfâia deasupra lui.

El continuă, iar senzația de plăcere crescuse în ea, gonind spre un alt punct culminant. Acesta puse din nou stăpânire peste ea, doar că de data aceasta și mai intens ca înainte, întrucât și el gonia alături de ea.

Benedict îi dădu drumul la șolduri, iar ea căzu pe el, mișcându-se odată cu el, iar el o trase în față și îi supse un sfârc.

Plăcerea se dublă. Ea își lăsă capul pe spate. Curând. În curând avea să atingă din nou acel punct și să simtă că zboară. Da și da, și da.

– Dumnezeule, scrâșni el, cu voce joasă și răgușită.

În același timp, mări ritmul, împingându-se tot mai tare, tot mai adânc, tot mai îndrăzneț, până se încovoie, ridicându-se de pe pat. Se împinse o ultimă dată și țipă gătuț, după care se prăbuși pe perne.

O strânse mai tare în brațe, trăgând-o în față și pierzându-se într-un sărut, eliberându-se în același timp de sub trupul ei. Julia încă își auzea iuțeala sângelui care îi curgea năvalnic prin vene, dar când el o strânse mai tare în brațe, se relaxă în îmbrățișarea lui, își puse capul pe pieptul lui și îi ascultă bătăile inimii încetinind. Un sentiment de pace o umplu de jur împrejur.

Își frecă obrazul de carnea lui caldă. Se părea că Benedict nu se putea stăpâni să nu o atingă pe sprâncene, pe lobii urechilor, pe tendonul gâtului, venerând-o parcă cu fiecare atingere ușoară a degetelor.

Se cuibări mai aproape de el.

– Nu mi-ai mai spus amintirea ta cea mai de preț.

– Nu mai contează. Îi cuprinse capul cu degetele. Nimic nu întrece momentul acesta. Știu că nu vrei să auzi asta, dar te iubesc. Mereu te-am iubit. Chiar și la paisprezece ani, când nu aveam nimic mai bun de făcut decât să scap de meditatorul meu și să călăresc cai prea sălbatici pentru mine.

Ea își săltă capul.

– Mă iubeai și atunci?

Îl o privi în ochi și încuviință din cap.

– Cred că în ziua aceea mi-am dat seama prima dată de asta.

Un val de emoție o cuprinse și o podidiră lacrimile. Își dorea cu disperare să simtă cu adevărat același lucru.

– O, Benedict...

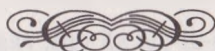
În aerul liniștit de afară se auzi ecoul unui huruit de trăsură. Apoi două strigăte, unul după celălalt. Căsuța răsună de lovituri de pumn în ușa de la intrare. Aceasta se deschise cu o bufnitură. Se auziră pași pe podeaua încăperii principale.

Benedict se împinse în coate.

– Ce naiba?

Trase cearșafurile peste ei chiar când ușa de la dormitor se deschise larg. În pragul ei stătea Clivesden, într-un hal în care nu îl mai văzuse niciodată în public: fața roșie, ciufulit și cu lavaliera strâmbă.

Capitolul 17

Fără să-i pese că era gol, Benedict sări în picioare.

– Cum îndrăznești? Ce naiba cauți aici?

Clivesden făcu ochii mari când înțelese scena de dinaintea lui. După care se năpusti spre Benedict.

– Aș putea să te întreb același lucru, urlă el, încercând să-l lovească.

Benedict se feri de pumnul lui Clivesden și îl trânti de perete. Înainte ca acesta să își tragă răsuflarea, Benedict îi dădu o lovitură sub bărbie, pocnindu-l pe idiot cu capul de tencuială.

Ignorând durerea din articulațiile degetelor, Benedict își re-trase brațul, pregătindu-se pentru o altă lovitură.

– Benedict! Oprește-te!

Când o auzi pe Julia țipând, ezită, dar doar pentru o clipă, cât dură să își amintească toate motivele pentru care se afla în situația aceea: pariul, reputația pierdută a Juliei, nasul deseori înșănăgerat și ochii vineți ai lui Amherst. Nu, nu se putea opri.

Nu acum. Îl pocni pe Clivesden de mai multe ori, în fața lui proa frumoasă, chiar dacă, ce-i drept, nebărbierită.

Două brațe puternice îl opriră de la încă o lovitură și îl traseră la o parte.

– Oprește-te, omule, îl auzi el pe Upperton, prin vuietul sângelui și al mâniei care curgeau prin el. Nu îl ucide. Nu ai nevoie de asta pe conștiință.

– De unde naiba ai mai apărut și tu? întrebă Benedict, desclențindu-și pumnul și scuturându-și mâna. Articulațiile degetelor îl dureau de la loviturile repetate în fața lui Clivesden. Își răscumpărase anii din timpul școlii, când nu făcuse nimic ca să îl ajute pe Amherst, care fusese tiranizat de nenumărate ori. De fapt, de unde naiba a apărut el?

Făcu semn spre Clivesden. Nemernicul era căzut la perete, cu ochii pe jumătate închiși și sticloși. Îi curgea sânge din nas, care acum îi era îndoit într-un mod straniu. Osul și cartilajul cedaseră sub loviturile lui Benedict, cu un pârâit care îi adusese numai satisfacție.

– Pare-mi-se că tu mi-ai zis să vin, răspunse Upperton înversunat. Deși primirea nu a fost cine știe ce.

Prea târziu, Benedict își aminti că era gol-goluț. De fapt, la fel și Julia. Dumnezeu, ce spectacol! Îi aruncă o privire rapidă și își dădu seama că aceasta reușise să își recupereze cămășuța din amestecătura de cearșafuri. Cu o mână ținea de cuvertura pe care și-o înfășurase pe după umeri. Pe cealaltă mână avea înfășurată cămașa lui lungă, pe care probabil că o smulsese de pe dulapul de haine când el îl pocnea pe Clivesden.

– Poftim, zise ea cu ochii mari și obrajii roșii, și îi azvârli cămașa din brocart roșu.

El dădu scurt din cap și se îmbracă, apoi se întoarse din nou spre Upperton.

– Încă nu mi-ai spus cum naiba ne-a găsit.

– Probabil că m-au urmărit. Îmi pare rău, amice. Am crezut că am fost precaut.

– Ei? strigă Julia. Cine a mai venit cu el?

Upperton aruncă o privire în direcția ei, dar avu grijă să nu se uite bine. Mai bine așa. Chiar dacă Julia se acoperise, Benedict nu voia să mai bată un bărbat pentru că se holbase la logodnica lui.

– Tatăl tău a venit cu Clivesden. L-am convins că mai bine așteaptă afară, dar nu știu cât de răbdător e.

Benedict ignoră țipătul Juliei. Clivesden se mișcă. Își scutură părul blond și își palpă umflătura de pe maxilar care creștea rapid. Se încruntă când văzu că sângerează și se holbă la Benedict, cu ochii mijiiți și plini de răutate.

Clivesden se ridică în picioare, iar Benedict se năpusti asupra lui, cu pumnii strânși, pregătit să-l ia din nou la bătaie. Upperton se puse între ei, cu brațele întinse.

– Poți să-ți chemi înapoi câinele de pază, spuse Clivesden ocupându-se printre dinți. Lavaliera lui cândva de un alb imaculat era acum pătată de sânge. Nu am nici o intenție de-a rezolva această situație acum.

– Mereu te-ai temut să nu fii luat la pumni de cineva, nu-i așa? gise Benedict scrâșnit. Ți-a fost mai ușor să te iei de cei mai slabi ca tine.

– Te-aș provoca la duel pentru afirmația asta, doar că n-aș vrea să mă bârfitoarele să răstălmăcească povestea și să spună că ne-am confruntat pentru o târfă.

Ce jigodie! Benedict se năpusti asupra lui, dar dădu de umărul lui Upperton, ca de o barieră de netrecut.

– Târfă? țipă Julia furioasă. Asta ați fi făcut tu și tatăl meu din mine!

Benedict nu avu ocazia să reacționeze la afirmația ei. Pe după umărul lui Upperton, îl zări pe Clivesden, bătut rău. Ticălosul probabil că voia să zâmbească afectat, doar că, din pricina umflăturii, avea o expresie răutăcioasă. După care gura însângerată i se rotunji, a șoc.

De nicăieri, altcineva îl prinse de reverele hainei și îl trânti de perete.

– Cum i-ai spus ficei mele?

– Tată!

Cumva, St. Claire reușise să se strecoare în dormitorul aglomerat.

-I-am spus ce e. Chiar dacă avea fața răvășită, Clivesden tot reuși să rânjească, la fel de arrogant precum fusese în școală, când îi tachinase pe cei slabi. O târfă. O curvă.

St. Claire își umflă pieptul, fața și creștetul capului înroșindu-i-se.

-Ai grijă cum vorbești în fața unei doamne.

Clivesden se îndreptă și se scutură din strânsoarea lui St. Claire.

-Nu văd nici o doamnă aici. Doar o târfă ordinară. Și-ar putea crește valoarea dacă ar deservi bărbați pe alei.

Nu. Doar nu spusese așa ceva. Nu se putea ca nemernicul ăla să fi spus așa ceva. Pulsul îi răsuna puternic în urechi, când se năpusti din nou asupra lui Clivesden, doar ca să fie oprit încă o dată de Upperton.

-Jur pe Dumnezeu că îl omor, mârâi Benedict. Aici și acum.

Upperton îl ținu mai tare.

-Tocmai de asta mi-e teamă.

O broboană de sudoare se prelinse în spatele brațului ochelarilor lui St. Claire.

-Fiica mea a avut dreptate să fugă de tine, dacă o disprețuiești în halul acesta.

-O să mă asigur că ajungi la închisoarea Fleet.

-Ba mai bine de-atât, spuse St. Claire și își îndreptă umerii, apoi își scoase mănua de la mâna stângă, deget cu deget. Își smulse mănua de piele și îl pocni pe Clivesden peste față cu ea. Pentru insulta adusă fiicei mele, ne vom întâlni când se crapă de ziuă.

Clivesden îl privi urât preț de o clipă, după care pe trăsăturile însângerate se contură ceva ce aducea supărător de tare a zămbet.

-Și cine îți va fi secund? Unul dintre creditorii tăi?

-Eu, zise Benedict și îl dădu pe Upperton la o parte. Dacă domnul St. Claire nu își poate duce la îndeplinire rolul, mi-ar face nespus de mare plăcere să te împușc eu însumi.

O licărire apăru în ochii lui Clivesden.

– Secundul meu vă va contacta. Pistoale, presupun.

– Bineînțeles, răspunse St. Claire.

Clivesden dădu scurt din cap, dar continuă să se holbeze la Benedict. Dacă ura pură ar fi putut fi cuprinsă într-o singură privire, atunci Clivesden reușise să o facă. După o clipă sau două, ieși din cabană.

– Tată! strigă Julia, întrerupându-l pe Benedict din șirul de injurături din gând.

Benedict se întoarse spre ea. Obrajii ei erau roșii ca focul, mai mult decât s-ar fi putut pune pe seama activităților lor recente, deși văzu și o tentă rozalie pe umerii și gâtul ei. Era îmbujorarea unei femei satisfăcute.

Doar că se uita furioasă la tatăl ei, mușcându-și în același timp buzele, cu un amestec straniu de iritare și jenă pe chip. Nu prea arăta ca o femeie care savurase o experiență plăcută.

Fir-ar să fie, idiotul ăla de Clivesden, care îi stricase momentul perfect din viața lui.

– Tată, nu te poți duela pentru asta. Nu voi permite așa ceva.

– Ba sigur că pot, îi răspunse el. Nu voi permite ca un bărbat să spună astfel de lucruri despre tine. Mai ales când aveai perfectă dreptate să dai vina pe mine.

Chipul Juliei se schimonosi și făcu un pas spre tatăl ei, doar că patul îi stătea în cale.

– N-am vrut niciodată să se ajungă la asta.

– Îmbracă-te. Și tu, zise St. Claire mai dur când i se adresă lui Benedict. Putem discuta în drum spre oraș.

St. Claire ieși apoi cu pași apăsați din odaie, urmat de Upper-ton. Julia așteptă ca ușa să se închidă în urma lor, apoi spuse:

– Trebuie să faci ceva ca să oprești asta.

Benedict se duse la dulapul de haine și își apucă iute cămașa.

– Indiferent că îți place sau nu, probabil că ziua de astăzi avea să se sfârșească în mod inevitabil cu un duel. Mă așteptam să mă provoace pe mine.

Ea scânci, dar se opri numaidecât.

- Doar nu îți imaginezi că Clivesden avea să se dea pur și simplu la o parte și să ne ureze toate cele bune, nu-i așa? Nu atâta timp cât...

Tăcu din gură. La naiba! Aproape că-i spusese adevărul. Spunând să treacă cumva peste moment, își trase pantalonii.

- Nu atâta timp cât ce?

Se opri în timp ce își băga cămașa în pantalonii.

- Nu contează. Vreau să știu de ce i-ai spus ce i-ai spus.

Julia, care scutura rochia de muselină de un albastru pal, se opri.

- Ce i-am spus?

- Când te-a făcut... Gâtlejul i se contractă de mânie. Dumnezeu, nici măcar nu reușea să repete cuvintele. Când te-a făcut curvă. L-aș fi ucis numai pentru asta, dar tu ai fost de acord cu ce-a zis. Și ai dat vina pe tatăl tău.

Ea se uită la grămada de material, răsucind-o în mâini.

- Tata m-a vândut ca să achite o datorie. Se pare că valoarea e cinci mii de lire.

- Cinci mii?

Exact suma pariului. Îl năpădiră o mulțime de gânduri. Oare Clivesden suspectase că St. Claire nu avea să reușească să plătească și încercase să își recupereze pierderea prin pariul de la White? Câtă certitudine, câtă încredere, câtă aroganță.

- Cinci mii?

- Știu. E ridicol.

- Cinci mii. Nu reușea nicicum să priceapă. La fel ca... La naiba, iar se scăpase. Fir-ar să fie de gură spartă.

- La fel ca ce?

- Nimic.

- Ba e ceva, spuse ea, făcând în același timp un gest tăios cu mâna. Nu se poate să nu fie nimic. Vreau să știu de ce, dintre toate doamnele eligibile din înalta societate, m-a ales pe mine. Știi ceva. Nu e corect să o ascunzi de mine.

- Nu ți-a răspuns la întrebarea asta când te-a cerut în căsătorie?

Se uită la ea, rugându-se în gând să nu îl facă să repete nimic din cererea aceea dezgustătoare. Oricum, sigur își amintea. Doar fusese acolo.

– Sigur mai e ceva. De ce e atât de încăpățânat în privința asta? Ar putea avea orice femeie vrea fără să miște un deget. Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi putut să o aibă pe sora mea.

Benedict se încurcă cu lavaliera. La dracu'! Nu învățase niciodată să o lege cum trebuie fără ajutor.

– Cred că te-a considerat o provocare. Ar fi putut avea orice femeie, cum spui tu, dar la fel ar fi putut și majoritatea celorlalți bărbați din înalta societate. Cred că vrea să se laude că a pus mâna pe singura femeie pe care nu o poate avea oricine.

– Ce idiști îndărătnici mai sunteți și voi!

Își strânse buzele și se îmbracă cu o altă rochie cu volănașe a Henriettei Upperton. Fără să spună ceva, se întoarse cu spatele, ținându-și părul ridicat.

După un moment de confuzie, el își dădu seama că Julia voia să o ajute cu nasturii. Degetele îi tremurau în timp ce apropie marginile corsajului și încheie bridă după bridă. Îi simți prin articulațiile degetelor căldura pielii care străbătea prin bariera subțire a cămășuței ei. Simți furnicături în tot corpul când își aminti cât de moale era pielea aceea.

Scrâșni din dinți și își alungă imaginile din minte. Chiar dacă i-ar fi plăcut să îi smulgă rochia de pe ea și să o ducă în pat, nu era momentul potrivit, ținând cont că tatăl ei și cel mai bun prieten al lui așteptau de partea cealaltă a ușii.

– Știi, spuse ea în timp ce el termina de încheiat corsajul, cred că nu mi-ai spus cum de ai știut că idiotul ăla avea să pună ochii pe mine în primul rând.

El se dădu în spate.

– O, sunt sigur că ți-am spus.

O minciună sfruntată. Nu voise niciodată ca ea să afle că fusese obiectul unui pariu la White's.

– Nu, nu mi-ai spus, zise Julia și se întoarse spre el. Îmi amintesc foarte bine că mi-ai spus că Ludlowe m-a luat la ochi, dar nu ști de unde aveai această informație.

Urmă o pauză expectativă. El clipi. Ea clipi la rândul ei și își încrucișă brațele. El mârâi și își trecu mâna prin păr. „Gândește-te, omule.” Dar nu îi veni în minte nici o explicație plauzibilă. Peste o clipă, probabil că Julia avea să bată din picior.

Bine, fie.

- A pariat cinci mii de lire pe tine.

- Ce-a făcut?

Benedict dădu din cap.

- A pariat cinci mii de lire că vei deveni următoarea contesă de Clivesden. Nu mi-am dat seama cum stă treaba până nu ne-a spus că urma să devină contele de Clivesden.

Julia își strânse buzele cu totul, semn clar prevestitor de rău.

- Sper din toată inima că ai avut deconța de a nu semna pariul.

- Bineînțeles că nu am semnat. Asta crezi tu despre mine?

- Cred, când umbli cu indivizi de teapa lui George Upperton.

Benedict simți un val de căldură pe ceafă, dar se abținu să își tragă gulerul. Slavă Domnului că nu reușea niciodată să își facă nod la lavalieră.

- S-ar putea ca Upperton, ăăă, să fi semnat pariul.

Julia își puse mâna la gură. Apoi respiră adânc, pieptul ei acoperit de volănașe ridicându-se. Mai multe cusături protestară, pocnind puternic.

Benedict își ridică mâna, sperând că avea să fie îndeajuns ca să oprească explozia iminentă sau măcar să o împiedice să mărsăluiască în încăperea de alături ca să-l înfrunte pe Upperton.

- Am spus că s-ar putea să o fi făcut. Nu am văzut dovezile cu ochii mei. M-am luat doar după câteva lucruri pe care le-a spus.

- Aș zice că ai vrea să verifici astfel de bănuieli, rosti ea pe un ton la fel de rece ca vântul care suflase în ziua de dinainte și avea să sufle și în ziua aceea, fără îndoială.

- Corect. Am putea să o facem acum.

Ea continuă să se uite urât la el și își încrucișă brațele. După felul în care îl privea, era norocos dacă avea să-l lase să o seducă din nou cindva în următorul deceniu. De fapt, și Upperton ar fi făcut bine să se îngrijoreze de posibilitatea lui de a mai face copii. Ce noroc pe el că era în camera de alături.

El oftă adânc.

- Da, păi, strânge-ți lucrurile, te rog. După aceea vom clarifica situația

Benedict se înșela. Nu clarificaseră nimic, nici în căsuță și nici până la mai bine de jumătate din drumul de întoarcere. Nu când în trăsură domnea tăcerea, atât de apăsătoare, încât înăbușea tropotul cailor și huruitul roților.

– Idiot nemernic, mormăi Benedict.

Upperton își ridică sprâncenele.

– Nu îi voi menționa titlul. Îl prefer pe cel pe care i l-am conferit eu.

Benedict încercă să-i surprindă privirea Juliei, dar aceasta continuă să privească în altă parte. N-avea decât să încerce să o facă să zâmbească. Nu avea de gând să joace după cum îi cânta el. Din partea ei, putea să fiarbă în suc propriu.

– O, într-adevăr. Upperton se uită o clipă pe geamul trăsurii. Știi, îmi pare rău pentru toate astea.

– Ce vrei să spui?

– Mă gândesc că e vina mea că v-a găsit atât de repede. Am crezut că am reușit să mă furișez din oraș.

– Bănuiesc că era prea mult să sperăm că avea să verifice mai întâi drumurile spre Scoția, zise Benedict.

Lângă ea, pe banchetă, tatăl ei stătea rigid, prezența lui fiind mai impunătoare ca niciodată. De obicei prefera să își ignore fiicele în favoarea tovarășilor masculini, care beau și pariau cu el. Tovarăși care îl jecmăneau până era gata să își vândă chiar și copiii ca să scape de datorie.

– Credeți că nu vom ști pe cine să urmărim? răbufni el, vocea lui auzindu-se mult prea tare în atmosfera încordată. Ce să zic? Proști de dați în gropi. Și să nu crezi cumva că am încheiat socotelile, tinere. Doar pentru că ai fost de acord să intervii în duel, nu înseamnă că nu trebuie să rezolvăm alte lucruri.

Când auzi de duel, Julia bătu ușor cu degetele pe săculețul ei de mână și își mușcă limba. Nu avea să spună nimic. Întocmai. Nu vorbea cu nici unul dintre ei. Ce bărbați iresponsabili! Își rezolvau problemele prin violență: dacă nu cu pumnii, atunci de la douăzeci de pași distanță. Probabil că mai era puțin și *papa* avea să îl provoace și pe Benedict la duel.

– Care dintre noi este mai demn de condamnat, domnule? Cel care își anticipează noaptea nunții sau cel care își vinde fiica

pentru cinci mii de lire? replică Benedict, pronunțând fiecare silabă cu o precizie atentă, tăioasă, de parcă ar fi raportat unui ofițer superior.

Tatăl ei își răsuci mânușa între degetele butucănoase, aceeași mânușă cu care îl plesnise pe Clivesden și pe care încă nu și-o pusese la loc.

– Noaptea nunții?

Benedict se îmbujoră ușor.

– În pofida aparențelor din dimineața aceasta, am intenții onorabile.

Tatăl ei scoase un sunet gutural incoerent, ceva între hârâit și mârâit.

– O pot dovedi. Benedict îl înghionti pe Upperton. Nu-i așa?

Upperton își desprinsе privirea de la peisajul care se derula prin fața lui.

– Ce?

– O ai?

– Chiar aici, spuse Upperton și se bătu peste piept. Nu mi-am dat seama că arhiepiscopul o va emite atât de repede.

– Ce să aibă? Fir-ar!

Cuvintele îi scăpară fără să vrea. Cuvinte inutile, întrucât știa foarte bine ce trebuie să fi procurat Benedict de la arhiepiscop.

– Nu am avut timp înainte să plecăm din oraș, spuse Benedict, așa că l-am rugat pe Upperton să obțină o autorizație specială.

Julia își privi unghiile.

– Se pare că această călătorie a fost o pierdere din toate punctele de vedere. Poate că, până la urmă, mă voi mărita totuși cu Clivesden.

Upperton începu să tușească convulsiv, iar Benedict o fixă cu o privire înspăimântătoare. Julia bănuia că se folosise de privirea aceea ca să-i înfricoșeze pe ofițerii subalterni.

– Nici măcar să nu glumești cu așa ceva, spuse el pe un ton jos, tăios, care putea fi auzit în pofida tusei lui Upperton. Julia simți un fior rece pe șira spinării. Nu după...

Își întrerupse șirul gândurilor când Upperton se opri brusc din tușit. Se lăsă o tăcere apăsătoare, în timp ce Benedict o privea fix,

În ochii lui albaștri citindu-se mânie și confuzie. Julia bănuia că același lucru se putea citi și în ai ei.

– Nu vei putea scăpa de această căsătorie, spuse tatăl ei. Ți-ai făcut-o cu mâna ta.

Nu se putea apăra împotriva unei astfel de acuzații. Avea să se ducă vestea. Dacă nu până să se întoarcă ei în oraș, cu siguranță că duelul avea să stârnească o mulțime de bârfe.

Duelul. Oare de ce considerase tatăl ei potrivit să îl provoace pe Clivesden la duel, din pricina unei idei învechite despre onoare? Indiferent de rezultatul duelului, cu siguranță că nimic bun nu avea să iasă din el. Poate că, în cel mai bun caz, tatăl ei avea să își păteze mâinile cu sângele altcuiva și să trăiască având asta pe conștiință pentru tot restul vieții. În cel mai rău caz, avea să moară chiar el.

Ghicind parcă la ce se gândea, tatăl ei se aplecă în față, cu mâinile împreunate între genunchi și începu să discute despre detaliile duelului: arme, locație, condiții ideale.

Julia își strânse buzele și se uită pe geam. Drumul era mărginit de plop. Plopii erau niște copaci interesanți. Cel puțin, îndeajuns de interesanți încât să o distragă de la criticile răutăcioase la adresa idioțeniei masculine care îi treceau prin minte și care ar fi putu rivaliza cu înjurăturile unui birjar, dacă le-ar fi rostit cu voce tare. În cele din urmă, nu se mai putu abține.

– *Papa*, tu ai tras măcar vreodată cu pistolul?

Tatăl ei se lăsă pe spate și își potrivi ochelarii.

– Bineînțeles că da.

– Da?

– M-am duelat cu Cheltenham pentru mama ta.

Julia amuți și clipi către tatăl ei, de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima oară. Se uită la ridurile din colțurile ochilor lui, la fruntea lui brăzdată de cute și, în mintea ei, își dori ca toate acele semne să dispară. Își imagină o versiune mai puțin carnoasă a feței lui și un cap acoperit cu mai mult păr. Și-l imagină mai puțin ca pe un călugăr căruia îi plăcea cam mult berea și mai mult ca pe un bărbat, încă tânăr, încă plin de speranțe pentru viitor.

Până atunci nu se mai gândise cum trebuie să fi arătat când era de-o vârstă cu Benedict, dar cu siguranță că și el avusese cândva aceeași vârstă.

- Tu și Cheltenham.

- Șocant, știi, dar e adevărat. Nu pot îndura anumite cuvinte.

Din tonul lui, Julia înțelese foarte clar la ce cuvinte se referea.

- A făcut-o pe mama...

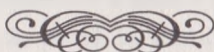
Nu reușea să o spună.

- Da, când a lăsat-o cu buza umflată. Cineva trebuia să-i aprobe onoarea, rosti tatăl ei pe un ton categoric, de parcă puținele cuvinte pe care le zisese erau îndeajuns ca să explice ceea ce probabil că pe atunci fusese un veritabil scandal. După care suspină adânc, într-un fel descurajator. Nu i-am putut oferi ce-și dorea ea cel mai mult. Doar Cheltenham ar fi putut să o facă. Așa că am încercat să compensez oferindu-i toate celelalte lucruri.

Toate celelalte lucruri: o casă la oraș în Mayfair, rochii de bal, petreceri, sezon după sezon pentru ficele lui, generi cu titluri.

- Măcar tu vei fi așezată la casa ta, continuă el, vorbind aproape pentru sine. Când m-am târguit cu Clivesden, am făcut un pact cu diavolul, dar a fost un ultim efort disperat. Și am dat greș. Am dezamăgit-o. Orice s-ar întâmpla cu mine, să ai grijă de mama ta.

Marius Maria Capitolul 18

- Și unde crezi că te duci la ora asta?

Când auzi glasul tunător al surorii lui, Rufus dădu drumul la mânerul de alamă al ușii de la intrare și se răsuci. La naibii! Aproape că reușise.

- Sunt așteptat la familia St. Claire, să o însoțesc pe domnișoara Sophia la teatru.

Mariah înaintă spre el, tocurile ei răsunând înăbușit pe parchetul din foaier.

– Prostii! Nu vei face una ca asta.

El ridică o sprânceană. La ce folos că avea un titlu, dacă o lăsa pe sora lui să îi comande? Era clar că îi permisesese să o facă deseori în copilăria lor. Fiind sora lui mai mare, Mariah considerase mereu că rolul ei era să-i hotărască viața, chiar și atunci când fusese vorba de niște banalități precum dispunerea soldaților lui de tinichea.

– Te rog să-mi spui de ce ai obiecta față de mersul la teatru.

– Nu aș avea nimic de obiectat. Dar mă ai doar pe mine ca însoțitoare, iar eu am hotărât să mă opun alianței cu familia aceea.

– Într-adevăr? Și asta de când? Din câte îmi amintesc, nu ai făcut nimic, chiar dacă știai că trebuia să o cer în căsătorie pe domnișoara St. Claire.

Mariah clătină din cap, cărlionții ei tot mai cărunți căzându-i pe lângă obraji.

– Dacă mi-aș fi dat seama de potențialul de scandal al acestei acțiuni, aș fi obiectat mai vehement încă de la început. La cum stau lucrurile acum, ți-ai păta titlul dacă te-ai căsători cu un membru al acelei familii.

El se pocni cu mânușile peste palmă.

– La cum stau lucrurile acum? Ce anume s-a schimbat?

– Nu ai auzit?

La naiba! Dacă aveau să continue în ritmul ăsta, primul act va fi început deja până să ajungă ei pe Drury Lane.

– Iar pleci urechea la bârfe?

– Sora ei mai mică a fugit de-acasă. Asta nu înseamnă chiar nimic pentru tine?

– Da, știam despre asta.

– Știai?

– Bineînțeles. Domnișoara St. Claire a fost foarte îngrijorată când a dispărut sora ei.

Măcar atât știa și el direct de la sursă. Își petrecuse toată ziua precedentă în casa familiei St. Claire, lăsând-o pe Sophia să-i plângă pe umăr, în timp ce așteptau ca tatăl ei să se întoarcă cu vești. Se făcuse noaptea târziu și acesta încă nu se întorsese.

– Speram ca o ieșire să îi distragă atenția.

Mariah se înfurie, iar pielea lăsată de pe gâtul ei tremură.

– Știi despre acest scandal și n-ai făcut nimic? Nici măcar n-ai considerat de cuviință să mă informezi.

– Se pare că nici nu a fost nevoie să o fac, nu-i așa? Se pare că ai aflat pe cont propriu. Te-aș felicita pentru priceperea cu care ascuți ultimele bârfe, dar mă tem că sunt în întârziere.

– Și chiar nu contează pentru tine că sora ei și-a lăsat logodnicul ca să fugă cu un amărât de fost ofițer de cavalerie? Ba mai mult, au fost prinși.

Rufus se uită la sora lui. Ultima parte îl luase prin surprindere. Își dăduse și singur seama de restul poveștii. Ce-i drept, se putea să nu fi fost adevărat faptul că fuseseră prinși. Poate că scorpia ală tănără cu care se întâlniseră răspândise tot felul de zvonuri. Pe de altă parte, era foarte posibil și ca St. Claire să se fi întors în oraș.

– Da, e o veste încântătoare. Și-acum, dacă nu te superi, chiar trebuie să plec.

– Nu poți continua cu această logodnă.

– Ba pot și așa voi face. Chiar și dacă nu aș mai dori să mă căsătoresc cu domnișoara St. Claire, un gentleman nu anulează o logodnă.

Ea mai înaintă un pas.

– Un gentleman poate aranja lucrurile astfel încât doamna să anuleze logodna. Dar nici prin gând nu i-ar trece, nu-i așa? Nu avea nici o șansă să obțină un titlu, în pofida înfățișării ei. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, de unde știi că a leșinat cu adevărat în seara aceea la balul Posselthwaite?

Rufus oftă și își puse mânușile.

– Am de gând să petrec seara la teatru cu o domnișoară care, indiferent de familia din care provine, am decis că mi se potrivește cel mai bine ca soție. Pe scurt, nu dau nici doi bani pe ce crede înalta societate despre căsătoria noastră, întrucât plănuiesc să mă retrag oricum pe moșiile mele imediat după ce ne rostim jurămintele. Nu e problema mea dacă legătura dintre mine și familia ei ți se pare o rușine.

Mariah începu să tremure de-a dreptul.

– Voi face din asta problema ta, dacă nu poți alege o domnișoară mai potrivită.

– Atunci nu vei mai fi bine-venită pe moșia mea.

– Doar nu te aștepti să îmi petrec verile în oraș, în lipsa unei societăți despre care să vorbesc.

El se uită prin foaier. Era plin de marmură italiană de import și tapet auriu, semn al educației impecabile a locuitorilor casei. Casa de la oraș îi aparținuse defunctului Lord Wexford, și nu fusese inclusă în succesiune. Mariah nu îi născuse soțului ei un moștenitor, așa că posesiunile lui ajunseseră la un verișor îndepărtat. Dacă voia să scape de căldura și de murdăria verilor din Londra, depindea de fratele ei și de orice alte invitații pe care le primea.

Rufus își puse o mănușă de piele.

– La cum văd eu lucrurile, ai două alternative. Ori îmi tolerezi alegerea în materie de soție, și, înainte de toate, o tratezi cu respect, ori îți cauți un alt soț.

– Cum? La vârsta mea?

El zâmbi. Avea patruzeci și un pic de ani, nu era îndeosebi de frumoasă și cel mai probabil că era stearpă.

– Poate că un soț ți-ar domoli temperamentul.

– Soț, ce să zic! hârâi ea.

El recunoscuse ce însemna de fapt tremurul ei aproape constant. Nu avea de-a face doar cu surplusul de greutate adunat de-a lungul anilor, nici cu superioritatea morală pe care o afișa. O, nu, era teamă. Teamă că, dacă pierdea controlul asupra standardelor ei, și-ar fi putut pierde direcția, scopul și poziția.

Dar nu ar fi putut să o spună cu voce tare. Nu o făcuse niciodată, deoarece nu se cuvenea, așa cum nu s-ar fi convenit nici să o ceară în căsătorie pe spălătoreasa de vase. Astfel că îi răspunse așa cum era de așteptat, așa cum făcuse întotdeauna încă de când descoperise în copilărie că Mariah se teme de păianjeni, iar lui îi plăcea, când o auzea țipând, să strivească păianjenul scârbos și să o chinuie cu rămășițele acestuia.

– Ai nevoie de un bărbat pe care să îl reformezi, o tachină el. Am auzit că lordul Chuddleigh are nevoie disperată de așa ceva.

Ea respiră adânc, gata să explodeze.

– Dacă refuzi o sarcină atât de intimidantă, vezi că e un roman în birou. *Mândrie și prejudecată*, pare-mi-se că îi spune. S-ar putea să ți se pară educativ. Și acum, dacă îmi permiți, sunt deja în întârziere.

O lăsă fremătând în pragul ușii și sări în cupeul care îl aștepta deja. Tropotul cailor răsună tare pe pavajul ud când o porni spre Boulton Row. Era din nou o seară ploioasă, cu un vânt rece ce pătrundea până la os.

Chiar dacă nu îi plăcea să fie de acord cu Mariah, sora lui avea dreptate într-o privință. Nu putea merge la teatru în seara aceea, cu sau fără însoțitoare. Chiar dacă ieșirea s-ar fi dovedit o distracție bine-venită pentru Sophia, prefera să nu o expună privirilor speculative ale înaltei societăți.

Trăsura lui se opri în fața casei familiei St. Claire. Lacheul îi lăsă scările, iar el coborî numaidecât din vehicul într-o burniță amestecată cu ceață și urcă scările din față. Bătu la ușă, iar Billinghams îi deschise aproape imediat.

– Cred că domnișoara St. Claire mă așteaptă, spuse el când văzu că majordomul rămase în pragul ușii, nelăsându-l să intre.

– Va trebui să întreb dacă nu cumva și-a schimbat planurile.

– Înțeleg.

Nu înțelegea, dar nu avea de ales. Trebuia să aștepte în foaier, până se interesa majordomul.

Câteva momente mai târziu, Sophia coborî scările, îmbrăcată încă într-o rochie de zi din muselină.

– Îmi pare îngrozitor de rău, milord. Nu pot merge la teatru în seara aceasta, ținând cont de ce s-a întâmplat.

El își scoase o mănușă, deget cu deget.

– La aceeași concluzie ajunsese și eu.

– Dar nu știi totul. După ce se întoarce Julia, se va isca un scandal îngrozitor.

– Credeam că ne-am dat deja seama de asta.

– Sunt sigură că va fi mult mai rău decât ne așteptam noi. Julia nu va mai putea ieși vreodată în societate. Nu după zvonurile pe care cu siguranță le va răspândi Eleanor.

El se uită fix preț de o clipă, nedumerit.

- Eleanor?

- Da, femeia din magazin de ieri. Nepoata lui Lady Whitby.

Mă tem că în aceste circumstanțe...

Părul de pe ceafă i se zbârli când ea se opri și își coborî privirea în pământ.

- În aceste circumstanțe, ce anume?

Ea îl prinse de mânecă, tremurând.

- Sigur îți dai seama că alianța noastră devine imposibilă.

Cu siguranță că nu vrei ca titlul dumatilă să fie asociat cu...

Eu bine, cu cei de teapa familiei St. Claire.

El ridică o sprânceană.

- Anulezi logodna acum? Fără martori de față, care să-i confirme valabilitatea?

- Te rog.

Spre uimirea lui, observă că buza de jos îi tremura ușor. Nu se prefăcea, nu era o izbucnire de ochii lumii. Vorbea serios și, dacă nu se înșela, nu era prea fericită că trebuia să o facă.

El o prinse de bărbie și îi înălță capul. Ochii ei albaștri mari erau plini de lacrimi.

- Ce-i cu asta?

- Nu asta îți doreai? Ne-am înțeles că voi anula logodna. Doar că s-a întâmplat mai repede decât ne așteptam, dar, ținând cont de circumstanțe...

- La naiba cu circumstanțele. Ia-ți șalul.

Ea se uită deznădăjduită la rochia ei mototolită.

- Nu pot ieși în societate. Nu acum și nu arătând în halul ăsta. Și nu neînsoțită.

- Nu te va vedea nimeni unde te voi duce.

Ea se îndepărtă de el, întrerupând contactul fizic dintre ei. El își lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp. Ea își întoarse capul spre stânga, privindu-l precaută cu colțul ochiului.

- Unde mă duci?

- La o plimbare cu trăsura. Dacă n-ai nimic împotriva, aș dori să discutăm despre înțelegerea noastră.

Sophia stătea ghemuită în mantie, în timp ce trăsura își vedea de drum. Nu-i venea să creadă că plecase cu el, ba chiar fără să anunțe pe cineva despre asta. Se părea că era la fel de cutezătoare și de neobrăzată ca Julia.

Simți un nod în stomac pe măsură ce o năpădi un sentiment de vină pentru că, din gelozie, nu mai vorbise cu Julia.

Vizavi de ea, Highgate își dresе vocea.

– Aș vrea să clarific un lucru de la bun început. Nu-ți face griji pentru mine și pentru faptul că mi-aș asocia numele cu un scandal. În primul rând, pentru că m-am confruntat deja cu situații mai rele de-atât. În al doilea rând, pentru că tu nu ai făcut nimic scandalos.

Ea se uită în jur, foarte conștientă de faptul că erau singuri. Încă își amintea ce se întâmplase ultima dată când călătoriseră împreună cu trăsura. Simți furnicături în buze când își aminti senzația gurii lui mișcându-se peste a ei.

– Asta dacă nu ții cont de circumstanțele în care ne-am întâlnit.

El dădu din mână, mișcarea lui ca o umbră în întuneric.

– Regulile impuse de societate sunt ridicole, nu-i așa, dacă nu poate spune că un bărbat a compromis o doamnă pentru că l-a sărit în ajutor.

– Noi doi știm că nu s-a întâmplat nimic necuvenit, dar...

– Mereu au existat oameni cu limbi ascuțite, care nu au altceva mai bun de făcut decât să inventeze minciuni despre domnișoare decente, doar ca să se amuze. Și vor continua să existe. Nu îi putem opri, dar îi putem ignora.

Ea îl privi atent, pe sub gene.

– Intenționezi să-ți ignori propria soră?

El zâmbi larg și răutăcios, ceea ce îl făcu să pară mai tânăr cu câțiva ani. Nu părea chiar tânăr, ci doar îndeajuns de tânăr, și totuși experimentat, versat. Sophia simți o flacără în abdomen. Se opri la timp să nu își ducă o mână la locul cu pricina.

– Ani de zile mi-am făcut un obicei din a o ignora pe sora mea ori de câte ori s-a putut. Nu văd de ce m-aș opri acum.

Sophia izbucni într-un hohote de râs. După ce se opri, el o privi în ochi. Încă zâmbea ștregărește.

– Ești foarte frumoasă când râzi. Îmi pare rău că n-am avut ocazia să văd mai des această expresie pe chipul tău.

Ea se îmbujoră și zâmbetul îi păli. Își plecă privirea.

– Mulțumesc. Mă tem că n-am prea avut motive să zâmbesc în ultima vreme.

– Dar ai avut vreodată?

Ea îl privi cu atenție, încercând să-i citească expresia. Se uita la ea cu o intensitate neascunsă, pe care o mai văzuse doar pe chipurile pețitorilor ei. I se tăie respirația, dar inima începu să îi bată cu putere.

– Bineînțeles că da.

– Povestește-mi despre unul dintre ele.

Ea vru să-i răspundă, dar el ridică o mână.

– Stai așa. Am o condiție. Nici unul dintre ele nu poate fi despre Clivesden.

Ea își strânse buzele.

– Nu te teme. Nu m-a făcut niciodată să zâmbesc. Nu cu adevărat și nu pentru mult timp. E ușor să-i zâmbești unui bărbat dacă vrei să-i atragi atenția, dar după ce îți dai seama că de fapt nu se uită cu adevărat la tine, sau că poate nu te-a văzut niciodată cu adevărat, ți-e tot mai greu să o faci.

Spre groaza ei, își dădu seama că se chinuise să rostească ultimele cuvinte, întrucât gâtul i se strânse.

– Îmi pare rău. Tu încerci să îmi distragi atenția cu gânduri fericite, iar eu sunt tot mai sentimentală. De ce nu pot să trec peste asta?

– Va dura ceva vreme. Este ca atunci când jelești pe cineva. El își mută privirea spre geam, iar ea știu că se gândea la soția lui decedată. Uneori, te copleșește sentimentul de furie. Alteori, simți doar o tristețe atotpătrunzătoare care parcă mânjește totul în nuanțe de gri. Iar în alte zile, te trezești gândindu-te la persoana respectivă și întrebându-te de ce li s-a întâmplat lor. Se întoarse din nou spre ea. Sunt un bărbat răbdător. Sunt dispus să-ți ofer tot timpul de care ai nevoie.

Înima începu să-i bată ciudat, ca și cum ar fi fost șocată, dar încerca și altă emoție. Nu putea fi vorba despre speranță. Doar nu mai avea la ce să spere.

- Ce vrea să însemne asta?

- Ți-am spus deja. Aș vrea să te mai gândești la înțelegerea noastră.

- La care parte din ea?

Deși, chiar în timp ce puneă întrebarea, începu să-și dea seama care erau intențiile lui. Era pe punctul de a o cere din nou în căsătorie, doar că de data aceasta la modul serios. Își simțea pulsul zvâcnind.

- Cred că știi deja, dar dacă preferi așa, voi vorbi direct. Aș dori să te gândești serios dacă ai vrea să fii soția mea.

- De ce? Sunt convinsă că știi că nu te iubesc. De ce ai vrea să te înhami la un alt mariaj nefericit?

- Pentru că, draga mea, nu cred că uniunea noastră ar fi nepotrivită. Ba din contră, ne înțelegem foarte bine. Avem despre ce vorbi. Amândurora ne plac cărțile și grădinăritul. Ți-ar plăcea moșia mea din Dorset.

- Vorbești doar despre rațiune. Cum rămâne cu simțirea?

- Dacă o cultivăm, dacă o hrănim, va veni și ea. Știu deja cum să-ți stârnesc pasiunea.

Ea își strânse mai tare mantia în jurul trupului, ca un scut.

- Noaptea trecută a fost o excepție. Eram supărată.

- Aha, spuse el și privi spre stradă. Bănuiesc că preferi ca un bărbat să arate bine și nu contează celelalte lucruri.

Ea își îndreptă spatele.

- N-am spus așa ceva.

Se aplecă spre ea, până ajunse la doar câțiva centimetri de fața ei.

- Și vrei să spui că nu ți-aș putea stârni aceeași reacție?

Ea își ridică bărbia, pe deplin conștientă de mânușa pe care tocmai i-o aruncase la picioare.

- Întocmai.

- Atunci, poate că ar trebui să o punem la încercare.

Nu îi dădu ocazia să răspundă sau să protesteze. Ca un șoim, se apropie de tot de ea și o îmbrățișă, sărutând-o cu o insistență care nu lăsă loc de îndoieli.

O apăsă cu limba la îmbinarea buzelor, cerându-i să îl lase să intre, și orice gând de a-i interzice pătrunderea o părăsi. O trase cu sine într-un vârtej de senzații, și dorință, și nevoie.

Ea se topi în brațele lui, strecurându-și degetele de-a lungul umerilor lui și întrepătrunzându-și-le la ceafa lui, în timp ce, în interiorul ei, o pulsație insistentă își cerea propriile drepturi – revendicări șocante care o făcură să își imagineze cum ar fi fost să nu existe nici un obstacol între ei, nici măcar haine.

Atunci, se desprinse din sărutarea lui, chinuindu-se să respire. El insistă, sărutând-o pe maxilar, pe lobul urechii, pe gât.

Pe sâni.

Ea își împinse capul în banchetă când îi simți respirația caldă pe pielea expusă deasupra corsajului. Gemu încet, gutural. El își trecu mâna peste coastele ei și îi cuprinse sânul. Acesta se umflă, umplându-i palma, iar sfârcul i se întări sub atingerea degetului lui mare.

Se foi sub atingerea lui, iar coapsele i se freacă una de cealaltă, dar presiunea nu ușură durerea neostoită pe care o simțea în interior.

El o sărută în sus pe gât, apoi din nou pe gură, posedând-o fierbinte. Ea se topi pe pernele de catifea, până când el aproape că stătea deasupra ei. Exact unde îl voia.

Exact unde trebuia să fie.

– Deci, draga mea, spune-mi, șopti el, ridicându-se puțin și atingându-și fruntea de-a ei, ești supărată în seara asta?

– Da.

El râse în hohote grave și senzuale. Tremurul lui o străbătu ca o săgeată înflăcărată.

– Mincinoaso.

– Ba nu, chiar sunt supărată.

– Doar pentru că am dreptate și nu vrei să recunoști. Dar voi admite că ai avut și tu dreptate într-o privință.

Îi frământă sânul, iar ea închise ochii. Ar fi putut să o aibă foarte ușor, iar ei nu-i păsa câtuși de puțin.

– În ce anume? spuse ea oftând.

– N-am obținut aceeași reacție de la tine ca noaptea trecută.

– Nu?

– Nu. Își coborî capul și o mușcă ușor de la lobul urechii până la baza gâtului. Pasiunea ta e mult mai profundă în seara asta. Mult mai intensă. Ce-am trezit în tine?

Într-adevăr, ce? Un fel de foamete pe care nu o mai simțise până atunci, ascunsă adânc în pânțele ei, o foame de el.

Ea scoase un geamăt și își trecu degetele prin părul lui, ținându-l pe loc. El mârâi, profund și sălbatic. Își trecu dinții ușor peste pielea ei delicată, după care îi alină senzația cu limba caldă.

O, era pe deplin pierdută într-o lume făurită de Highgate, o lume formată doar din trăsura aceea, din bancheta aceea.

Din el.

Era plin de o senzualitate pură, incandescentă. Sophia își lăsă capul pe spate și se lăsă în voia lui. El își trecu îndemânatic degetele peste pielea goală de deasupra corsajului ei, se jucă de-a lungul claviculei, trecu la gâtul ei și apoi continuă spre ceafa ei. Spre bridele rochiei.

Din doar câteva mișcări abile, le desfăcu. Apucă muselina moale și o desprinse de pe umerii ei, împreună cu cămășuța și corsetul. Sophia simți aerul rece peste sânii ei goi și i se făcu pielea de găină, iar sfârcurile i se întăriră dureros.

El respiră scurt. Sophia deschise ochii și îl văzu cum se uită fix la trupul ei, cu privirea întunecată de dorință, cu o expresie lacomă, precum un înfometat pus în fața unui festin somptuos.

El își trecu mâinile peste pielea ei, până îi cuprinse câte un sân în fiecare palmă, cântărindu-i, strângându-i ușor. Sophia îl privi fascinată. Ce contrast izbitor între mâinile lui bronzate și pielea ei albă, pe care nu o mai văzuse nimeni în afară de ea.

El o privi, o văzu că îl urmărea și se opri, zâmbind păcătos.

– Ești o ființă atât de senzuală, Sophia mea. Și când mă gândesc că sunt norocosul care te va descoperi.

După care își plecă ușor capul și îi supse un sfârc. Sophia se înfioră de dorință și oftă, desfăcându-și ușor buzele. El apăsă și mai tare, apoi o supse, în timp ce îi prinse celălalt sân cu mâna. Placăra din pânțele ei se aprinse și mai tare, topind-o, până se prăbuși pe banchetă, amortită, fără vlagă și dornică.

Așteptând următoarea plăcere depravată, următoarea senzație.

El o luă în brațe și o trase în poală, apoi o sărută aprins pe pielea încinsă, ba ciupind-o de sfârc, ba frecându-și nasul de câte un punct sensibil, până Sophia nu mai reuși să își imagineze ce avea să facă în continuare.

Își înfipse degetele în umărul lui, ca punct de sprijin, și pur și simplu se ținu de el și îl lăsă să facă ce voia. O licărire mică de rațiune din mintea ei o avertiză că, în cazul în care nu era încă pe deplin compromisă, avea să fie în curând, dacă nu îi cerea să se oprească.

Într-adevăr, ar fi trebuit să îl oprească de mult. Dar senzațiile pe care i le stârnea erau prea delicioase, prea copleșitoare. Erau de-a dreptul imorale, dar trupul ei pofta fiecare sărut, fiecare atingere, și era mai mult decât dispusă să se lase pradă desfrâului.

Simți încă o dără de aer rece pe pielea goală, de data aceasta pe coapse. Dacă reușise să îi ridice fustele, chiar că ar fi trebuit să îl oprească. El își plimbă mâna de-a lungul coapsei interioare și picioarele i se desfăcură de bunăvoie, ca să facă loc degetelor lui.

Ea respiră adânc și se pregăti să protesteze, dar scoase un geamăt când el o atinse în locul cel mai intim.

– Highgate?

El o privi cu atenție, cu o intensitate ciudată, de parcă ar fi așteptat ceva de la ea.

– Nu mă poți convinge că nu îți dorești să te ating. Reacția trupului tău îmi spune altceva, îi spuse el tăios, cu respirații scurte.

Își vârî degetele în ea, Dumnezeu mare, atât de ușor. Desfăcu pliurile alunecoase de carne și cercetă, căută, până când ea țipă.

El gemu triumfător după care începu să facă mișcări circulare, neostoite, în jurul aceluși punct. Ea se cutremură sub el. Oh, cât

tânjea, doar acolo, unde o atingea el cu degetele lui cunoscătoare, din nou și din nou, într-un ritm neiertător.

Gâfâi și icni în ritmul impus de el, împingându-și șoldurile în el, zdruncinăturile trăsorii adăugând contrapunct fiecărei mișcări. În toiul acestui asalt senzual, el o conducea înspre ceva, de-a lungul unei cărări spre păcat, fără îndoială, și totuși spre ceva iminent.

Trupul ei își dădu seama de asta, chiar dacă mintea și experiența ei nu. Mușchii i se strânseseră și încordară. Se zvârcoli și se arcui și tremură. Respiră scurt și răgușit. Și în toiul acestor lucruri, plăcerea crescuse spre un vârf aflat mult deasupra ei, iar ea urcă tot mai sus, odată cu ea.

Și apoi, fără vreun avertisment, senzația aceea o copleși. Trupul i se convulsionă în jurul degetelor lui, și el o sărută, înăbușindu-i gemetele.

Ea îi răspunse fără să își dea seama, până el se retrase. Sophia deschise ochii și îl văzu privind-o.

Își veni treptat în fire și își dădu seama că traversa străzile din Mayfair într-un cupeu, întinsă pe banchetă, cu rochia desfăcută și părul ciufulit într-un mod desfrânat. Începu să se înroșească și își încrucișă brațele ca să se ascundă.

Cu tandrețe, Highgate o apucă de încheieturile mâinilor.

– E păcat să ascundem asemenea perfecțiune, dar mă tem că suntem nevoiți să o facem.

Ea clătină din cap, confuză, iar el o ajută să se ridice și îi aranjă rochia.

– Dar n-am...

Nu putu continua. Nu avea o experiență pe care să își bazeze afirmația și, cu toate acestea, avea un sentiment vag cum că lăsaseră lucrurile neterminate. Oricât de puternică ar fi fost senzația, doar ea simțise plăcere.

Îl privi îndeaproape pe Highgate, încercând să își dea seama ce ar fi trebuit să facă în continuare. Nu reuși, de parcă acesta s-ar fi protejat pe sine, de parcă s-ar fi abținut de la ceva. Își ridică mâna și vru să îl atingă pe obraz, dar el o prinse înainte ca ea să apuce să îl atingă.

– Te voi duce acasă.

– Dar... Asta a fost? Acum sunt cu reputația pătată?

El râse gâtuit.

– Încerc din răspuțeri să *nu* te compromit. Se cutremură, iar ea simți tremurul prin degetele lui întrepătrunse cu ale ei. În momentul de față, șansele de reușită sunt destul de mici. Te implor să nu mă atingi, întrucât ai înrăutăți lucrurile.

Ea se uită la mâinile lor unite.

– Oh.

El o prinse cu două degete de bărbie și îi săltă capul.

– Nu vreau să te forțez să te căsătorești cu mine, oricât de plăcut ar fi pentru amândoi.

Își trecu vârful degetului peste gâtul ei, oprindu-se în locul în care pulsul îi bătea cu putere. Un tremur mic se simți pe pielea ei. Nările lui se umflară, iar buzele i se strânsă într-o grimasă de agonie și reținere.

– Îmi doresc nespuse de mult să te fac soția mea cu adevărat. Cuvintele lui, spuse pe un ton răgușit, o mistuiră. Nu mai auzise niciodată o foame atât de desăvârșită. Felul tău dulce de a răspunde la atingerea mea m-a făcut să tânjesc să împărtășesc cu tine plăcerea supremă a trupului tău.

Dorința din vocea lui trezi din nou și nevoia din ea și o făcu să își dorească, să tânjească. *Plăcerea supremă*. Cum ar fi putut ceva să depășească experiența pe care tocmai o trăise? Și totuși, în ochii lui strălucea această promisiune.

Ar fi putut avea tot ce-i oferea el. Trebuia doar să spună da.

Discuția despre duel dură câteva ore, până ajunseră pe străzile pavate din Mayfair. Străzile principale de obicei agitate se întindeau acum mohorâte sub un cer plumburiu care putea dezlănțui oricând un potop de gheață.

Julia se strânse singură în brațe, ca să alunge frigul, în timp ce Benedict și Upperton încercau să găsească o metodă de a-l scoate pe tatăl ei din dificultățile lui financiare, după ce onoarea avea să fie reparată. Se părea că Clivesden nu fusese deloc cinstit pe când fusese elev, ci se delectase cu a-i ațâța pe cei mai tari asupra celor mai slabi și cu trișatul la diverse sporturi.

Cu toate acestea, tatăl ei atrase atenția asupra realității evidente.

– Nu îl vei face să anuleze o datorie pentru niște mărunțișuri de genul acesta. Majoritatea gentlemenilor nobili din înalta societate au făcut astfel de lucruri. Tot ce pot să fac este să îmi așez fetele la casa lor și să mă asigur că cineva se va îngriji de soția mea. După aceea va trebui să plătesc.

Nu reușeau nicicum să îl convingă de contrariul, așa că începuse să discute detaliile obositoare despre seara în care tatăl ei îi dăduse lui Ludlowe, așa cum îl chema pe atunci, un bilet la ordin pentru cinci mii de lire. Cine fusese prezent? Cât de intens fusese jocul? Cât băuseră cei prezenți? Oare Ludlowe ar fi putut să facă ceva necuvenit, și în caz că da, ar mai fi putut confirma cineva?

Julia încerca din răspuțeri să nu îi asculte. Cineva menționă numele de Keaton ca fiind unul dintre participanți. Keaton. De ce i se părea cunoscut? Nu, nu avea să le permită să o atragă în prostia lor. Încă nu vorbiseră despre faptul că Upperton semnase pariul care o privea pe ea. Și, mai presus de orice, de ce insistau bărbații să rezolve dispute prin mijloace care ar fi putut foarte bine să ducă la moartea lor?

Îl lăsară pe Upperton la casa din oraș a familiei lui, apoi o porniră spre locuința lui Benedict. Acesta coborî scările, apoi își vârî capul în trăsură.

– Domnule, aș dori să vorbesc în privat cu fiica dumneavoastră. Nu va dura mult.

Tatăl ei încuviință, așa că Julia acceptă mâna pe care i-o întinse Benedict și îl urmă pe scările care duceau la casa lui. Era îndeajuns de departe ca să se asigure că orice ar fi discutat avea să rămână între ei, dar totuși puteau fi văzuți.

– Ai fost foarte tăcută pe tot parcursul călătoriei. El o privi atent, cu precauție și vigilență. Ai ceva să-mi spui?

Ea se uită la mâinile pe care le ținea împreunate, cu modestie, așa cum ar fi făcut orice domnișoară.

– Nu e nimic.

Nu era așa, dar nici unul din ei nu putea face ceva ca să oprească mersul lucrurilor. Nu avea sens să discute în amănunt

despre asta. Discutaseră îndeajuns bărbații despre asta tot drumul spre casă.

– Uită-te la mine, Julia, îi spuse el pe un ton atât de poruncitor, încât fu obligată să se supună. Trebuie să alegi cum ai de gând să mergi înainte, draga mea. Fie vei vorbi cu mine și îmi vei spune ce te-a înfuriat atât de tare, fie vei risca să distrugi tot ce am însemnat unul pentru celălalt. Dar gândește-te cu atenție. Nu avem altă alternativă, decât să ne căsătorim. Indiferent ce vei alege, va hotărî cursul vieților noastre pentru următorii patruzeci de ani.

Fiecare cuvânt al lui păru de gheață și o înjunghie drept în inimă. Clipi, ca să nu izbucnească în lacrimi, chiar dacă merita disprețul lui pentru felul în care se purtase cu el încă din seara precedentă, ce-i drept, cu excepția unei ore foarte plăcute azi-dimineață.

– De ce nu putem rămâne prieteni, așa cum eram cândva? zise ea, pe o voce care i se păru chiar și ei nefirească, schimbată și groasă.

– Nu ne putem întoarce la cum eram înainte.

– De ce?

– Pentru că, acum că te-am cunoscut intim, nu mă pot întoarce. Nu îmi imaginez cum ar fi să mă însor cu alta, deoarece de fiecare dată când mă voi duce în patul ei, voi închide ochii și te voi vedea pe tine, Julia. Pe tine. *Nimic* nu îmi poate șterge imaginea ta din minte.

O spuse cu aceeași convingere ca azi-dimineață, când îi zisese: „Te iubesc, Julia. Te-am iubit mereu“. Ea închise ochii și înghiți în sec.

Câtă convingere și încredere. Își pusese calm și lipsit de griji inima în mâinile ei. Îi conferise o putere pe care nu și-o dorise niciodată: puterea de a distruge, intenționat sau nu. Și nu îi cerea nimic în schimb. Încă.

Dar avea să îi ceară. Avea să se căsătorească cu ea și, în timp, avea să se aștepte să fie deschisă cu el. Avea să o copleșească cu pasiunea lui și să-i ceară să-i răspundă la fel. Iar azi-dimineață reușise atât de ușor să o facă să-i răspundă. La momentul respectiv,

să cedeze în fața pasiunii i se păruse un lucru la fel de firesc ca respiratul. Dar acum, dacă privea în urmă... Oare ar fi putut să se obișnuiască să fie deschisă față de el, oare ar fi putut să devină complet vulnerabilă?

Da, avea încredere în el, dar intensitatea ascuțită pe care o evocă el atingea niveluri înspăimântătoare. Uneori, era prea mult.

– Și, așa cum zici tu, trebuie să ne căsătorim, șopti ea, înțelegând adevărul.

Ar fi putut foarte bine să fi rămas însărcinată după dimineața aceea. Și chiar dacă nu se întâmplase, nu aveau cum să mușamalizeze scandalul.

– Îmi pare rău pentru remarca despre Clivesden. Doar că... Încercă să găsească cuvintele potrivite. Gândește-te că *papa* va trebui să îl înfrunte. Gândește-te cum mă simt știind că am fost subiectul unui pariu.

– Nu am avut nimic a face cu asta.

– Știi. Dar nu mi-ai putut spune? Și Upperton! La ce ți-a stat mintea când l-ai încurajat în legătură cu pariul?

– În seara aceea...

Își trecu mâna prin păr, trăgând de el și ciufulindu-l tare.

Ea se uită bine la el și simți un gol în stomac când văzu cât de tras la față era. Probabil că nu dormise mai deloc noaptea trecută. O cuprinse un sentiment de vină.

– În seara cu balul Posselthwaite, continuă el, eram la clubul White. Nici măcar nu-mi amintesc ce voiam să notez în carnetul de pariuri. Am văzut că idiotul ăla ți-a târât numele într-un pariu și voiam doar să te avertizez să stai departe de el.

– Chiar îți făceai griji că mi-ar suci mințile? Ar trebui să știi că nu i-aș face așa ceva surorii mele.

– Știi, doar că... Nu îți va plăcea ce am de spus, dar n-am încotro. De când au început toate astea, nu am reușit să gândesc cum trebuie în ceea ce te privește. L-am lăsat pe Upperton în urmă, ca să te caut la bal. Dacă a semnat pariul, s-a întâmplat după ce-am plecat eu de-acolo.

– Deci nu ai făcut toate astea doar ca să-ți ajuți prietenul să câștige niște bani?

– Julia, așa mă știi tu pe mine? Colțul stâng al gurii i se ridică. De fapt, a vrut să o fac. A venit și mi-a spus despre logodna ta. L-am refuzat. Dar, pe de altă parte, trebuie să recunoști că ne-a ajutat să plecăm din oraș.

– Doar că hainele pe care mi le-a găsit sunt toate cam mici.

El zâmbi sarcastic, și inima Juliei începu să bată mai rapid când îl văzu.

– Dacă ți-ar fi găsit rochii care să ți se potrivească perfect, ar fi trebuit să îl provoc și pe el la duel.

Ea începu să zâmbească la rîndul ei, dar când auzi despre duel, zâmbetul îi dispăru, înainte să apuce să înflorească complet.

– Te rog să nu glumești cu asta. Și-așa e destul de rău că *papa* trebuie să îl înfrunte pe Clivesden.

– Nu poate scăpa de asta. Chiar dacă nu l-ar fi provocat tatăl tău la duel, m-ar fi provocat el pe mine, indiferent de ce-a zis el. L-am făcut să piardă mulți bani când am fugit cu tine. Sunt sigur că Upperton nu e singurul care a acceptat pariul.

– E vina lui că e atât de arogant și pariază așa de mult. Cinci mii. Ridicol! Va trebui să găsească o moștenitoare, dacă vrea să le plătească tuturor.

– Poate speră că tatăl tău îl va împușca, ca să-i curme suferința.

În circumstanțe normale, genul acesta de comentarii sarcastice ar fi făcut-o să râdă în hohote. Nu și astăzi. Nu când tatăl ei avea la rîndul lui șanse la fel de mari să moară.

– Te rog, spuse ea, dar vocea i se întretăie și fu nevoită să înghită în sec înainte să continue. Te rog să nu spui astfel de lucruri.

– Să nu-mi zici că-ți faci griji pentru Clivesden.

– Mă gândeam la *papa*, spuse ea răgușit.

– Oricât de furioasă ar fi fost pe el pentru rolul lui în toată beleaua aceea, nu voia să îl vadă riscându-și viața.

El se aplecă spre ea și o luă de mână, prinzându-i-o între ale lui. Atingerea lui stârni un val de căldură care îi străbătu brațul.

– Din câte spune el, nu ar fi prima dată când se pune în bătaia focului inamic.

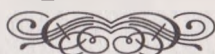
-Da, dar știu cum s-au terminat lucrurile data trecută. A supraviețuit.

-Îți dai seama că în majoritatea chestiunilor de genul acesta, de onoare, nimeni nu încearcă efectiv să își ucidă adversarul?

Voia să îl creadă, dar în ochii și în tonul lui înăbușit se citea îndoială. Indiferent de experiența lui trecută cu Clivesden, era clar că Benedict îl considera capabil să recurgă la violență ca să își atingă scopurile.

-Nu pot opri duelul, spuse el, de parcă ar fi încercat să îl convingă singur că totul avea să se termine cu bine. Știi asta. Dar, al naibii să fiu, voi face tot ce pot ca să mă asigur că supraviețuiește toată lumea.

Capitolul 19

Mama se năpusti asupra Juliei în clipa în care intră pe ușă. Țipă cât Billings îi lua mantia Juliei. O certă în timp ce o luă de braț și o duse cu pași apăsați la al treilea etaj, în dormitor. Acolo închise ușa, se înfipse bine pe picioare, își puse mâinile în șolduri și dădu drumul unei predici moralizatoare lungi și elocvente.

Julia stătea pe pat, frecându-și locul în care mai mult ca sigur că aveau să îi apară cinci vânătăi în ziua următoare și îndură admonestarea severă pe care o merita, dar așteptă în tot acest timp ca mama să facă o pauză și să respire. În scurt timp pierdu socoteala de câte ori se pronunțaseră cuvinte ca „scandal”, „compromisă”, „rușinos”, și „o catastrofă desăvârșită”.

La un moment dat, mama ei spuse ceva care aducea bănuitor de mult a întrebare.

-Îți dai seama cât am muncit pentru asta, doar ca să dai tu cu piciorul la tot?

Julia nu se obosi să îi răspundă. Nu îi putea oferi nici o scuză și oricum mama ei nu se opri îndeajuns de mult timp ca să-i permită să răspundă.

Probabil că trecuse mai bine de o jumătate de oră, după care mama ei spuse:

– Ei bine? Ce-ai de spus în apărarea ta?

– Nimic.

Mama clipi uimită, părul ei desprins de mult din coafură răsfrându-i-se în jurul obrazilor roșii. Era evident că se așteptase la un fel de justificare.

– Nimic?

– Am spus deja tot ce aveam de spus, explică Julia, de parcă ar fi vorbit cu un copil. Într-adevăr, de parcă ea ar fi fost părintele. Așa că nu voi mai zice nimic.

– Și ce se va alege de noi? Îți dai seama că suntem distruși ca familie? Falimentați? Pricepi? întrebă mama, atingând niște note atinse de obicei doar de soprane faimoase. Ai fi putut să ne salvezi.

– Îmi cer iertare, mamă, dar nu ținea de mine să o fac.

– Nu ținea de tine? Nu ținea de tine?

Mama se înfoie din nou. O nouă izbucnire era iminentă, una care mai mult ca sigur că avea să cuprindă toate variațiile posibile pentru „nerecunoscătoare“.

Bun. Era vremea să intervină. Era timpul ca Julia să vadă dacă tonul ei de căpitan funcționa și cu alții, nu numai cu Benedict.

– Nu, nu ținea de mine. Tata nu ar fi trebuit să permită să se ajungă în această situație.

Ea se gândi la tonul trist pe care acesta îi spusese cu disperare că îi oferise mereu mamei ei tot ce își dorise aceasta. Cerule mare, probabil că o iubise cândva. Poate că, în felul lui, încă o iubea. După mai bine de douăzeci și cinci de ani de căsnicie, încă se chinuia să obțină imposibilul pentru soția lui. Încă încerca să-i câștige aprobarea.

Oare mama ei își dădea măcar seama de asta?

– Bineînțeles că nu ar fi trebuit, spuse mama. Dar ce se va alege acum de noi?

– Mă voi așeza la casa mea, cu siguranță. Benedict intenționează să se căsătorească cu mine.

– Cred și eu, îi răspunse mama ei, apoi miji ochii și adăugă: Sper să nu aud că îl refuzi. Nu după ce te-ai purtat atât de neobrăzat.

– Nu îl voi refuza. Sunt ca și așezată la casa mea.

– Și Sophia se va așeza la casa ei.

Sophia ar face bine să se așeze la casa ei. La naiba. Sophia plănuia să anuleze logodna, dar Julia nu-i putea spune asta mamei ei. Trebuia să găsească o modalitate de a o convinge pe Sophia să se mărite cu Highgate, în pofida scandalului care avea să se dezlănțuie.

– Unde e Sophia?

– La teatru cu Highgate. Dar nu încerca să îmi distragi atenția cu nimicuri. Poate că nu îți pasă de situația dificilă în care ne aflăm din moment ce în sfârșit ați reușit să vă găsiți soți, dar te-ai gândit vreodată la tatăl tău și la mine?

– *Papa* m-a pus să promit că voi avea grijă de tine.

– De mine? spuse mama ei, încruntându-se. De ce de mine, de parcă ar plănuia să nu mai facă parte din viitorul meu?

Julia o privi pe mama ei drept în ochi. Mai bine să dea piept cu adevărul.

– S-ar putea să nu mai facă.

– Ce vrea să însemne asta? Spre deosebire de izbucnirile ei de mai devreme, mama ei puse întrebarea pe un ton slab, aproape delicat, ca și cum răspunsul avea să o frângă.

– L-a provocat pe Clivesden la duel.

– El? L-a provocat pe Clivesden? Se îndreptă de spate și își drese vocea. Ce prostie mai e și asta? Eventual, Clivesden ar fi trebuit să îl provoace la duel pe Revelstoke.

Poate că mama ar fi preferat într-adevăr un astfel de scenariu, întrucât atunci încă ar fi avut o șansă să obțină ce voia.

– Îți urmărești așa de tare interesul, încât să-i dorești lui Benedict să înfrunte un pistol?

– Poftim? Nu. Își zvârli brațele în aer, după care și le coborî numaidecât în lateral. Nu vreau să înfrunte nimeni așa ceva. Iar tatăl tău...

Flutură din nou din brațe.

Își observase îndelung mama, și în societate, și în particular, și văzuse mereu o femeie calmă, care își calcula fiecare mișcare,

fiecare gest, fiecare expresie. Chiar și mai devreme, când o certase pe Julia pentru că fugise de acasă, cuvintele ei avuseseră un scop anume: să stârnească sentimentul de vină.

Mama știa unde voia să ajungă și se purta de parcă obținuse deja o poziție aleasă în societate. Nici măcar nu putea discuta în contradictoriu despre planuri de nuntă cu o cunoștință veche decât într-un mod civilizată, rațional. Își asumase și asimilase cu mult timp în urmă regulile unei conduite adecvate.

O neliniștea să o vadă atât de încurcată.

– Mamă. Julia se ridică de pe pat și își puse mâna pe umărul mamei ei. Îi simți pielea rece și umedă. Mamă, va fi bine. Benedict a fost de acord să fie secundul lui *papa*, iar *papa* a mai făcut asta.

Mama ei își duse mâna la frunte, apăsând-o cu degetul mare și degetul arătător depărtate.

– Duelul acela vechi. Ți-a spus despre el?

Julia se apropie de ea.

– Mi-a spus că l-a provocat pe Cheltenham.

Oare i se părea ei sau mama ei se îmbujorase? Culoarea mai aprinsă o întinerea cu câțiva ani, până când Julia reuși să și-o imagineze tânără și făcându-și debutul în societate. Probabil că frumusețea ei întorsese capetele tuturor bărbaților și le stârnie gelozia celorlalte domnișoare. Cam la fel cum se întâmpla și în cazul Sophiei.

– Ce ți-a spus?

Julia își ciuli urechile când auzi îngrijorarea din tonul mamei ei.

– Doar că s-a simțit obligat să îți apere onoarea.

Mama ei se făcu roșie ca para focului în obraji, nuanța rozalie strecurându-se spre fruntea ei.

– Ce bătrân prost și romantic, bombăni ea.

Julia își luă mâna de pe umărul mamei ei. În toți anii în care își observase părinții, nu își imaginase niciodată așa ceva. Mereu se tratau reciproc cu o politețe rigidă, atunci când chiar erau obligați să interacționeze. Și acum, iată că mama ei se îmbujora ca o școlăriță când își aducea aminte...

– Mamă, ce s-a întâmplat?

– Nimeni nu a fost rănit, dacă asta te îngrijorează. Ceea ce a fost un miracol. Nici unul dintre ei nu era în stare să tragă drept în starea în care era. Amândoi erau beți crișă.

Julia strânse din buze și încercă să și-l imagineze pe tatăl ei mai tânăr, beat, abia ținându-se pe picioare și îndreptând un pistol de duel oarecum în direcția altui bărbat.

– De ce crezi că a făcut-o?

Se cam gândea ea de ce, dar oare ce bănuia mama ei?

– Bărbatul era îndrăgostit de mine.

Bărbatul. Nu „tatăl tău“, nu „Charles“, ci bărbatul. Bărbatul care nu trebuia. Iar mama ei încă era amărâtă din pricina asta, după un sfert de secol.

– Te întrebi vreodată dacă mai este?

– Ce soi de întrebare mai e și asta? se răsti mama.

– Una importantă. Da, foarte importantă. Cu o săptămână în urmă, nu s-ar fi gândit să pună astfel de întrebări.

– După atâta vreme? Mă îndoiesc, zise ea și oftă. Poate că aș fi putut remedia asta la început. Dar e prea târziu acum. Prea târziu pentru tot. Închise ochii pentru o clipă și înghiți în sec. După care o atinse pe Julia pe obraz, ușor, rece, precum trecerea unei fantome. Să știi că semenii cu tatăl tău.

– În ce sens?

– La înfățișare, la temperament. Nici el nu își arăta sentimentele, spuse mama ei și ieși din încăpere.

Cu mintea vâjâindu-i, Julia se lăsă pe saltea. „Nu vreau să ajung ca ea.“ Își aminti ce-i spusese Sophiei. Cuvintele acelea deveniseră din ce în ce mai adevărate. Nu voia să devină o replică a mamei ei, a cărei frumusețe pâlise odată cu trecerea anilor, dar era în continuare plăcută la vedere și, cu toate acestea, în interior încă clocotea plină de furie din pricina unui trecut pe care nu îl putea schimba.

Dar Julia nu era obligată să se transforme într-o astfel de persoană. Avea tot viitorul în fața ei, un viitor cu Benedict, și, așa cum îi subliniase acesta mai devreme, trebuia să aleagă doar cum intenționa să se poarte în căsnicia lor. Trebuia doar să își deschidă inima.

Când Sophia intră valsând în dormitor, Julia se schimbase deja în cămașa de noapte și se vârase sub cuvertură. Se ridică în șezut și se prinse de genunchi. Oare cum avea să o primească Sophia? O ceartă cu sora ei avea să fie un sfârșit minunat pentru o seară cât se poate de îngrozitoare.

- Cum a fost la teatru? întrebă ea șovăitor, tatonând terenul.

Sophia înlemni pentru o clipă.

- Ești acasă, spuse ea, surprinsă.

- Da, sunt acasă.

- Of, Julia, zise Sophia, cu fața schimonosită. Îmi pare așa de rău pentru cum m-am purtat seara trecută. Am fost așa de îngrijorată când ai fugit de acasă și la început m-am gândit că a fost vina mea...

- Nu, nu a fost vina ta, zise Julia, dând la o parte cuverturile, alergând spre sora ei și îmbrățișând-o. Am plecat pentru că voiam să mă asigur că nu mă voi mărita niciodată cu Clivesden.

- Da, dar...

Sophia tremură în brațele Juliei. Chiar dacă încerca să o liniștească, se părea că sora ei avea să izbucnească în plâns.

- Nici un „dar”. Spune-mi cum a fost la teatru.

- La teatru? Sophia își ridică privirea și își șterse ochii roșii. O, da, la teatru.

Julia o privi atent. Sophia avea obrații roșii ca para focului, iar cărlionții ei de obicei frumos aranjați îi atârnavă acum în jurul urechilor. Văzu un semn purpuriu dubios la baza gâtului, care leșea puternic în relief pe pielea ei ca de porțelan.

- Mama mi-a spus că trebuia să te duci la teatru cu Highgate în seara asta.

Când îi auzi numele, Sophia oftă ușor și se sprijini de perete, cu brațele în jurul taliei. Părea pierdută în gânduri.

- Ați ajuns măcar până la teatru?

- Poftim? spuse Sophia, încercând să se dezmeticească. O, nu. Highgate s-a gândit că ar fi mai bine să nu apărăm în public, ținând conte de...

Făcu un semn din mână, fără să își mai termine propoziția.

- Și atunci, unde v-ați dus? Să mă ierți dacă sunt indiscretă, dar arăți de parcă... Nu voia să-i spună direct că arăta de parcă

ar fi fost tăvălită, doar că exact așa arăta. Julia recunoștea simptomele de după o astfel de experiență plăcută.

Sophia se duse parcă plutind spre pat și se aruncă pe el, cu mâinile desfăcute larg.

Julia se crispă, alarmată.

– Mai exact, cu cine erai?

Sophia deschise ochii.

– Păi, cu Highgate, normal.

– Și ce-ai făcut tot acest timp?

Sophia zâmbi puțin, ștregărește, descoperindu-și vârfulile dinților. Un zâmbet atât de versat.

– Am discutat, printre altele.

– Of, Sophia, ce-ai făcut?

Julia își frecă palmele umede de cămașa ei de noapte albă. De un alb virginal. Ce ironic!

Sophia se ridică pe coate.

– Nimic care să mă distrugă, efectiv... Oh, a fost atât de delicios și de vinovat, dar mă gândesc că știi și tu cum e.

Julia se prăbuși pe pat, cu un zâmbet șters pe chip, simțindu-se ușurată că avea cu cine să vorbească, cineva care nu avea să o certe pentru că renunțase la șansa de a avea un titlu și, mai rău, că târâse întreaga familie în scandal.

– Of, Sophia, ce am făcut? Probabil că mama deja face planuri să ne expedieze să putrezim la țară. Cu puțin noroc, poate că ne vom putea arăta din nou fețele în oraș undeva în următorii zece ani.

– Credeam că îți place la țară.

– Îmi place, dar ți-am distrus și ție viitorul.

– Cum anume? Sper că n-ai de gând să te măriți cu Clivesden, nu-i așa?

– Bineînțeles că nu. Trebuie să știi că a venit după noi. Își trecu degetul arătător pe o cută de pe cuvertură. După ce-a văzut...

– Ce-a văzut, mai exact?

– Pe Benedict și pe mine... în pat... împreună.

Sophia scânci.

– După ce se va duce vestea, și știi că așa va fi, nimeni nu mă va mai vrea de soție.

– Dar nu asta îți dorești? Și nu spune că nu te va vrea nimeni. Dacă Benedict ți-a distrus reputația, va fi un gentleman și te va cere în căsătorie.

– A aranjat deja să obțină o autorizație specială.

Sophia o bătu ușor pe mână.

– Poftim, asta era.

Julia se uită la sora ei, uimită de ironia situației. Sophia, cea visătoare și cu capul în nori, era acum realistă în legătură cu toată treaba cu scandalul, când cu doar câteva minute mai devreme aproape că izbucnise în lacrimi, așa cum făcea de obicei.

– Sophia, în legătură cu nunta...

– Dacă Benedict are o autorizație specială, vă puteți căsători oricând doriți.

– Nu, mă refeream la nunta ta. Nu o poți anula.

– Dar Highgate m-a asigurat că nu sunt compromisă. Sophia își plecă privirea și se uită cu atenție la mâinile ei împreunate. Chiar dacă mi-a cerut într-adevăr să mă răzgândesc în legătură cu planul nostru.

– Așa să faci. Nu are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat între tine și Highgate în seara asta, dar are de-a face cu pariul.

Sophia își simți dintr-odată mâinile reci și le strânse pumn printre fuste, încercând în zadar să le încălzească din nou.

– Pariu? spuse ea încet. Ce pariu?

– Clivesden era atât de încrezător că mă va face să mă căsătoresc cu el, încât a pariat că voi deveni contesa lui, chiar înainte să mă ceară în căsătorie sau să aflu eu ce intenții avea.

Sophia își ridică brusc privirea.

– Te-a cerut? Când?

– M-a cerut. În seara în care te-ai logodit tu. Sophia? spuse sora ei pe o voce ascuțită, plină de îngrijorare.

Bineînțeles, Julia credea că avea să izbucnească în hohote de plâns, așa cum făcuse deseori în trecut din pricina lipsei de atenție a lui Clivesden. Dar gata. Nu avea să-și mai irosească lacrimile pe el.

– Știi că nu am cerut niciodată asta, spuse Julia și sări în picioare. Nu l-am încurajat nici măcar o dată. Nici măcar nu știam că era interesat de mine până în seara aceea de la balul Posselthwaite și știi – trebuie să știi, Sophia – că am făcut tot ce-am putut ca să îl încurajez să se îndrepte spre tine.

– Știu, șopti Sophia.

Nu reușea nicicum să vorbească mai tare de-atât.

Julia făcu un pas spre ea. Bărbia îi tremura.

– Oricum nu m-a iubit și nici nu plănuia să o facă. Vrei să știi de ce m-a ales pe mine și nu pe tine?

Se opri, plimbându-se în susul și în josul încăperii, dar Sophia nu reuși să îi răspundă. O curiozitate morbidă o făcea să vrea să afle de ce. Oricare ar fi fost motivul, îi putea face față.

– Nu vrea o soție care îl iubește. Mi-a spus că mă vrea pe mine tocmai pentru că nu îl iubeam, ba mai mult, s-ar părea că nu pot să iubesc pe nimeni. Aparent, am o reputație printre bărbații din înalta societate. Consideră că sunt făcută din gheață.

– Așa că te-a cerut în căsătorie? întrebă ea monoton, deși anul de durere acumulată înlăuntrul ei ar fi trebuit să se sfărâme, asemenea unui stăvilar, într-o erupție de pasiune, pe măsură ce furia începea să clocotească în ea. În schimb, era foarte calmă. Ca să vezi!

Chiar discuta despre faptul că Clivesden ceruse în căsătorie o altă femeie – ba chiar pe sora ei –, dar ideea nu o deranja câtuși de puțin.

– Îmi pare rău. Credeam că ar fi mai bine să nu-ți spun. Știam că avea să te întristeze.

– Nu sunt supărată, sincer.

– L-am refuzat pe loc, continuă Julia, de parcă Sophia nu ar fi spus nimic. Tata și Clivesden m-au luat prin surprindere în seara aceea. Au făcut o înțelegere pe la spatele meu, deoarece eu nu bănuiam nimic. Nu puteam face o scenă în mijlocul unei săli de bal, în fața întregii societăți. Și, în plus, eram șocată. Nu-mi venea să cred ce se întâmpla.

– Julia, nu am de gând să plâng. Sincer.

Dar Julia nu își terminase discursul. Se aplecă spre Sophia și își puse o mână pe umărul ei.

– Îmi pare rău că ai avut de suferit în toate astea, dar te rog să înțelegi un lucru: ai suferit din pricina faptelor lui Clivesden, nu ale mele. Mereu ai suferit din pricina lui. În ultimii cinci ani.

– Știu, șopti Sophia. Acum înțeleg asta.

Ba înțelegea chiar mai mult de atât, un adevăr neplăcut, poate chiar mai profund decât cel pe care îl exprimase Julia. Nu Clivesden o rănise în ultimii cinci ani. Sau, cel puțin, nu intenționat. Nu ar fi avut cum să o rănească, ținând cont că abia de o băgase în seama. Sophia se rănise singură permițându-și să își imagineze lucruri și să își facă iluzii care se înrădăcinaseră atât de adânc în mintea ei, încât o făcuseră să piardă contactul cu realitatea.

– Dar ce are asta a face cu logodna mea cu Highgate?

– *Papa* îi datorează o groază de bani lui Clivesden. Julia se așeză din nou lângă ea și o privi direct în ochi. Dacă nu poate plăti, familia noastră este falimentată. Clivesden era dispus să uite de datorie dacă mă primea pe mine în schimb.

– *Nu!*

– E adevărat. Totul. *Papa* a recunoscut. Îți dai seama dacă ar fi știut și mama? Ar fi preferat să continui cu logodna, din datorie față de familie.

– Dar cum... cum *au putut* să facă așa ceva?

Sophia nu reuși să spună mai mult de-atât. Izbucnirea de furie la care se așteptase mult mai devreme îi clocotea acum în vine. Și totuși, nu izbucni în plâns, ca și cum erupția de emoții încinse îi evaporase toate lacrimile.

– Dacă te ajută cu ceva, cred că e mai ales vina lui Clivesden. Mai mult ca sigur că a fost ideea lui. Pariul pe care l-a făcut, că aveam să mă mărit cu el, suma pariului era egală cu suma pe care i-o datorează *papa*. Cred... Ba nu, sunt sigură, că încerca să găsească un mod de a-și recupera pierderile.

– Ce ticălos! Ce ticălos nemernic! Sophia inspiră adânc aerul rece din încăpere, în speranța că așa avea să potolească infernul din interiorul ei. Și când te gândești, spuse ea când reuși să continue, că în urmă cu o săptămână aș fi făcut orice ca să fiu în locul tău sau ca măcar ca să-i atrag privirea.

– Da, păi, întrucât am reușit să fac astfel încât să nu mă mai vrea, e hotărât să îl trimită pe tata la închisoare din pricina datoriei. De aceea trebuie să te măriți cu Highgate. Dacă te așezi la casa ta, situația asta nu-ți poate face rău.

– Și cum rămâne cu mama?

– Am promis deja că voi avea grijă de ea. *Papa* e mulțumit de înțelegere.

– Și ce se va alege de el?

– Asta rămâne de văzut. Mai întâi trebuie să supraviețuiască unui duel cu Clivesden.

Sophia își duse mâna la gât și trase de medalion.

– Un duel? Tata are de gând să se dueleze?

– Da, iar Benedict îi va fi secund. Sophia. Julia se încruntă. Sophia, tocmai ce mi-am amintit. S-a tot vorbit despre pariu. Numele de Keaton îți spune ceva?

– E logodit cu stricata aia.

Julia părea pe punctul de-a izbucni în râs, dar, sincer acum, ce ar fi fost de râs în circumstanțele date?

– Serios? Mă întreb ce știe despre Clivesden.

– Nu am nici cea mai vagă idee, dar Highgate știe multe despre el. Dar de ce m-ai întreb de Keaton?

Julia se încruntă – o expresie din care Sophia își dădu seama că sora ei se gândea la ceva. Un fel de plan. Un plan care probabil că avea să aducă neazuri – cuiva.

– Keaton a fost acolo în noaptea în care tata a pierdut banii. Și zici că Highgate știe ceva.

– Se pare că au multe de împărțit. Și nu sunt lucruri frumoase.

– Atunci ai face bine să-mi spui totul. Poate că vom reuși să oprim duelul.

Rufus trecea din întâmplare prin coridorul care împărțea casa lui de la oraș de foaier, spre salonul de muzică, când Hastings răspunse unei bătăi în ușă. Nici măcar nu era nevoie să se uite la pendulă, ca să își dea seama că era mult prea devreme pentru a primi vizite.

Curios, se apropie de ei. Hastings părea să discute foarte serios cu cineva: cineva prea scund, așa că Rufus nu vedea de majordomul lui îndesat și nu își dădea seama cine era.

— Este foarte neobișnuit, spuse Hastings pe un ton necruțător, specific angajatoarei lui.

Fără îndoială că Mariah îl alesese tocmai pentru această abilitate.

— Dar...

Când auzi vocea feminină, Rufus înlemni. Se părea că cea care stătea în pragul ușii, singură din câte își dădea el seama, era Sophia.

— Domnișoară, continuă Hastings, pur și simplu nu se face așa ceva.

Bun. Se pare că era timpul să intervină. Rufus se duse în foaiere, cizmele lui din piele răsunând sonor pe parchet.

— Orice nu s-ar face, sunt sigur că se pot face și excepții.

Sophia tremura în pragul ușii, ținând strâns de o mantie de un albastru-închis înfășurată în jurul umerilor. O bonetă cu borul lat îi umbrea chipul, dar nu îndeajuns încât să-i ascundă ochii mari sau paloarea. Când îl văzu, încordarea din jurul buzelor se mai risipi.

Buzele acelea! Le gustase seara trecută, de fapt sorbise din ele, dar nu îndeajuns încât să își potolească setea de ea. Simți furnicături în degete când își aminti cum trupul ei se topise în jurul lor, contractându-se într-o descărcare cutremurătoare.

— Milord, protestă Hastings, întrerupându-i șirul amintirilor. Domnișoara este singură.

— Domnișoara este logodnica mea și, în plus, prezența surorii mele în casă îndeplinește cerința unei însoțitoare potrivite.

Fu pe punctul de a-i porunci lui Hastings să se care de acolo, dar majordomul pricepu oricum aluzia. Pufni pe nas, aproape a nesupunere, după care se întoarse și o porni apăsat pe coridor. Fără îndoială că Mariah avea să fie informată de incident în mai puțin de o oră.

— Din fericire, adăugă el când Hastings nu îl mai putea auzi, sora mea încă doarme. Cu puțin noroc, nu ne va deranja. Și acum, ce te-a făcut să vii la mine și să-ți riști reputația?

Ea își puse mâna înmănușată pe mâneca foarte fină a hainei lui, iar el își imagină cum căldura se scurge din ea în antebrațul lui prin patru puncte precise, fiecare exact de mărimea vârfulilor degetelor ei. Inima îi zvâcni. Poate că luase o hotărâre în ceea ce privea viitorul lor.

– Of, Highgate, spuse ea cu voce tremurândă. Am putea vorbi într-un loc puțin mai privat?

Inima îi zvâcni din nou. Ceva din tonul ei sugera că avea să audă vești rele. În pofida a tot ce se petrecuse între ei, în pofida tuturor lucrurilor pe care le aflate despre Clivesden, oare urma totuși să îl refuze?

– Da, bineînțeles, răspuse el mecanic, încercând să se gândească la un loc potrivit.

Nu voia să o ducă în salonul mic și să riște ca sora lui să o întrerupă pe Sophia în timp ce își vărsa amarul. Mariah avea să fie de nesuferit în legătură cu întreaga situație. Nu voia să îndure și satisfacția ei, pe lângă dezamăgirea provocată de faptul că nu avea să se căsătorească cu Sophia.

O conduse de-a lungul coridorului spre o încăpere puțin utilizată. Biroul răposatului Lord Wexford rămăsese neatins de la moartea acestuia, un spațiu masculin cu pereți lambrisați de culoare închisă și mobilier greu din lemn. Draperiile de catifea groase nu lăsau să pătrundă lumina slabă a dimineții. Un decor potrivit pentru sfârșitul speranțelor de viitor pe care și le făcuse Highgate.

Se duse lângă fereastră și se uită la Sophia cu colțul ochiului. Aceasta își mușca buza de jos și se uită în jur.

– Am venit să-ți cer ajutorul, spuse ea în cele din urmă.

El își întoarse capul spre ea.

– Ajutorul?

– Da, te rog. Trebuie să accepți. Nu putem face asta fără perspectiva unui bărbat.

El ridică dintr-o sprânceană, simțindu-se cuprins de un sentiment de ușurare. Mai bine să pară intrigat, decât să se dea de gol că fusese îngrijorat că venise ca să anuleze logodna.

– Cred că mai bine începi cu începutul.

– Va avea loc un duel. *Papa* l-a provocat pe Clivesden.

Rufus își îndreptă spatele.

– Tatăl tău și Clivesden? Nu Revelstoke.

– Nu, zise Sophia. Julia știe mai bine cum s-a ajuns la asta, dar nu asta contează acum. Trebuie să aflăm când și unde va avea loc.

El vru să întrebe de ce voia să afle atât de multe informații, dar nu mai spuse nimic. Știa de ce. Sophia sau poate sora ei – sau, și mai rău, amândouă – plănuiau să îl oprească.

– Nu.

– Nu? zise ea și înaintă spre el. Doar nu vorbești serios.

– Ba mă tem că da.

– Dar...

– Nu poți opri așa ceva. E o chestiune de onoare. O prinse de umeri. După ce nevoia de onoare este satisfăcută, fiecare își va vedea de viața lui.

– Adică cei care vor supraviețui. Și dacă îl împușcă pe tata?

El își trecu degetele mari peste clavicula ei. Măcar nu se trăgea de lângă el.

– Astfel de lucruri sfârșesc rareori cu rănirea cuiva.

Sophia se uită la tavan preț de o clipă. Nu putea răspunde la o asemenea afirmație. Chiar nu avea cum.

– De ce se poartă bărbații atât de prostește uneori?

– Din mândrie, draga mea, pur și simplu din mândrie.

– Dar... Se opri. Tu aveai un motiv foarte bun ca să îl provoci la duel pe Clivesden și... totuși, nu ai făcut-o.

Sophia îl privi trecându-și mâna prin păr, ciufulindu-se tare. Într-un fel, asta îl făcea să arate ca un băiețandru. Voia să i-l aranjeze la loc.

– Soția mea murise deja, așa că nu mai avea rost. Chiar dacă l-aș fi împușcat pe Ludlowe, cum i se spunea pe atunci, nu aș fi putut să o aduc înapoi și nu i-ar fi schimbat cu nimic sentimentele. În plus, era mai mult vina ei decât a lui Ludlowe. El a fost pur și simplu la îndemână pentru ea. Dacă nu l-ar fi ales pe el, l-ar fi ales pe altul.

Un fior rece o străbătu brusc, așa că își strânse mai tare mantia din jurul gâtului, încercând să se încălzească. Își dădu seama că voia să o încălzească el, să o strângă în brațe, să o mângâie cu mâna pe spate. Voia să își pună capul pe umărul lui, să îi simtă mirosul și să uite de orice altceva.

De fapt, nu era chiar așa. În realitate, voia să îl facă *pe el* să uite, să-i șteargă trecutul și să-i ofere un viitor.

- Te-ai gândit foarte mult la asta, nu-i așa?

- Este cam singurul lucru la care m-am gândit în ultimii ani. Într-un fel, a fost convenabil pentru mine. Ori de câte ori Mariah începea să mă bată la cap în legătură cu datoria mea față de titlu, era de ajuns să-i amintesc de scandalul prin care trecusem. Ce familie bună ar fi vrut pe cineva cu un trecut ca al meu să le păteze reputația?

- Și totuși, sezonul acesta ai venit în oraș.

El zâmbi melancolic.

- După o vreme, Mariah te epuizează. A început să susțină că oamenii mai mult ca sigur au uitat ceva ce s-a petrecut cu zece ani în urmă. Într-un fel, am venit ca să-i închid gura, gândindu-mă că ficele din înalta societate aveau să se uite o dată la fața mea și să mă ocolească. Asta ar fi dovedit că aveam dreptate.

- Și, în schimb, ai fost prins în treburile noastre.

El își mută mâinile sub mantia ei și o prinse cu degetele lungi de după mijloc. Ea simți căldura simplă a mâinilor lui prin rochia ei de zi din muselină subțire, care radia din punctul de contact și se strângea în interiorul ei. Când își aminti ce mâini abile avea, căldura aceea începu să clocotească înăuntrul ei.

- Am avut parte și de lucruri mai rele. Cred că a meritat, chiar dacă numai pentru faptul că mi s-a permis să îți ating puritatea și inocența preț de câteva momente scurte.

Ea se îmbujoră.

- Oh, îngăimă ea.

- Chiar că, șopti el, ecoul cuvintelor lui răsunând din pereți.

Apoi se apropie mai tare de ea.

Cerule, câte știa să facă cu gura aceea a lui. Înainte să îl cunoască, nu se așteptase niciodată ca niște buze atât de subțiri

să fie capabile de sărutări atât de senzuale. Se înfioră când își aminti atingerea lor ușoară, convingând-o, cerându-i să se deschidă în fața lui.

Era pe punctul de a o face din nou. O, cât își dorea să o facă! Dar nu putea. Deja o zăpăcise atât de tare, încât aproape că uitase de ce venise acolo.

În ultima clipă, își plecă privirea și se feri.

– Nu, nu te voi lăsa să mă distragi de la scopul meu.

El își concentrează privirea întunecată pe buzele ei.

– Să înțeleg că ai venit aici cu un scop?

– Da. Încă o ținea de după talie, așa că se răsuci ca să iasă din strânsoarea lui. Cu cât menținea mai mult contactul fizic cu el, cu atât creșteau șansele de a ceda ispitei. Te rog, Highgate... Rufus...

Când își auzi numele mic, el șuieră printre dinți. Sophia amuți. Oare să i se spună pe nume îl afecta chiar atât de tare?

– Rufus, trebuie să-mi spui.

– Ce anume? întrebă el în șoaptă, răgușit.

– Trebuie să știu unde se va ține duelul.

El o prinse de bărbie.

– Tu și sora ta nu puteți opri asta.

– Trebuie să încercăm.

Încurajată de reacția lui, ea se apropie de tot de el și își puse mâinile pe pieptul lui.

Mușchii îi tresăriră sub palmele ei.

– Sophia.

– Trebuie să încercăm, spuse ea pe un ton jos, de nerecunoscut chiar și pentru ea. Dacă nu să oprim duelul, atunci măcar să îl oprim pe Clivesden. Îl privi în ochi și adăugă: Nu îmi poți refuza asta.

Pământul înghețat din Hyde Park scârțâi sub copitele lui Arthur. În afară de o briză răzleață ce făcea crengile să scârțâie și forma vârtejuri de ceață fantomatică, nimic altceva nu mișca în aer înainte de ivirea zorilor.

Benedict miji ochii înspre răsărit. Nu mai ajunsese nimeni, nici măcar secundul lui Clivesden. Își îndemnă calul să meargă înainte.

Ar fi putut să vină la locul de întâlnire într-o manieră mai elegantă, cu trăsura, dar nu i se părea corect. Arthur îl însoțise mereu la luptă. Împreună, supraviețuiseră celor mai rele atacuri ale lui Bonaparte. Acum, chiar dacă erau în joc doar interese personale, Benedict nu găsisese nici un motiv ca să schimbe tradiția.

Arthur își simți stăpânul încordat, așa că fornăi și se dădu în lateralul cărării. Benedict își strânse coapsele, controlându-l. Își mută greutatea în spate și trase de frâie, făcându-l pe Arthur să se oprească. Miji ochii spre copacii din fața lui.

O siluetă ieși din ceață. Când nou-venitul se apropie de el, Arthur își lăsă capul în jos și începu să râcăie pământul.

– Ești hotărât să mergi până la capăt cu asta? spuse Upperton, o rafală de vânt tăioasă purtându-i vorbele până la urechile lui Benedict.

Benedict dădu scurt din cap și descălecă.

– Nu am de ales. Mi-am dat cuvântul.

– Știi, omule. Mă refeream la restul lucrurilor.

– Într-un fel sau altul, voi îndura până la capăt.

Upperton îl privi dezaprobat.

– Eu, în locul tău...

– Dar nu ești în locul meu. Te-ai ocupat de St. Claire?

– I-am strecurat niște opiu în băutura, aseară, și l-am dus acasă. I-am spus majordomului că și-a făcut de cap. Până se va trezi, se ar putea chiar ca lumea să nu mai bârfească despre asta.

Slavă Domnului că St. Claire ținea la tabieturile lui. Trebuise doar să îl trimită pe Upperton să îl găsească la club.

– Deși... Upperton se foi de pe un picior pe celălalt și îl privi cu atenție. Ești sigur că vrei să-ți începi căsnicia cu stângul? St. Claire nu se va bucura prea tare că propriul ginere i-a răpit șansa de a-și răscumpăra greșeala. Oamenii vor spune că a fost un laș.

Poate că așa era, dar Benedict avea să găsească mai târziu un mod de a reveni în grațiile lui St. Claire.

– Ai adus pistoalele?

– Sunt chiar aici.

Upperton scoase de sub braț o cutie de lemn de culoare închisă. Deschise încuietoarea de alamă și îi arătă o pereche de pistoale. Mânerele de lemn și țevicele de metal lustruit străluciau ușor în lumina slabă. Benedict apucă unul, să îi testeze greutatea necunoscută, și își imagină că ține în mână mânerul sabiei lui din cavalerie. Îi era dor de echilibrul ei și de sunetele metalice pe care le scotea când o mânuia.

Sabia lui era o armă mult mai subtilă. Dacă era mânuită cu grijă, putea ucide fără zgomot.

– Ești sigur că știi să tragi cu astea? întrebă Upperton.

– Știu destul de bine.

– Dar ești în stare să nimerеști ceva?

Benedict puse pistolul la loc.

– Nu va mai conta. Clivesden va fi satisfăcut și ne vom vedea toți de viețile noastre.

– Într-adevăr. Și domnișoara Julia?

– Depinde foarte mult de ce se întâmplă astăzi, nu crezi?

Prefera să nu se gândească la Julia chiar atunci. Nu avea nevoie să i se distragă atenția.

Se auzi un huruit de trăsură, așa că Upperton nu mai fu nevoit să-i răspundă. Benedict se întoarse și văzu un cupeu elegant oprindu-se. Un lacheu în uniformă sări din spatele ei, ca să coboare treptele.

Clivesden, îmbrăcat impecabil cu o jachetă de vânătoare și o cămașă apretată, veni dinspre trăsură, urmat de o persoană care i se păru cunoscută. Keaton, dacă era să se ia după semnătura de pe mesajele pe care Benedict le schimbase cu secundul lui Clivesden. Un secund căruia, din câte se părea, Clivesden îi punea coarne. Keaton, care, în mod surprinzător, era foarte priceput la cărți. Suspect de priceput, chiar. Keaton, care luase parte la jocul acela dezgustător în seara în care St. Claire pierduse cinci mii de lire.

Poate că Benedict avea să schimbe oricum lucrurile, dar numai după ce onoarea avea să fie satisfăcută.

Când îl văzu pe Benedict, expresia lui Clivesden deveni dură ca granitul. Poate că ar fi mijit ochii la el, doar că erau deja umflați de la bătaia pe care o încasase zilele trecute.

Benedict se înfioră. Mai văzuse acest soi de hotărâre înverșunată pe chipurile soldaților lui Napoleon: era expresia bărbaților pregătiți să ucidă, ca să nu fie ei uciși, bărbați care nu aveau nimic de pierdut.

Upperton îl înghionti.

– Ești sigur de asta?

– Nu mai putem da înapoi acum.

Când se apropiară, Clivesden se uită la Upperton de parcă ar fi fost un sărac în zdrențe venit să îl viziteze pe prințul regent.

– El ce caută aici? Și unde e St. Claire?

– St. Claire nu se simte în stare de duel, în dimineața asta. Îi țin eu locul. Iar Upperton îmi va fi secund. Și acum, hai să terminăm odată cu asta.

Dar se părea că vremea era împotriva lui, și ceața de dimineață parcă se îngroșase, devenind parcă o forță care încetinea mișcarea. Benedict se îndepărtă, în timp ce Upperton se târi încet spre secundul lui Clivesden. Abia dacă îi ascultă pe cei doi, care discută condițiile și căzura de acord asupra armelor, și aproape că nu observă cele patru pistoale încărcate, perechea în plus rămânând la secunzi.

Clivesden avea să fie mulțumit doar dacă se lăsa cu vărsare de sânge.

După un timp ce i se păru o veșnicie, se așeză cu spatele la Clivesden, strângând pistolul încărcat precum o ancoră, o greutate care avea să i se pară tot mai mare cu fiecare pas dintre cei douăzeci pe care trebuia să îi facă.

– Unu.

Când îl auzi pe Upperton, făcu primul pas, apoi încă unul și încă unul. La zece pași, se încordă fără să vrea, așteptându-se oarecum să simtă mușcătura plumbului în spate, cu fiecare pas pe care îl făcea spre destinul lui.

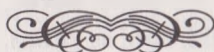
– Nouăsprezece, douăzeci.

Se întoarse spre Clivesden. Chiar și de la distanța aceea, putea vedea licărirea din ochii adversarului lui, maxilarul lui încleștat, hotărârea care se citea pe chipul lui. Mereu își imaginase că moartea semăna cu un craniu sau cu o nălucă, sau cu ceva la fel de îngrozitor. Sau cel puțin se așteptase să o vadă pe chipul unui soldat francez. Niciodată, după ce războiul se încheiase și el își vânduse postul, nu se gândise că avea să înfrunte din nou moartea și cu siguranță nu își imaginase că avea să o vadă la douăzeci de pași distanță de un vechi rival de-al lui.

La naiba cu nobilele intenții. Dacă voia să aibă vreo șansă să scape cu viață din asta, trebuia să îlucidă pe Clivesden.

Inspiră adânc și își ridică pistolul.

Capitolul 20

Julia își ținu respirația în timp ce trăsura lui Highgate se opri într-o zonă izolată din Hyde Park. Sophia o strânse mai tare de mână. Slavă Domnului că sora ei era acolo. Dacă nu ar fi fost Sophia, mâna i-ar fi tremurat și cu siguranță că picioarele ar fi făcut la fel. Și atunci chiar că nu ar mai fi reușit să coboare din trăsură.

– Vezi ceva? întrebă ea. Nu avea curaj să se uite.

– Nu, e prea multă ceață.

– E o vreme perfectă ca să nu fii depistat, spuse Highgate, care stătea pe bancheta opusă, cu o expresie dezaprobatoare pe față. Bineînțeles, insistase să le însoțească.

– Va trebui să ne dăm jos, zise Sophia.

– Ba nu veți face așa ceva. Doamnele nu trebuie să asiste la astfel de lucruri. Nu știu de ce v-am lăsat să mergeți atât de departe...

Sophia îi aruncă o privire severă, întrerupându-l, ceea ce o făcu pe Julia să se îngrijoreze și mai tare. Prefera să nu speculeze pe seama a ceea ce îi promisese Sophia ca să îl facă să coopereze. La cât de rigid le privea, parcă era chiar diavolul.

Diavolul se întoarse spre Julia.

– Nu ar vrea să fii aici. Nu ar vrea să vezi ce se întâmplă.

– În ciuda acestui fapt, eu consider că mi se cuvine să fiu martoră la asta, spuse ea pe o voce surprinzător de puternică. Cum de reușea să pară atât de fermă, când era măcinată pe dinăuntru? Toate acestea se întâmplă din cauza mea.

– Of, Julia, nu spune asta, o imploră Sophia. Dacă chiar trebuie, dă vina pe Clivesden, dar nu pe tine.

Highgate se ridică de pe banchetă, aplecându-se ca să nu dea cu capul de tavanul trăsorii.

– O să arunc o privire. Voi două să nu vă mișcați din loc.

Inima Juliei începu să bată puternic când se gândi că tatăl ei era undeva pe-acolo, putând fi rănit sau chiar ucis. Nu putea să stea pur și simplu locului. Era vina ei că se ajunsese la asta, că se înfruntau în duel. Cu puțin noroc, încă putea să oprească lucrurile. Se uită la Sophia, apoi se ridică.

Când se dădu jos din trăsură, îi văzu. La aproximativ o sută de metri mai încolo, Clivesden stătea față în față cu un alt bărbat, aflat la aproape patruzeci de metri de el. Unde naiba era tatăl ei? Căci adversarul lui Clivesden era mult mai tânăr, înalt, lat în umeri. Vântul îi sufla părul închis la culoare peste față.

Doar nu era Benedict. Nu putea fi Benedict.

I se tăiară picioarele.

– Nu!

O porni înainte, dar Highgate o prinse de braț cu o forță surprinzătoare.

– Nu trebuie să i se distragă atenția, scrâșni el. Dacă nu reușești să fii ascultătoare, ține măcar acum seama de ce-ți spun.

Julia își simți inima în gât. Bărbații ridicară armele, îndreptând unul spre celălalt țevile letale și ochind.

– *Oprți-vă!* le strigă Julia, dar prea târziu.

În ultima clipă, Benedict își îndreptă arma în sus. Din țevă ieșiră fum și flăcări, ecoul împușcăturii răsunând în tăcerea zorilor.

Highgate o prinse mai tare de umeri.

Nici unul dintre bărbați nu privi în direcția lor. În fața lui Benedict, Clivesden încă ținea cu pistolul. Din câte se părea, era îndreptat direct spre inima lui Benedict. Cu arma încărcată și mortală, Clivesden părea hotărât să tragă de timp, acum că Benedict ratase.

Smucindu-se violent din strânsoarea lui Highgate, Julia alergă spre Benedict. Highgate strigă și o porni după ea, dar ea îl ignoră. Trebuia să ajungă la Benedict. Își concentrează toată atenția pe el.

Clivesden nu dădu nici un semn că ar fi observat-o. Fața i se contorsionă și apăsă pe trăgaci. Pistolul bubui, iar Benedict se prăbuși la pământ sub privirea Juliei.

— Nu!

Țipătul Juliei brăzdă tăcerea din dimineața aceea rece și răsună printre copaci. Bufnituri ferme de cizme se alăturară zgomotelor ușoare făcute de condurii ei pe iarba acoperită de chiciură, toate îndreptându-se spre cel căzut.

Lacrimile îi încețoșau privirea. Spre stânga ei, o siluetă apărură de nicăieri și îi blocă drumul. Clivesden. Ucigașul ăla afurisit!

Cu o forță pe care nu știa că o are și stimulată de o furie incandescentă, îl îmbrânci cu umărul și se aruncă la pământ, lângă Benedict. Pistolul lui descărcat era întins lângă mâna lui moale, caldă încă de la împușcătură. Sânge de un roșu aprins curgea dintr-o ruptură în vesta lui, îmbibându-i tot mai tare veșmintele. Atât de mult sânge. Avea o batistă în săculețul de mână, dar dacă încerca să oprească sângerarea cu bucățica aia de pânză, era ca și cum ar fi încercat să stăvilească o revărsare primăvărată de izvoare cu o crenguță.

Alungând amintirile și teama de trupuri neînsuflețite care i se strecura tot mai tare în vine, îl atinse pe față: era rece, jilav. Tenul lui de obicei sănătos, devenise de un gri calcaros.

— Nu, nu.

Închise ochii, dar imaginea lui Benedict întins pe jos, de o paloare cadaverică, i se întipărise în minte.

Văzu chipul unui bărbat corpulent, cu păr mai cărunț și încrețituri în jurul ochilor.

– Domnișoară, trebuie să vă dați la o parte. Trebuie să îngrijesc.

Simți o mână pe umăr. O dădu la o parte, cu o mișcare vioasă și lentă, și se întoarse, în continuare ghemuită. Clivesden îi privi pe de-a-ndrept cu o expresie indescifrabilă. Într-adevăr, singurul indiciu de vreă emoție erau norișorii albi care se formau rapid în dreptul nărilor.

Julia fu cuprinsă de un acces de furie și se ridică în picioare.

– Tu! Să nu îndrăznești să mă atingi. Acum, sau vreodată. Toată treaba asta e din vina ta!

– Domnișoară Julia, eu... zise el și întinse o mână, împăciuitoare.

– Ai auzit ce-a spus: să nu o atingi!

Julia își ridică privirea șocată. Cuvintele acelea, rostite pe un ton poruncitor și încrezător, le spusese sora ei. Sora ei, care reușise cumva să pună mâna pe unul din pistoalele de rezervă și ținea acum îndreptat spre capul lui Clivesden.

Julia amuți și clipi, dar scena rămase neschimbată. În timp ce doctorul se foia deasupra lui Benedict, Upperton se holba, alături ca varul, când la Clivesden, când la Sophia. Mai în spate, secundul lui Clivesden înlemni și el. Highgate stătea puțin mai departe, încordat, cu maxilarul înclăștat.

Expresia Sophiei deveni tot mai înverșunată. Julia nu o mai văzuse niciodată așa. Ochii ei albaștri străluceau a hotărâre, iar brațul întins nu i se clătină nici măcar o dată. Țeava pistolului era îndreptată cât se poate de clar chiar între ochii vineți ai lui Clivesden. Articulațiile degetelor i se albiră odată cu trecerea timpului și, cu toate acestea, nu șovăi câtuși de puțin.

Clivesden își ridică încet mâinile în aer.

– Haide... liniștește-te, domnișoară St. Claire.

– Te-aș ruga să-ți ții gura, spuse Sophia pe un ton ca de oțel.

– Ai putea... ai putea măcar să lași pistolul la o parte?

– Nu.

– Ce s-a întâmplat? spuse Highgate tăgănat. Te temi că e încărcat?

—Știu sigur că e încărcat, omule. Cu colțul ochiului, Julia observă că lui Clivesden îi tremurau mâinile. Am adus câte două fiecare, în caz că o singură împușcătură nu avea să fie de ajuns.

—Ce? Țipă Julia.

—Nu aș fi fost mulțumit dacă nu s-ar fi lăsat cu vărsare de sânge, spuse el fără emoție de parcă încă încerca să se obișnuiască cu ideea. Secunzii noștri au fost de acord. Nici măcar nu trebuia să mă duelez cu el. Nu credeam că avea să rateze.

—Poate știa că nu meritai să te ciuruiască, spuse Highgate târăgănat, pe un ton care se potrivea mai mult într-un salon, nu într-un colț izolat din Hyde Park, în zori de zi.

Clivesden începu să tremure și mai tare.

—Crezi că ai putea să-ți potolești logodnica?

Highgate își încrucișă brațele.

—De ce aș face-o? De fapt, chiar îmi face plăcere să urmăresc scena. În plus, are dreptate. Poate că onoarea încă nu a fost satisfăcută.

Clivesden îi aruncă o privire grăitoare secundului lui.

—În calitate de parte prejudiciată, mă declar satisfăcut.

—Parte prejudiciată? strigă Julia. Cum îndrăznești? Tu ești cel care a pornit toate astea. Dacă sora mea vrea să ceară satisfacție, așa să fie.

—O femeie? Să se dueleze? În curând, pe Clivesden aveau să-l lase genunchii. Highgate, nu poți accepta pur și simplu așa ceva. Doar dacă nu cumva vrei să-ți iei revanșa și pentru nemulțumiri mai vechi?

—Poate că aș fi vrut, dacă aș fi crezut că ar schimba ceva, spuse Highgate. Onoarea nu are cum să fie satisfăcută când un bărbat nu are deloc așa ceva. Nu înțeleg de ce societatea tolerează un astfel de comportament doar pentru că un bărbat deține un titlu. Descendență adecvată pe naiba! Dumneata, domnule, ești o rușine la adresa conceptului de nobilime.

Clivesden tresări și își dădu capul pe spate, de parcă l-ar fi lovit cineva. Ar fi avut tot dreptul să îl provoace la duel pe Highgate pentru o astfel de afirmație. Pe de-o parte, Julia spera să o facă, dar, pe de altă parte, văzuse destulă vărsare de sânge pentru o zi.

Dumnezeule, Benedict! Îi duse degetele reci ca gheața la buze și se întoarse spre trupul lui nemișcat. Doctorul îi deschisese cămașa și vesta, dând la iveală sângele care încă se scurgea din rana zdrențuită. Scrâșni din dinți, se ghemui peste el și își puse mâinile peste umerii lui. Măcar atât putea să facă: să îl țină în brațe și să se roage.

Sofia își dădu seama că lemnul pistolului pentru dueluri era surprinzător de cald. Se așteptase ca un instrument mortal să fie rece și neiertător. Ce-i drept, era greu, la fel de greu ca responsabilitatea pentru o altă viață. În scurt timp, mâna avea să înceapă să-i tremure din pricina greutății cu care nu era obișnuită. Apucă mai tare de mâner și așteptă ca Clivesden să răspundă insultei aduse de Highgate.

- Te simți în siguranță știind că logodnica ta mă ține în bătaia armei?

- Mă simt în siguranță știind că adevărul este de partea mea. Sophia nu îl putea vedea pe Highgate de unde se afla, dar și-l imagină zâmbind îndârjit.

- Pot să trec ușor cu vederea trecutul tău și să atrag atenția asupra acțiunilor tale curente. Ce fel de om îl pune pe altul într-o poziție în care acesta se simte nevoit să-și vândă propria fiică?

Julia își ridică privirea.

- Și ce fel de om pariază profitând de o astfel de situație?

Apoi Upperton, care rămase tăcut tot timpul, înaintă, cu brațul întins spre Clivesden.

- Și cum rămâne cu purtarea unui astfel de om față de viitoarea mireasă a unei anumite persoane?

Clivesden se întoarse brusc înspre Upperton.

- Ce insinuezi?

- Doar că am auzit din nenumărate surse că te-ai împrietenit destul de tare cu logodnica secundului tău. Dar poate că Keaton va avea mai mult noroc, acum că nu mai ești chiar atât de dragut ca înainte.

- Bârfe, spuse Clivesden și dădu din mână. Nu poți dovedi nimic.

- Te-am văzut, spuse Sophia. În seara aceea, la balul dat de Lady Posselthwaite. Vă furișați amândoi.

– Ce?

Keaton se duse apăsător spre Clivesden și îl prinse de revere pe prietenul lui de odinioară.

Sophia coborî pistolul. Nimeni nu o mai privea acum. Simți o mână pe umăr, o atingere familiară și liniștitoare. Highgate.

– O să-i crezi pe ei pe cuvânt, în loc să mă crezi pe mine? zise Clivesden.

– Cred că da, răspunse Keaton, scuturându-l bine. Aveam bănuielile mele. Tocmai mi-au fost confirmate. Și îți poți căuta alt partener de cărți. Să vedem dacă o să mai câștigi la fel de des.

Upperton se vârî între cei doi, îmbrâncindu-se cu umărul.

– Să o luăm ca pe o recunoaștere?

– Nu a recunoscut nimeni nimic.

Clivesden privi când la unul, când la celălalt, fața lui căpătând o nuanță vineție. Sophia nu își imaginase niciodată că un bărbat cu o piele atât de deschisă la culoare ar fi putut să capete o nuanță atât de închisă. În afară de faptul că se asorta cu vânățiile lui, nu îl avantaja deloc.

– Nimic, adăugă el.

– Poate că nu, spuse Upperton, calm ca întotdeauna, dar dacă ar fi să luăm la întrebări alți câțiva domni care au pierdut recent în fața voastră, sunt convins că am da peste un tipar de noroc incredibil.

Highgate o strânse pe Sophia de umăr, apoi i se alătură lui Upperton.

– Bineînțeles, dacă îi ierți datoria lui St. Claire, s-ar putea să nu scoatem nici un cuvânt despre toate astea.

Când îl auzi, Clivesden scoase un râset lipsit de veselie.

– Și cine v-ar asculta pe voi? Toți ați provocat scandaluri, așa că amfitrioanele din înalta societate nu v-ar tolera niciodată prezența.

Sophia o privi scurt pe Julia.

– Cred că nu mă deranjează prea tare asta. Pe tine?

– Nu, spuse Julia cu voce cârâită.

– Și chiar de ar fi așa, zise Highgate, sora mea este destul de influentă. Iar zvonurile au felul lor de-a circula.

Clivesden se împinse de lângă Upperton și se duse cu pași apăsăți spre trăsura lui.

– Am terminat cu voi.

– Te poți aștepta să primești un bilet de la mine pentru cele cinci mii de lire, îi strigă Upperton.

– O femeie nu are ce căuta într-o infirmerie. Părul alb al doctorului Hayward atârna stufos de creștetul capului înroșit. Cu atât mai puțin o domnișoară nemăritată.

Julia se uită la Upperton, care avea o expresie îndârjită, și nu se clinti de lângă patul lui Benedict. Nu avea de gând să cedeze.

– Nu mi-am dat seama că e o infirmerie.

Făcu un semn spre decorul masculin: lemn greu, închis la culoare, și tapet de culoarea vinului de Burgundia, fără vreun alt fel de zorzoane.

– Atunci e și mai rău, se revoltă doctorul. Nu ai ce căuta nici în dormitorul unui domn.

Julia își mușcă limba, dar nu putea să-i spună omului că era prea târziu pentru asta. În plus, ținând cont că Upperton era de față, iar Highgate aștepta jos, cu sora ei, virtutea ei nu era câtuși de puțin amenințată.

– Nu avem timp să ne contrazicem.

Își strânse degetele în pumn, ca să nu îi mai tremure. Pielea lui Benedict era cam de aceeași nuanță cu cearșaful de pat. Doctorul oprise sângerarea pe loc, dar glonțul îi rămăsese înfipț în piept. Dumnezeule, încă îl putea pierde.

Doctorul Hayward se uită la pacientul lui și strânse din buze.

– Ai dreptate. Vei pleca imediat.

Ea îl prinse pe Benedict de mână. Era atât de rece și atârna ca o greutate fără viață în a ei, așa cum se întâmplase cu mâna domnișoarei Mallory. Nu. Nu putea să moară. Nu avea să îl lase.

– Rămân, spuse ea cu o voce uimitor de fermă, deși își simțea inima zvâcnindu-i în gât. Spuneți-mi cum pot să ajut.

– Nu-mi sta în cale. Și dacă cumva leșini, să te ajute bunul Dumnezeu, pentru că eu nu o voi face.

Julia își ridică bărbia.

– Nu voi leșina.

Dar nici mult nu mai avea. Incapabilă să își întoarcă privirea, se dădu la o parte și se uită cum doctorul Hayward îl dezbracă pe Benedict de cămașă. Sângele începu să-i curgă din nou pe piept și îl murdări pe doctor pe degete în timp ce căuta glonțul, iar Julia simți că o lasă genunchii.

Benedict gemu și își răsuci capul pe pernă. Doctorul făcu un semn din cap, iar Upperton îl apăsă pe Benedict pe umeri, în timp ce Julia se abținu să izbucnească în plâns. „Te rog, să nu se trezească. Nu acum. Nu acum când durerea probabil că e insuportabilă. Dar, Doamne sfinte, nu-l lăsa nici să moară.“ Se gândi cum ar fi fost să trăiască tot restul vieții fără el și simți un sloi de gheață în stomac.

Concentrat, doctorul Hayward bombăni o serie de înjurături pe sub mustață. Luând un forceps din geantă, îl vârî în pieptul lui Benedict. Scoase ceva dur cu el și îl lăsă să cadă pe podea.

Julia înghiți în sec, dând drumul la grămada de material pe care o strânsese în pumn.

– Acela era glonțul?

Doctorul își ridică numaidecât privirea, ca și cum ar fi uitat că era și ea acolo. Broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte.

– Da, dar nu am terminat. O rană ca asta lasă de obicei și alte materiale în trup. Bucăți de material. Fragmente de os.

Ea se cutremură.

– Dacă nu curăț cum trebuie rana, se va infecta.

Își coborî din nou forcepsul. Julia închise ochii, dar nu își putea șterge din minte imaginea acelei găuri hidoase din pieptul lui Benedict. Nu numai că sângera, dar îi vătăma și mușchiul acela încântător de deasupra inimii lui.

Inima lui. Atât de aproape.

La naiba cu Clivesden și cu ținta lui. Aproape că i-l omorâse pe Benedict. Încă avea șanse de reușită.

Benedict gemu încet, de durere, așa că ea îndrăzni să se mai uite o dată la el. Avea ochii închiși, dar se zbătea în strânsoarea lui Upperton. Respira scurt și rapid.

– Va trebui să îl ții și dumneata, domnișoară, scrâșni doctorul printre dinți. Dacă nu stă nemișcat, nu voi reuși să scot tot.

Ea își îndreptă spatele și se apropie de pat. Stând atât de aproape de el, simți mirosul slab metalic al sângelui. Aproape că simțea gustul cuprului.

– Pune-ți mâinile pe umerii lui și ține-l apăsător.

În timp ce Upperton se mută în partea cealaltă a patului, ea își puse mâinile pe mânănciul de mușchi care îi încununa brațul drept și apăsa. Slavă Domnului, pielea încă îi era caldă și vie. Sub piele, mușchi de oțel, obișnuiți să se lupte cu cai de sute de kilograme, se împotriviră strânsorii ei.

– Nu mai durează mult, murmură ea, neștiind sigur pe cine încerca să convingă. Trebuie să stai nemișcat, ca doctorul să poată termina.

Doctorul Hayward o atingea în timp ce continua să extragă bucăți mici de plumb, dar ea nu îi acordă nici o atenție. Nu-i păsa, atâta timp cât Benedict supraviețuia. Doctorul mai căută o dată, iar Benedict se ridică, aproape aruncând-o cât colo.

Ea îl împinse până începură să o doară brațele din pricina efortului.

– Fă-o. Fă-o pentru mine. Fă-o pentru viitorul nostru. Glasul i se frânse și se aplecă peste el, până ajunsese aproape nas în nas cu el. Fă-o pentru că nu pot înfrunta viața fără tine.

– Îți dai seama că pistolul ăla era încărcat, nu-i așa? întrebă Highgate cu vocea lui lină, stârnindu-i Sophiei un fior de plăcere.

Ea împinse la o parte ceașca de ceai neatinsă. Dimineața cenușie se transforma într-o după-amiază mohorâtă, în timp ce ei așteptau în salon. Doctorul și Upperton coborâseră de câteva ore. Julia era în continuare la etaj, lângă Benedict. Sophia își dădu seama că Highgate încerca să-i distragă atenția.

Se întoarse pe divan și îl văzu privind-o cu admirație. Admirație! Nu-și amintea ca vreun bărbat să o fi privit până atunci cu admirație, sau nu o admirație deplină, precum cea pe care o vedea la el, admirație pentru întreaga ei ființă, nu doar pentru chipul sau trupul ei. Simți un fior cald când văzu cum o privește fierbinte.

– Păi, da, așa a zis Clivesden, răspunse ea fad. Cred că nu m-am gândit la asta când l-am apucat. Și oricum nu aș fi știut să trag cu el. Își aminti de scena care se derulase în parc. Dumnezeu! Mă rog ca Benedict să fie în regulă.

Highgate își puse brațul cald pe după umărul ei, iar ea se lăsă în îmbrățișarea lui.

– Depinde cât de adâncă e rana.

Din tonul lui nu își dădu seama de nimic, dar se uită pe furiș la el și văzu că avea maxilarul încleștat.

– Nu se poate să moară, nu din pricina unui lucru atât de prostesc. Pur și simplu nu se poate, spuse ea, șovăind la ultima silabă.

Gâtul i se strânse dureros.

Fără să-i pese de servitorii care ar fi putut trece prin coridorul de lângă salon, Highgate o strânse la piept. Ea își lăsă capul pe umărul lui.

– Dacă Benedict moare, o să-mi doresc să-l fi împușcat pe omul ăla de nimic.

El o sărută pe linia părului.

– Ba nu o vei face. Nu ai vrea să ai o astfel de faptă pe conștiință. Ar trebui să te consoleze faptul că ai o conștiință și că nu permiți intereselor egoiste să îți guverneze fiecare acțiune.

Ea își ridică fruntea.

– Dar așa am făcut. În ultimii cinci ani...

– Șșșt. Îi întrerupse protestul cu un sărut rapid. Apoi o privi în ochi. Sunt mai multe feluri de interese egoiste.

Ea îl privi și se simți brusc mai ușoară, ca și cum o mare greutate îi fusese ridicată de pe umeri.

– Ar fi fost în interesul tău să te măriți cu unul dintre pețitorii tăi?

– Nu știu ce să spun. Nu i-am acordat nici unuia atenția pe care o merita. Presupun... presupun că aș fi învățat în cele din urmă să fiu fericită cu unul dintre ei.

Highgate își întinse picioarele în fața lui și se lăsă pe spate pe divanul tare, privind-o cu coada ochiului.

– Și ți-ar fi fost de ajuns, ținând cont de felul tău de-a fi?

Ea se întoarce și se uită la el.

– Cum adică, felul meu de-a fi?

El se răsuci cu fața spre ea. Apoi se întinse și o prinse puternic de braț.

– Minunată și curajoasă.

Curajoasă? Nimeni nu o mai considerase curajoasă până atunci. Toți peșitorii ei o complimentaseră îndelung pentru frumusețea ei. Nici unul dintre ei nu se sinchisise să laude un lucru important la ea, cum ar fi fost curajul.

Dar tocmai asta era problema. Ea, Sophia, în esența ei, nu era importantă pentru bărbații din înalta societate. Era ca o vitrină frumoasă, un lucru drăguț la care să se uite în timp ce luau micul dejun, o femeie prezentabilă cu care să se afișeze la baluri, îndeajuns de încântătoare ca să le înfrumusețeze paturile, dar nici unul dintre ei nu își făcuse timp să privească dincolo de suprafață și să ajungă să o cunoască, să afle ce îi place și ce nu. Să-i ceară părerea.

– Cineva, șopti el, cu multă dragoste în inimă, pe care i-o va acorda unui suflet norocos.

I se tăie respirația când auzi năzuința, dorința din tonul lui. Își dorea să fie *el* acel suflet norocos. Rufus Frederick Shelburne, contele de Highgate, cel cu inima chinuită și frântă. Și el era plin de dragoste, de emoții pe care le risipise pe o soție care nu le meritase. Merita o parteneră care putea nutri aceleași sentimente ca el.

Nu mai suportă intensitatea privirii lui, așa că se uită la lavaliera lui.

– Doar că mi-am irosit cinci ani din viață pentru cineva care nu o merita. Acum îmi dau seama de asta.

El o prinse de bărbie și i-o ridică, obligând-o să înfrunte adevărul.

– Știind ce știi acum, ai putea spune că l-ai iubit?

– Nu aveam cum, nu-i așa, ținând cont că nu l-am cunoscut de fapt.

Mai degrabă îl considerase perfect doar prin prisma înfățișării și a farmecului lui.

În timp ce o spusese, se așteptase să simtă din nou durerea aceea pe care o cunoștea foarte bine, dar aceasta nu se materializă. Se transformase dintr-o durere ascuțită, incandescentă, într-una mocnită, impregnată cu o rușine fierbinte pentru că fusese captivată atât de mult timp de cineva atât de nedemn. Acum nu o mai înrobea. De fapt, doar uitându-se la Highgate își dădea seama că acesta o eclipsa.

El se întinse după ea și o îmbrățișă.

— Știu cum e. Crede-mă că știu. Am fost și eu exact în aceeași situație ca tine și m-am forțat să înfrunt realitatea. În pofida faptului că am fost căsătorii câteva luni de zile, nu cred că mi-am cunoscut soția mai bine decât l-ai cunoscut tu pe Clivesden. Nu m-a lăsat să mă apropiu de ea. Eram doi străini care locuiau în aceeași casă.

Sophia închise ochii, se sprijini pe el și-l ascultă. Îi inspiră cuvintele, le absorbi și le făcu parte din ea. Ritmul lor jos o alina, la fel și faptul că o mângâia pe spate.

— După atâția ani, continuă el, cred că am înțeles ceva. Dragostea nu e mereu deosebită și intensă. E importantă, este adâncă, dar e și tăcută și liniștită.

Tăcută, liniștită, așa cum erau ei acum. Ea se lăsă pe spate, simțind nevoia să îl privească în ochi, vrând să vadă ce se ascundea în ei.

— Cred că e ușor să îți imaginezi tot felul de sentimente puternice, spuse ea cu voce joasă, dar, în cele din urmă, sunt fără temeii dacă fundația lor e lipsită de substanță.

El încuviință.

— Întocmai.

— E ca la Benedict și Julia. Se iubesc de ani de zile, dar abia acum au ajuns să creadă.

El o atinse pe obraz.

— Și cum rămâne cu tine, care îi vezi pe toți ceilalți atât de clar? Ce știi? Oare vei putea să mă lași vreodată să mă apropiu de tine?

Confruntată cu emoții atât de brute, Sophia simți cum i se strânge gâtul. Chiar și acum, pe chipul lui se citea prudență; cel puțin în parte, se temea de răspunsul ei. Suferise atât de mult

timp. Merita o mână blândă și un strop de fericire. Nu putu să îi răspundă cu voce tare, așa că dădu din cap că da.

El își strecură mâna pe ceafa ei și o trase cât mai aproape de buzele lui.

– Atunci, vrei să îmi faci marea onoare de a deveni soția mea?

Se trezi gemând. Își simți pieptul arzându-i, de parcă cineva i-ar fi înfipt un vătrau încins în coaste. Toată zona aceea îi pulsa.

– Benedict?

Își auzi numele rostit cu neliniște și scârțâitul scaunului pe podeaua de lemn. Deschise ochii și văzu tavanul cunoscut de deasupra patului lui. Patul lui. Cum ajunsese înapoi acasă? Ultimul lucru pe care și-l amintea era că se afla în Hyde Park și că simțise ca un junghi de foc aproape de inimă. O clipă mai târziu, văzu chipul alb ca varul al Juliei. Julia. Slavă cerului.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el cu voce spartă.

– Te-ai lăsat împușcat, idiot mare ce ești, asta s-a întâmplat.

Se înroșise de deasupra corsajului până în obraji.

– Ah, îngână el.

Zâmbi încet, cu buzele pârjolite. Dacă îl putea înjura ca un birjar, însemna că nu era chiar atât de grav rănit.

Julia respiră adânc, pieptul umflându-i-se, apoi expiră lung.

– Asta-i tot ce ai de spus în apărarea ta? Ai găsit o cale să-i ții locul tatei, te-ai lăsat să devii o țintă și tot ce poți să spui e „ah“?

– Poate dacă mi-ai da niște apă.

Ea clătină încet din cap și se întoarse. Reapăru o clipă mai târziu, cu un pahar în mână. Salteaua se lăsă când se aduse la el. Cu o tandrețe surprinzătoare, ținând cont de dispoziția ei, își trecu un braț pe după umerii lui. Rana îi zvâcni, în semn de protest la mișcare, iar el scrâșni din dinți de durere.

Se lăsă pe trupul ei moale și inspiră mirosul dulce de iasomie. Parfumul ei îl alina la fel de mult ca apa rece pe care i-o aduse la buze. Își puse mâna peste a ei, ajutând-o să țină paharul, doar ca să o atingă mai mult.

– Știi ce norocos ești să fii în viață? întrebă ea în timp ce el îngھیți. A țintit astfel încât să teucidă.

– Știu. Mi-am dat seama din privirea lui.

Nu avea să-i spună și că pregătiseră un al doilea set de pistoale încărcate, în caz că nu se obținea satisfacție din primul schimb de focuri.

– Și tot ai tras în aer.

– Am crezut că va rata.

Nu i-ar fi spus niciodată că strigătul ei îi distrăsese atenția în ultima clipă. Ea pufni din nou ușor și pieptul ei perfect se umflă din nou.

– Poți spune și așa, dacă vrei. Glonțul a atins o coastă. Un centimetru în direcția greșită și ai fi murit.

Julia se înccă la ultimul cuvânt. Își lăsă capul în jos și își duse pumnul la gură. Volănașul de la mâneacă îi era pătat cu sânge.

– Ce-ai făcut? zise el scrâșnind din dinți și se întinse după mâna ei. E de la mine, nu-i așa?

– Doctorul a avut nevoie de ajutor ca să extragă glonțul, răspunse ea cu voce îngroșată. A trebuit să te țin locului.

Benedict îi zâmbi strâmb.

– Măcar de-aș fi fost treaz.

Ea îi aruncă o privire dură.

– Mă bucur că nu ai fost.

Ea își întoarse privirea, iar el nu insistă. Din tonul ei își dădu cel mai mult seama că scăpase ca prin urechile acului. I se făcu milă de ea. În interiorul lui, își blestemă slăbiciunea și durerea care îl împiedicau să o strângă în brațe.

– Julia...

– Ar fi fost vina mea, izbucni ea. Îți dai seama de asta?

– Julia, nu.

– Ba da! strigă ea și dădu din mână tăind aerul deasupra lui. A fost ideea mea să mă compromiți. Eu am strigat când nu trebuia. Eu ți-am făcut asta. Ți-am făcut atâtea, și niciodată nu te-ai plâns.

O lacrimă i se prelinse din colțul ochiului de-a lungul obrazului, lăsând o urmă sărată după ea.

Benedict înghiți în sec.

– Mă gândeam că Clivesden avea să mă provoace la duel. M-am așteptat la asta de la bun început. Deoarece nu a făcut-o, am aranjat ca lucrurile să se deruleze așa cum ar fi trebuit.

– De ce nu mi-ai spus nimic când mi-ai zis să mă gândesc la consecințe?

El scrâșni din dinți, din pricina durerii pulsânde din piept, și își desfăcu larg brațele. Julia se lăsă în îmbrățișarea lui, iar el își trecu degetele prin părul ei.

– Dacă ți-aș fi menționat această posibilitate, ai fi mers până la capăt? Ai fi venit cu mine în Kent?

Ea își ridică privirea spre el. O lacrimă îi tremură pe obraz.

– Mă întrebi dacă ți-aș fi riscat viața? Nu, bineînțeles că nu.

– Atunci mă bucur că nu ți-am spus nimic.

– Dar dacă nu am fi mers în Kent, nu aș fi văzut niciodată...

El își trecu mâna prin părul ei, cernându-i firele subțiri printre degete.

– Ce-ai văzut?

– Să nu râzi.

Nu avea câtuși de puțin chef să râdă.

– Nu voi râde.

– L-am văzut pe copilul nostru. Ne-am văzut viitorul.

– Și vom avea un viitor.

Ea își trase nasul, un gest deloc demn de o doamnă, și totuși un sunet atât de drag lui.

– Te-am făcut să treci prin iad, nu-i așa?

El își trecu degetele de-a lungul tâmpiei ei, și apoi în jos, ștergându-i lacrima.

– Tot tu m-ai trimis și în rai. Așa cum ți-am spus în acea dimineață, momentul acela a depășit orice alt moment. Am uitat orice dinaintea lui.

– Dumnezeuule, prin ce chin te-am făcut să treci! Ani întregi de așteptare. Își duse degetele la gură și respiră adânc, tremurător. Ani de zile. Am privit-o pe Sophia trecând prin asta și te-am făcut să treci prin același lucru. Nu mi-am dat seama...

El ridică mâna, tremurător.

– E o diferență enormă între tine și Clivesden. Tu mă cunoști și, mai important, și eu te cunosc. Indiferent prin ce m-ai trecut, a fost mai degrabă un joc al așteptării. Se întinse spre ea și își

trecu degetul peste obrazul ei. Dar acum ești a mea. Nu îți voi da drumul.

– Și dacă... dacă sentimentele mele nu vor fi la fel de profunde ca ale tale?

Măcar recunoștea că simțea ceva. Era un început.

– Nu cred asta nici în ruptul capului. Te-ai deschis deja față de mine. O prinse de mână și își întrepătrunse degetele cu ale ei. Nu mă refer doar în pat. Ci și când mi-ai povestit despre doamna Mallory. Și acum. Nu ai fi atât de supărată dacă nu ți-ar păsa.

– Bineînțeles că îmi pasă. Ești prietenul meu.

– Suntem mai mult decât prieteni, Julia. Suntem iubiți. Vom deveni soț și soție imediat ce îmi revin.

El îi observă reacția și îi văzu încordarea din jurul gurii în timp ce se gândea la viitorul lor.

– E la fel ca sărutul, Julia. Începem de acolo și vedem la ce duce. Mi-ai spus că ți-a plăcut sărutul.

Ea își plecă privirea.

– Nu e singurul lucru care mi-a plăcut.

El rânji.

– Nu ar trebui să recunoști astfel de lucruri față de mine, când nu sunt în stare să le pun în practică. Îi ridică mâna și îi apăsă dosul palmei de buzele lui. Nu te teme, mă voi revanșa față de tine.

Se trezi pe umărul lui Benedict. După lumina care pătrundea prin draperii, își dădu seama că se lăsase seara. Nici măcar nu își amintea când adormise, dar ținând cont de faptul că stătuse de veghe lângă patul lui ore întregi, nu era de mirare că era istovită. Închise ochii, ca să alunge imaginea cu el întins în iarba oflită, palid și sângerând. Avea să și-o amintească pentru totdeauna, dar momentan, se putea lăsa învelită de căldura lui și îi putea asculta respirația uniformă.

Îi urmări pieptul ridicându-i-se și coborând, cu o constanță care o liniștea. Avea să supraviețuiască, iar ea putea alunga teama cumplită că l-ar pierde.

Se cuibări cât îndrăzni de aproape de el, cu grijă să nu-i deranjeze bandajul înfășurat în jurul trunchiului. O învălui o senzație

de pace. Dacă nu ar fi fost inima ei încăpățânată, poate că ar fi dormit îmbrățișați așa și în Kent.

Încă puteau dormi așa, ani la rând. Trebuia doar să îl lase să se apropie de ea. Dar o făcuse deja, cu mult timp în urmă, indiferent că își dăduse sau nu seama, și nu se pierduse niciodată pe sine. I se putea dărui în căsnicie și îi putea încredința inima. Era un bărbat bun, onorabil și o iubea. Și era timpul să renunțe la rezervele și la temerile ei copilărești. Trebuia doar să se elibereze și să își asculte inima.

Își trecu brațul pe după mijlocul lui, iar el se foi în somn, întorcându-se spre ea. Își puse mâna peste a ei, încordându-și degetele și strângând-o tare.

- Va trebui să te trimit acasă, murmură el.

Pleoapele i se mișcă, dar nu deschise ochii.

- Nu pot pleca încă.

- Sunt convins că sora ta ar avea ceva de spus pe tema asta. Juliei i se puse un nod în stomac când îi auzi vocea răgușită de la somn. Nu crezi că s-a liniștit deja?

- Ea și Highgate au plecat ieri.

- Ieri? clipi el. Cât timp am fost fără simțire?

- Mai bine de o zi.

- Și ai stat lângă mine tot timpul? spuse el cu o voce tot mai profundă, stărnindu-i un fior de-a lungul șirei spinării.

- Oricum n-aș mai putea înrăutăți scandalul deja creat.

- Totuși, ar trebui să te duci acasă, până nu se hotărăște tatăl tău să vină după tine.

- Nu pot pleca până nu îți spun ceva. Își întrepătrunse degetele cu ale lui. M-am hotărât.

El ridică dintr-o sprânceană.

- Te-ai hotărât? Vrei să-mi spui că până la urmă vei fugi în lume cu Clivesden?

Ea îl strânse de mână, ca avertisment, dar nu se putu abține să nu zâmbească cu gura până la urechi. În clipa în care recunoscu faptul că luase o hotărâre, o explozie de emoții se declanșă în interiorul ei, scurgându-i-se năvalnic prin fiecare venă și terminație nervoasă.

Fericire. Fericire pură. Dragoste – o cuprinse o dragoste pe care era gata să o revendice și să o proclame, care parcă îi dădea aripi, făcând-o să se simtă pe punctul de a-și lua zborul din pat, întocmai ca o invenție de-a fraților Montgolfier.

– Ar trebui să o fac, ca să te înveți minte. Nu. Când ne-am întors din Kent mi-ai spus că trebuia să mă hotărâsc cum vreau să fie căsnicia noastră.

Se aplecă și îl sărută, mângâindu-i barba nerasă. Când se trase în spate, zâmbi tot mai larg, și el la fel, de parcă ar fi știut ce avea să urmeze.

– Te iubesc, șopti ea. Te iubesc și vreau să fii fericit. Vreau să fim fericiți.

El o strânse la rândul lui de mână.

– Atunci așa vom fi.

Capitolul 21

Biserica St. George's Hanover Square părea și mai înaltă și mai cavernoasă din pricina numărului mic de participanți. Serios, acum, ce sens avea un spațiu atât de amplu pentru ceremonii de căsătorie cu atât de puțini participanți?

Sophia își înăbuși imboldul de-a străbate naosul în pași de vals. Se uită scurt spre Benedict, care stătea bățos în fața altarului, apoi îl văzu pe Highgate. Cerule, visase ore întregi la ziua nunții ei și, în mare parte, realitatea se potrivea cu fanteziile ei. Biserica era așa cum și-o imaginase, preotul era îmbrăcat în veșmintele lui ceremoniale, iar părinții ei erau prezenți și fericiți.

De fapt, mama ei își petrecuse toată dimineața zâmbind cu gura până la urechi și zorind-o pe Sophia. Iar *papa* mergea în fața ei, parcă mai sprinten ca de obicei, de parcă ar fi avut din nou treizeci de ani. Uneori iertarea unei datorii de cinci mii de lire poate avea un asemenea efect.

Singurul lucru care nu corespundea planului era mirele. Highgate, chiar dacă nu era așa de înalt și lat în umeri precum

Făt-Frumos din visurile ei, se ridica la înălțime în haina lui neagră, vesta din brocart argintie și lavaliera înnodată elegant. Oare cât avea să-i ia să îi dezlege legătura aceea complicată? Simți furnicături în degete, ca și când s-ar fi luptat deja cu materialul apretat, articulațiile degetelor frecându-se de gâtul lui înfierbântat.

Slavă Domnului că visurile ei nu se împliniseră în totalitate. Nu avea să mai dea niciodată la schimb realitatea solidă pentru lucruri lipsite de substanță.

Când își vârî mâna sub brațul lui, el îi zâmbi larg, iar în colțul ochilor îi apărură riduri. Ea îi zâmbi la fel de larg.

– Ești gata? zise el, de parcă ar fi invitat-o la o plimbare în parc. Sau la o călătorie cu trăsura lui.

– Absolut. Cum ar fi putut să ezite când vedea licărirea plină de promisiuni din ochii lui întunecați?

El se aplecă spre ea și îi șopti la ureche:

– Mărturisesc că abia aștept să se termine ceremonia. Ne așteaptă un drum lung.

– Sunt sigură că vom găsi ceva de făcut.

Nu știa cum de reușea să pară atât de nonșalantă, când de fapt clocotea pe dinăuntru de nerăbdare. Îi năvăliră în minte imagini scandaloase din plimbările lor anterioare în cupeul lui. Imagini care cu siguranță nu erau potrivite într-o biserică.

El zâmbi tot mai tare, până când cicatricea nu i se mai zări.

– Și eu m-am gândit la asta, dar mă tem că nu pot discuta despre astfel de gânduri în asemenea împrejurări.

Ea își trase mâna din brațul lui și o trecu de-a lungul mânecii până îl prinse de mână.

– Cred că gândim la fel, milord.

Julia își trecu palmele peste fustele de mătase, în timp ce străbătea naosul bisericii spre preot, care era pregătit să officieze ceremonia, între Sophia și Highgate și ea și Benedict. Se uită la sora ei, care strălucea efectiv, ceea ce îi dădu de bănuț. Într-o mică măsură, poate că strălucirea aceea putea fi pusă pe seama rochiei ei de un auriu pal, de aceeași nuanță ca și cârlionții ei. Dar în cea

mai mare parte trebuia pusă pe seama îmbujorării ei, a licăririi din privire, a zâmbetului ștregăresc care dădea de înțeles clar că Sophia știa un secret ademenitor.

Dacă nu ar fi cunoscut-o mai bine, Julia ar fi bănuit că Sophia era îndrăgostită. Ce idee absurdă! După cinci ani în care tânjise după cine nu trebuia, cu siguranță că sentimentul acela de *tendre* nu îi trecuse atât de repede.

Sau...?

Felul în care se uita la Highgate, de parcă William Ludlowe, contele de Clivesden nu ar fi existat vreodată, ca și cum nu ar mai fi existat nici un alt bărbat, îi dovedea contrariul. Se părea că dispăruseră toate lacrimile pe care le vărsase în nenumărate seri în care fusese ignorată. Și se părea și că Highgate îi răspundea cu aceleași sentimente și fără să se ascundă.

Julia își privi mâinile pe care le ținea împreunate sfios în fața ei. La fel o privea și Benedict *pe ea*, cu o ușurință și o intensitate care o făcea să se simtă agitată și cu o dorință care o topea pe dinăuntru. Se opri și încercă să se domolească. Cu siguranță că astfel de gânduri erau interzise în biserică.

O tuse delicată îi întrerupse șirul gândurilor. Mama ei o ținea de braț.

– Haide, Julia. Sunt pregătiți.

Julia își coborî genele, nevrând să vadă învinuirea, judecata și dezamăgirea de pe fața mamei. Încă de când se întorsese din Kent, purtase pe umeri greutatea speranțelor năruite ale mamei ei, drept pedeapsă justă pentru îndărătnicia ei, dar toate acestea aveau să se termine. Cu cât îl lua mai repede de mână pe Benedict, cu atât mai bine. Dădu scurt din cap și porni spre altar.

– Așteaptă.

Se întoarse, făcând ochii mari.

– Nu crezi că ar trebui să terminăm cu povestea asta?

Nu își termină gândul, dar cuvintele ei pluteau oricum în jurul lor. *După care poți să pretinzi că ai o singură fică.*

– Imediat. Mama dădu din mână nerăbdătoare. În jurul buzelor i se formară riduri de încordare. O să ne acorde puțin timp înainte să înceapă.

Julia privi bănuitoare peste umărul mamei ei, ca să vadă dacă Lady Wexford se sinchisise cumva să își facă apariția. Julia își imagină că singurul motiv pentru care mama ei întârzia ceremonia era să o enerveze pe sora lui Highgate. Dar se părea că Lady Wexford se hotărâse să îi scutească pe toți de prezența ei.

Slavă cerului!

– Eu... începu mama ei, pierzându-și tonul hotărât. Mă gândeam că ar trebui să discutăm despre alegerea ta în materie de soți.

Julia se uită la fruntea mamei ei, ca să pară că se uită în ochii ei, fără să o facă efectiv. Se săturase să fie judecată.

– E cam târziu pentru asta, nu crezi?

– Da, îmi dau seama... zise mama ei, după care se opri și respiră adânc. Nu voiam să încep o ceartă.

Julia se mișcă în direcția altarului. Preotul stătea, așteptând cu nerăbdare să înceapă. Sophia și Highgate nu se mai uitau unul la celălalt, ci aruncau priviri curioase peste umăr, în timp ce Benedict... Benedict stătea rigid, bătând lent, dar încordat, darabana peste coapsă.

– Atunci poate că nu este subiectul ideal de discuție. Sau momentul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, vreau să-mi cer iertare, spuse mama ei scrâșnind din dinți, pe un ton îndeajuns de jos ca să spintece tăcerea și să se audă până în colțurile cele mai îndepărtate ale bisericii.

Julia o privi uluită.

– Să-ți ceri iertare?

– Pentru că te-am împins spre Clivesden. Îmi doream foarte mult să obțineți amândouă titluri nobiliare. Dar acum înțeleg.

– Ce înțelegi? Că nu puteam să o rănesc pe Sophia urmându-te ca o oaie și să cedez dorințelor tale?

Cuvintele erau dure, dar oglindeau perfect sentimentele Juliei. Cum de mama ei putea fi atât de oarbă în fața unui adevăr simplu?

– Ei bine, da. Mama ei își plecă privirea în pământ. Ba nu, mai e ceva.

– Ce altceva ar mai putea fi?

– Am fost incredibil de oarbă. Ar trebui să mă bucur pentru tine. Dacă nu poți avea un titlu, măcar te-ai căsătorit din dragoste.

În sfârșit, îndrăzni să își privească mama în ochi. În ochii albaștri ai mamei ei se citea sinceritate, iar Julia avu brusc impresia că prinde aripi. Atinse mâna înmănușată a mamei ei.

– Mă bucur că în sfârșit înțelegi.

Privi plină de dorință de-a lungul culoarului, spre Benedict, care ridică din sprâncene, întrebător.

– Trebuie să plec. Mă așteaptă.

Îmbrăcată într-o rochie de bal mai veche, din mătase de culoarea piersicii, străbătu culoarul spre Benedict. Ajunse în partea din față a bisericii și își puse mâna sub brațul lui, desfătându-se cu căldura și vitalitatea pe care le emana Benedict.

El se aplecă și îi murmură la ureche:

– Ce voia mama ta? Încerca să te convingă să te răzgândești în ultimul moment?

Julia își înăbuși un zâmbet. Respirația lui caldă o înfiora.

– Și să amplifice scandalul? Ferească Sfântul!

Julia îl privi pe Benedict înmuind penița în cerneală. Urmări fiecare curbă pe care o făcu în timp ce își scria numele în registrul parohiei. Avea o mână puternică, fermă, pe măsura forței și desăvârșirii numelui lui.

Un nume care acum îi aparținea ei.

Degetele li se atinseră când el îi înmână tocul și simți un fior de căldură în braț. Conștientiza orice atingere întâmplătoare, oricât de mică, și o năpădeau gânduri despre noaptea care urma și despre toate celelalte nopți care o așteptau, una după alta, și care aveau să le umple anii pe care urmau să-i petreacă împreună.

Tocul îi tremură între degete când își iscăli numele sub al lui. Clipi privind registrul, scânteierea cernelii care se usca pe pagină. Se isprăvise. Julia și Benedict, uniți pentru totdeauna prin căsătorie.

El își trecu degetele de-a lungul încheieturii mâinii ei, vrând să și le întrepătrundă cu ale ei. Apoi îi ridică mâna și i-o puse acolo unde îi era locul: pe brațul lui.

– Ești gata să dai ochii cu mulțimea?

Ea își ridică privirea spre el.

– Ce mulțime?

– Doar îți imaginezi că s-a dus vestea în lung și în lat, nu-i așa? Sunt convins că mai mulți membri ai înaltei societăți au decis să iasă la plimbare în dimineața asta și să rătăcească pe lângă Hanover Square. Din pură întâmplare, bineînțeles.

– Bineînțeles. I se alătură, urmându-i pe sora și pe părinții ei înspre ușă. Sigur vor vrea să îl vadă pe Highgate.

– Și pe domnișoara pe care un idiot a irosit cinci mii de lire.

– Te referi la târfa aia scandaloaasă?

– Șșșt, încă ești în biserică. Îi zâmbi larg și îi spuse încet: Poate ai vrea să folosești un termen mai blând. Îmi amintesc că îți plăcea cuvântul „stricată“.

Ea dădu din mână.

– Nu ca să mă descriu pe mine însămi.

El zâmbi și mai larg, răutăcios.

– Nu cred că m-ar deranja dacă ți se năzărește să te porți ca o stricată din când în când, numai pentru mine.

Ea își ridică ambele sprâncene și făcu, spera ea, pe inocenta.

– Șșșt, încă ești în biserică.

Dar chiar atunci trecură pragul și ieșiră în porticul cu coloane.

– Ba nu mai sunt.

O mulțime de gură-cască, deși, nu ar fi trebuit să fie șocat de mărimea grupului care se adunase acolo. Benedict trăise toată viața printre ei, îndeajuns ca să știe cât de repede se ducea vestea în cadrul înaltei societăți și cât de mult le plăcea membrilor ei un spectacol.

La urma urmei, nu se întâmpla deseori ca un bărbat să mărite două fice atât de cunoscute pentru reticența lor precum surorile St. Claire, darămite în circumstanțe atât de scandaloaase. Bârfitorii aveau despre ce vorbi până la Crăciun.

Păcat că, pentru prima dată, vremea ținea cu ei. Câteva raze de soare slabe, aproape palpabil de calde, pătrunseră prin nori ca să binecuvânteze ceremonia de nuntă. Dacă ar fi fost după el, Benedict ar fi preferat să plouă cu găleata.

Se încruntă la Lady Epperley, care își ocupase locul chiar în față, se holba la ei prin lornieta ei. Lady Posselthwaite își lungi gâtul ca să vadă dincolo de boneta matroanei. În clipa următoare țipă, când Lady Epperley o înghionti cu cotul în coaste, atât de rapid, că Benedict nu era chiar sigur dacă într-adevăr văzuse ceva.

Își înăbuși un rânjel și o conduse pe Julia dincolo de coloanele fațadei, înspre trăsura care îi aștepta. Avea planuri cu ea care nu includeau schimbul de remarci politicoase nesincere cu diverse cunoștințe. Julia își exprimase dorința ca ei doi să fie fericiți împreună, iar el intenționa să înceapă cu fericirea ei.

Sau măcar cu plăcerea ei.

Spectatorii se foiră. Se întâmpla ceva mai în josul străzii. Toți își întoarseră capetele. Până și Lady Epperley își mută privirea de la Sophia, care radia de fericire, să vadă ce se întâmplă. Bun. Poate că așa puteau să iasă din oraș fără prea mult zgomot, în timp ce înalta societate găsea un subiect nou de discuție.

– Revelstoke! îl auzi el pe Upperton strigându-l. Îmbrâncindu-se prin mulțime, acesta își croi drum spre trăsura lui Benedict. Nu poți pleca fără cadoul tău de nuntă.

– Ce cadou?

Julia privi curioasă de lângă el. Upperton ținea în mână o frânghie; un căpăstru, mai precis. Benedict urmări frânghia cu privirea și își dădu seama că ducea spre sursa agitației. În spatele lui Upperton, Nefertari dădea mândră din cap. Iapa fornăi și făcu un pas agale în față, vârându-și nasul în buzunarele lui Upperton.

– Ce-i asta? întrebă Benedict, nevenindu-i să creadă.

Upperton îi întinse căpăstrul.

– E cadoul tău de nuntă.

– Ce-ai făcut? Doar nu te aștepti să cred că Clivesden, dintre toți oamenii, mi-a trimis un semn al aprecierii lui ca să celebreze ziua.

– Bineînțeles că nu. În schimb, s-a lipsit fericit de mârtoaga asta în loc să își plătească datoria față de mine. Pe lângă banii pe care îi datora altora, îl costa o avere în ovăz.

Benedict înghiți în sec, apoi din nou. Nu se cuvenea să își afișeze emoțiile în fața celor mai de seamă bârfitori din înalta societate.

Julia se aplecă pe lângă el, ca să vadă mai bine ce se întâmplă, așa că îl apăsă pe braț cu sânul ei moale.

– Ce se întâmplă?

El trebui să își dreagă vocea înainte să-i răspundă.

– Îți amintești când eram în Kent și ți-am spus că eram în căutare de cai? Julia dădu din cap că da, așa că el arătă spre Nefertari. Iată calul de care vorbeam.

– Dar ce are a face Clivesden cu toate astea?

– A licitat mai mult ca mine. Se pare că voia să-ți dăruiască un cal pentru plimbări.

Julia izbucni în hohote de râs. Nefertari fornăi și lovi cu copita pământul.

– Mă gândeam că a priceput aluzia când i-am spus că strănut de la cai.

Benedict zâmbi larg.

– Așa i-ai spus?

– Voia să ies cu el la plimbări călare în parc. E singurul lucru care mi-a venit atunci în minte, ca să scap de el.

Benedict o privi în ochi. Avea un zâmbet atât de încântător. Julia zâmbi tot mai larg, până când străluci de fericire.

– Ai fi putut să-i spui adevărul, că nu știi să călărești.

– Și să risc să se ofere să îmi dea lecții?

El își drese vocea.

– Ai perfectă dreptate cu asta. Sunt singurul care ar trebui să îți dea lecții de călărie.

Cineva tuși discret, forțându-l să își întoarcă privirea de la ea. Upperton îi puse căpăstrul în mână.

– Dacă vreți să vă vedeți de... treabă, sugerez să îți iei cadoul de nuntă și să o ștergeți de aici.

– Îți mulțumesc, prietene.

Upperton ridică din umeri.

– Măcar atât să fac și eu. Făcu o mișcare expeditivă cu mâinile. Și acum duceți-vă. Mă aștept ca la anul, pe vremea asta cel târziu, să apară un mic Revelstoke. Nu uitați să îl înscrieți la Eton.

Upperton le făcu cu ochiul și se pierdu din nou în mulțime. Benedict i-o dădu pe Nefertari unui lacheu, poruncindu-i să o lege la trăsura lor, și când se întoarse, o văzu pe Julia îmbujorată. El aruncă o privire la mulțime, după care îi zâmbi larg. O prinse de după mijloc și o strânse într-un sărut leneș. Spectatorii icniră toți la un loc, și se auzi pocnetul inevitabil al unei lorniete.

– Nu cred că am mai văzut o etalare a afecțiunii atât de rușinoasă, mormăi Lady Epperley. Pe vremea mea, soții și soțiile se tratau reciproc cu o doză adecvată de indiferență.

Când îi dădu drumul miresei lui, văzu că era și mai îmbujorată, dar în ochii ei licărea o promisiune. O conduse spre trăsură, dar așteptă ca Julia să își îmbrățișeze sora cu căldură. Își domoli nerăbdarea și dădu mâna cu Highgate, dar se gândea la cu totul altceva.

Un mic Revelstoke. Da. Pentru prima oară în viața lui, Upperton născocise un plan bun, pe care Benedict intenționa să îl pună în aplicare numaidecât.

Marius Maria